ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Αρ 470
1935

η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ της ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ παρά τινος ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΑΣ βαθείας ρυτίδας

Πρόσωπο καταρυτιδωμένο ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 50 ΕΤΩΝ

Μὲ ἐξαφανισθείσας ρυτίδας ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΩΣ 30 ΕΤΩΝ

Απλῆ καὶ εὐθύμη συνάμα ἡ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejskal καθιστᾷ δυνατὸν εἰς κάθε γυναῖκα νὰ φαίνεται κατὰ πολλὰ χρόνια νεωτέρα ἀπὸ ὅ τι εἶνε. Ἀφοῦ ἀνεκάλυψεν ὅτι αἱ ρυτίδες ὀφείλονται εἰς τὴν ἀπώλειαν ἑνὸς πολυτίμου στοιχείου τοῦ δέρματος, ὀνομαζομένου Biocel, ὁ ἔξοχος οὗτος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης κατώρθωσε νὰ εὕρῃ ἐν μέσον νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν νεότητα εἰς τὸ δέρμα. Τὸ ἐπιτευχθὲν γνήσιον Biocel ἀπὸ ὅλως νέα ζῶα, περιέχεται τώρα ἐντὸς κρέμας Τοκαλὸν ἀποκλειστικῶς χρώματος ρόζ. Ἐπιθέσατε ταύτην τὸ βράδυ πρωΐ κατακλιθῆτε. Ἀπορροφᾶται κατὰ τὸν ὕπνον σας, ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας καὶ τονώνει τὸ δέρμα καὶ τὸ καθιστᾷ βελούδινον. Οἱ χαλαροὶ μῦς τοῦ προσώπου σας φίγγονται καὶ αἱ πτυχαὶ κάτω ἀπὸ τὰ μάτια χάνονται. Τὸ πρῶτ κάμετε χρῆσιν τῆς Κρέμας Τοκαλὸν λευκοῦ χρώματος (ὄχι λιπαρὰν) προτοῦ πουδραρισθῆτε. Αὐτὴ λευκαίνει τονώνει καὶ στύφει, ἀφαιρεῖ τοὺς ἐσταλμένους πόρους καὶ τὰ μαῦρα στίγματα. Ἐγγυώμεθα ὅτι ἡ διπλῆ αὐτὴ θεραπεία (πρωῒ καὶ βράδυ) προσδίδει εἰς τὴν ὄψιν σας φρεσκάδα καὶ νεανικὴν χάριν, ἂν ὄχι, τὰ χρήματά σας ἐπιστρέφονται. Προμηθευόμεναι ἀπὸ σήμερον Κρέμαν Τοκαλόν, δύνασθε νὰ ἐξακριβώσητε ἀμέσως τ' ἀποτελέσματά της. Γεν Ἀντ. Α. Π Ρειπουτζᾶκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

Corina

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ - ΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ—ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4—ΤΗΛ. 21.417

ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ....

Νέα, ὡραία, εἶχε ὅλα τὰ προσόντα γιὰ ν' ἀρέσῃ, ἂν τὸ δέρμα της δὲν γυάλιζε...

Τὸν κίνδυνον αὐτὸν μπορεῖτε νὰ τὸν ἀποφύγετε. Οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ κατάστασις τοῦ δέρματός σας, ἡ

MATITÉ

ἡ πούδρα καλλονῆς L. T. PIVER θὰ σᾶς δώσῃ τὸ ὑπέροχο καὶ βελούδινο MAT χρῶμα, ποὺ τόσον θαυμάζουν οἱ ἄνδρες.

Ἡ MATITÉ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν MAT πούδρα, διότι εἶνε χωρὶς τάλκ καὶ ὅλα τὰ συστατικά της εἶνε μάτ.

Ἀρωματοποιΐα L. T. PIVER, Paris. «ΜΗΝΥΤΩΡ»

ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ

Δέρμα δροσερό, νεανικό, γεμάτο ζωὴ καὶ ὑγεία ΔΕΝ μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε, καὶ νὰ τὸ διατηρήσετε μάλιστα ἐφ' ὅρου ζωῆς, χωρὶς τὶς «HORMONES DE BEAUTÉ» Σπεσιαλιτὲ μοναδικὸ στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἀνώτερο ὅλου τοῦ κόσμου· γιατὶ ἐμπεριέχει ἐκχυλίσματα ἀδένων καὶ δέρματος καὶ ἐπὶ πλέον φυτικὲς βιταμίνες ποὺ συμπληρώνουν τὴν ἐνέργεια τῶν ὁρμονῶν. Ἐπιδρᾷ κατ' εὐθεῖαν στὰ κύτταρα. Τὰ διεγείρει, τὰ τρέφει, τὰ πολλαπλασιάζει καὶ ἐπιφέρει τὴν πραγματικὴ ἀναγέννηση τοῦ δέρματος.

Χρησιμοποιήσετε ἀμέσως τὶς «HORMONES DE BEAUTÉ» ἀνεξαρτήτως ποιότητος δέρματος καὶ ΗΛΙΚΙΑΣ. Τὸ μαραμένο πρόσωπο θὰ ἀναζωογονηθῆ. Τὸ νεανικὸ θὰ διατηρηθῆ. ACADÉMIE DE BEAUTÉ Mme KETTY ΕΡΜΟΥ 35 ΤΗΛ. 22-089

Οἰκογένεια

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἕνα Ἰνστιτοῦτον Κολλονῆς ζώων στὴ Ν. Ὑόρκη. Στὸ Ἰνστιτοῦτο αὐτὸ μεταφέρουν τοὺς σκύλους των γιὸ κούρεμα καὶ πεντικιούρ, ὅλες ἡ Νεοϋορκέζες ἀριστοκράτιδες.

Τὸ πεντικιοὺρ τῆς Δουλοῦς!
Μιὰ Λονδρέζα μανικιουρίστρα τὴ στιγμὴ ποὺ λιμάρει τὰ νύχια ἑνὸς σκύλου.

Ἡ μικρούλα Δωροθέα Χάρισον τὴν ὁποία ἔσωσε τελευταίως, σὲ μιὰ πυρκαϊά, μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες, ὁ σκύλος της Μπόμπ.

Ὁ Κὰρλ Πράβιτς, ἀπὸ τὴν Βεσσαραβίαν. Ὁ Πράβιτς ἔχει τόσον ἔντονη φωνή, ὥστε ὅταν φωνάζει ἀκούγεται ἀπὸ ἀποστάσεως 5 χιλιομέτρων!

Ἡ μὶς Ρούθ Τζίμσον, παιδαγωγὸς ἀπὸ τὴν Ἰνδιάνα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ μὶς Τζίμσον καταληφθεῖσα ξαφνικὰ ἀπὸ μανίαν, ἐστραγγάλισε μέσα εἰς ἕνα πάρκο ἑπτὰ παιδάκια!

Ὁ Ἰούλιος Καιζὼ καὶ ἡ δεσποινὶς Ζανὲτ Φλερύ, οἱ ὁποῖοι ἐχόρευναν ἐπὶ 82 ὧρες σ' ἕνα διαγωνισμὸ χοροῦ ποὺ γίνε τελευταίως στὸ Παρίσι!...

Ἕνα περίεργο αὐγό. Τὸ γέννησε μὲ τὰ σχέδια αὐτὰ ἑπάνω, μιὰ κότα στὴν Αὐστραλία. Τὰ σχέδια τοῦ αὐγοῦ ἔχουν χρῶμα ἐρυθρωπό. Τὸ αὐγὸ αὐτὸ ἐπωλήθη ἀντὶ 100 δολλαρίων.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΝΙΝΑΣ ΚΑΙΗ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΑΝ μιὰ μαγευτικὴ φεγγαρόλουστη βραδυά !. Ὁ χορὸς ἐπάνω στὸ «Βέλος» εἶχε τελειώσει κι' οἱ προσκαλεσμένοι ἄρχισαν ν' ἀποσύρονται. Τότε ὁ Ἔρικ Νόρστροιμ, ὁ πλούσιος ἰδιοκτήτης τοῦ γιώτ, πλησίασε τὴν Τζόϋς καὶ πιάνοντάς την τρυφερὰ ἀπὸ τὴ μέση, τὴν παρεκάλεσε νὰ μείνη λίγο ἀκόμα μαζὺ του ἐπάνω στὸ κατάστρωμα. Ἐκείνη ὅμως προφασίστηκε πὼς ἦταν κουρασμένη κ' ἔφυγε γιὰ νὰ πάη νὰ κοιμηθῆ.

Ὅταν βρέθηκε μόνη στὴν καμπίνα της, ἄρχισε ν' ἀναρωτιέται γιατὶ ἀπέφευγε τὸν νεαρὸ ἑκατομμυριοῦχο. Κάθε ἄλλη στὴ θέσι της θὰ ἦταν εὐτυχὴς καὶ περήφανη γιὰ τὴν ἀγάπη του. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πολλὲς φορὲς ποὺ ὁ Ἔρικ βρισκόταν κοντά της καὶ τὴν ἔκανε νὰ νοιώθη τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης του, νόμιζε πὼς κι αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε. Ὅταν ὅμως βρισκόταν πάλι μακρυά του, ἡ ἀμφιβολία ἄρχιζε νὰ τὴν τυραννάη.

Τὸν ἀγαποῦσε πραγματικὰ ἢ τὸν ἤθελε μόνο γιὰ τὰ πλούτη του καὶ τὴ μεγάλη κοινωνική του θέσι. Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα τὴν βασάνιζε μέρα νύχτα.

Ὅταν βρέθηκε στὴν καμπίνα της, μὲ μιὰ νευρικὴ κίνησι ἔβγαλε τὴ βραδυνή της τουαλέττα καὶ φόρεσε τὸ κοστούμι τοῦ μπάνιου.

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τις μοντέρνες νέες ποὺ ἀγαποῦν τὸ σπόρ σὰν θρησκεία καὶ μόνο σ' αὐτὸ βρίσκουν τὴν γαλήνη τῆς ψυχῆς στὶς δύσκολες στιγμές. Ἂν καὶ περασμένα μεσάνυχτα ἤνοιωθε μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ριχτῆ στὴν κρύα ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας. Ὅταν λοιπὸν βεβαιώθηκε πὼς ὅλοι ἡσύχαζαν ἔτρεξε ἐπάνω στὸ κατάστρωμα καὶ γλύστρησε ἀθόρυβα μέσα στὸ νερό.

Ξεχασμένη στοὺς στοχασμοὺς της κολυμποῦσε, κι ἐκείνη δὲν ἤξερε πόσην ὥρα. Ὅταν ἐπὶ τέλους θέλησε νὰ γυρίση, εἶδε μὲ τρόμο σεβδὸν ὅτι ὅλα εἶχαν χαθῆ μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια της. Οὔτε τὸ γιώτ, οὔτε τὰ φῶτα τοῦ λιμανιοῦ φαινόντουσαν πιά. Ποῦ βρισκόταν λοιπόν; Τὸ ρεῦμα τὴν εἶχε παρασύρει μακρυὰ χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ καταλάβη. Προσπάθησε νὰ παλαίψη ἐναντίον τοῦ ρεύματος, μὰ γρήγορα ἡ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειψαν.

Ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔμεινε ἀκίνητη στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἀνίκανη νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ ν' ἀντισταθῆ στὸ ρεῦμα ποὺ τὴν παρέσυρε ὅλο καὶ πιὸ μακρυά.

Ἄξαφνα μιὰ φωνή : «Ἄνθρωπος στὴ θάλασσα» ἐφθασε σ' αὐτιά της καὶ ὡσότου νὰ ἀντιληφθῆ καλὰ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν ἡ φωνὴ αὐτὴ αἰσθάνθηκε δυὸ στιβαρὰ χέρια νὰ τὴν πιάνουν ἀπὸ τοὺς ὤμους. Σὲ λίγη ἀπόστασι μὲ τὰ πανιὰ κατεβασμένα ἕνα ἄσπρο γιώτ λικνιζόταν ἐπάνω στὰ κύματα.

— Τὸ ρεῦμα μὲ παρέσυρε μακρυὰ ἀπὸ τὸ λιμάνι εἶπε ἡ Τζόϋς σιγά.

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, ἀπάντησε μιὰ ἀνδρικὴ φωνή. Μὰ τὴν πίστι μου, θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς βγήκατε νὰ μετρήσετε τὰ κύματα τέτοια ὥρα...

Ὅταν ἐπονέκτησε τὶς δυνάμεις της βρισκόταν ξαπλωμένη ἐπάνω σ' ἕνα σοφὰ στὸ σαλόνι τοῦ γιώτ μὲ μιὰ κουβέρτα ποὺ τῆς σκέπαζε τὸ σῶμα. Ἄξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ σωτῆρας της, ἕνας ὑψηλὸς καὶ ὡραῖος νέος μὲ πλατεῖς ὤμους ντυμένος στὰ ἄσπρα μπῆκε μέσα καὶ τὴν πλησίασε. Ἕνα παράξενο αἴσθημα τὴν κυρίευσε καθὼς τὸν εἶδε,

— Δὲν μοῦ λέτε, τί τρέλλα εἶνε αὐτὴ ποὺ σᾶς ἔπιασε νὰ κολυμπᾶτε τέτοια ὥρα στ' ἀνοιχτά; εἶπε ὁ νέος μὲ φωνὴ δυνατή, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔβγαζαν ἀστραπὲς ἀπὸ ἀσυγκράτητο θυμό. Μήπως νομίζετε πὼς εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σταματῶ γιὰ νὰ βγάζω μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα τὰ τρελλοκόριτσα σὰν κι' ἐσᾶς; Ὁποσδήποτε, μὴ νομίσετε πὼς θὰ σᾶς ὁδηγήσω πίσω ἀμέσως. Θέλοντας καὶ μή, θὰ ἔρθετε μαζύ μας ὥς τὸ τέρμα τῆς κούρσας, στὸ Νόρτον Πόϊντ καὶ κατόπιν θὰ γυρίσουμε στὴν ἀποβάθρα τοῦ Γιώτ-Κλούμπ. Τὸ Σάββατο θὰ γίνουν οἱ ἀγῶνες ἱστιοπλοΐας καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία δοκιμαστικὴ κοῦρσα ποὺ κάνω σήμερα. Κι' ἄξαφνα ἔρχεσθε καὶ σεῖς καὶ μᾶς ἀναγκάζετε νὰ χάσουμε τόσον πολύτιμο καιρό.

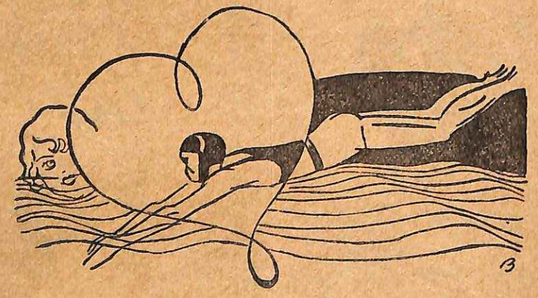

Ἐνῶ μιλοῦσε ἡ Τζόϋς τὸν κύτταζε μὲ μισόκλειστα μάτια, μὴ ξέροντας ἂν ἔπρεπε νὰ θυμώση ἢ νὰ λυπηθῆ γιὰ τὴ διαγωγή του. Ποτὲ δὲν βρέθηκε κανεὶς ἕως τώρα νὰ τῆς μιλήση μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ὁ νέος, ὅταν τελείωσε, ἔβαλε τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ βγῆκε ἔξω, χτυπῶντας τὴν πόρτα πίσω του.

Μὰ ἔννοια του καὶ θὰ τοῦ ἔδειχνε ἐκείνη ποιὰ ἦταν καὶ πὼς δὲν εἶχε καθόλου ἀνάγκη αὐτὸν καὶ τὸ γιώτ του. Μ' ἕνα πήδημα σηκώθηκε ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦταν ξαπλωμένη κι' ἔτρεξε ἀπάνω στὸ κατάστρωμα.

Εἶχε σκοπὸ νὰ ριχτῆ μέσα στὸ νερὸ καὶ κολυμπώντας νὰ προσπαθήση νὰ βγῆ στὴ στεριά. Ὅταν εἶδε ὅμως τὴν μαύρη θάλασσα κι' αἰσθάνθηκε τὸν παγερὸ ἀέρα νὰ τὴν χτυπάη, κατάλαβε πὼς αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ κάμη ἦταν τρέλλα, σίγουρη αὐτοκτονία. Σκεπτικὴ τότε ἀκούμπησε στὴν κουπαστή, ἀναρωτῶντας τὸν ἑαυτό της, ποιὸς νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ νέος ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της τὴν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῆ τὸν ἑαυτό της ταπεινωμένο.

— Δὲν μποροῦσατε νὰ μείνετε κάτω στὸ σαλόνι, ἀκούστηκε πάλι ἡ αὐστηρὴ φωνὴ τοῦ νέου ἀπὸ τὸ τιμόνι. Δὲν φτάνει δηλαδὴ ἡ ἔξτρα σαβοῦρα ποὺ πήραμε μέσα !

Ἡ Τζόϋς δάγκωσε τὰ χείλη της.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κοπλιμέντο ! εἶπε πειραγμένη. Ἂν μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μείνω ἐδῶ, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ εἶμαι φρόνιμη καὶ νὰ μὴν μιλῶ στὸν πιλότο.

Ὁ νέος κάτι μουρμούρισε θυμωμένος, μὰ δὲν ἔδωσε ἀπάντησι. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ γιώτ μὲ φουσκωμένα τὰ πανιὰ ἔτρεχε σὰν χέλι ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Ὅταν ἔφθασε στὸ Νόρτον Πόϊντ διέγραψε ἕνα μεγάλο τόξο καὶ στράφηκε ἐνάντια στὸν ἄνεμο. Αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ γείρη ἀπότομα πρὸς τὰ δεξιὰ μ' ἕνα δυνατὸ τίναγμα ποὺ ἔξεσφενδόνισε τὴν Τζόϋς ἐπάνω στὸν αὐστηρὸ τιμονιέρη. Οἱ δύο νέοι ἔμειναν λίγες στιγμὲς ἀγκαλιασμένοι καὶ τὸ λεπτοκαμωμένο της σῶμα ἤρθε σ' ἐπαφὴν μὲ τὸ νευρῶδες σῶμα τοῦ νέου. Ὅταν τὸ πλοῖο ἦρθε στὴ θέσι του οἱ δυὸ νέοι χωρίστηκαν πάλι. Ἡ ἀπότομη αὐτὴ ἐπαφὴ ζάλισε τὴν Τζόϋς.

Ὁ νέος ὅμως εἶχε συγκεντρώσει πάλι ὅλη του τὴν προσοχὴ στὸ τιμόνι:

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ δεύτερος κυβερνήτης πλησίασε καὶ κάτι τοῦ εἶπε τοῦ νέου μὲ χαμηλὴ φωνή. Ἡ Τζόϋς τὸν εἶδε νὰ χαμογελᾶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πάτησε τὸ πόδι της ἐκεῖ μέσα.

— Ὅπως κι ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἡ παρουσία σας δὲν μᾶς ἔκαμε χαλάστρες, γύρισε καὶ τῆς εἶπε μὲ τόνο μαλακό. Ἀπεναντίας μᾶς φέρατε τοῦρι. Ποτὲ δὲν κάναμε τέτοιο ρεκὸρ μ' εὐνοϊκὸ ἄνεμο. Καὶ ἂν τὰ πράγματα πᾶνε ὅπως τὰ ἐλπίζω καὶ στὴν ἐπιστροφή, τότε σὲ τρεῖς ὧρες θὰ ἤμαστε πίσω στὴν ἀποβάθρα τοῦ Γιώτ Κλούμπ.

— Τρεῖς ὧρες! φώναξε ἡ Τζόϋς ποὺ θυμόταν πὼς τὸ καλύτερο ρεκὸρ τοῦ «Βέλους» δὲν ἦταν λιγότερο ἀπὸ 3 1|2 ὧρες.

— Καλὸ ρεκόρ, ἔ! σίγουρα θὰ πάρουμε τὸ κύπελλο, τὸ Σαββατο.

Ἄξαφνα γύρισε καὶ τὴν κύτταξε.

— Πῶς σᾶς λένε ; ρώτησε.

— Τζόϋς Μέρεντιθ, ἀπάντησε ἐκείνη.

— Ὡραῖο ὄνομα! Κι ἐμένα Λὸν Φόστερ, καὶ τὸ γιώτ μου «Δελφίνι», τῆς εἶπε καὶ ἄρχισε νὰ τῆς ἐκμυστηρεύεται τὶς ἐλπίδες του γιὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Σαββάτου μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ.

Ξαφνικά, ἐνῶ ἐκεῖνος μιλοῦσε ἀκόμα, ἡ Τζόϋς κατάλαβε. Αὐτὴν τὴν ἀπροσδόκητη νυκτερινὴ περιπέτεια περίμενε τόσο καιρό. Τὴν περιπέτεια ποὺ θὰ τὴν ἔκανε νὰ αἰσθανθῆ τὸ τρελλὸ καὶ χαῶδες αἴσθημα ποὺ αἰσθανόταν τώρα. Τὴν περιπέτεια ποὺ θὰ τὴν ἔφερνε κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὴν κάμη νὰ νοιώση τόσο φόβο καὶ τόση ἀδυναμία μέσα της, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ καρδιά της σκιρτοῦσε ἀπὸ ἀνέκφραστη χαρά.

Ἀγαποῦσε! Τώρα ἐξηγοῦσε γιατὶ ἦταν ἀνήσυχη τόσο καιρό. Τώρα καταλάβαινε γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ δώση στὸν Ἔρικ μιὰν ὁριστικὴ ἀπάντησι. Ποτὲ δὲν τὸν ἀγάπησε τὸν Ἔρικ. Κι' ἂν δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ αὐτὸ ἀμέσως ἦταν γιατὶ ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἶχε νοιώσει τὸν πόνο καὶ τὴν ἔκστασι τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης .....

Ὁ δὸν Φόστερ εἶχε πάψει νὰ μιλᾶ. Ἡ Τζόϋς σήκωσε τὰ φεγγοβόλα της μάτια καὶ κύτταξε μέσα στὰ δικά του.

— Πρέπει νὰ κερδίσετε ! εἶπε. Καὶ θὰ κερδίσετε, εἶμαι βέβαιη...

— Εὐχαριστῶ ! ἀπάντησε ὁ Ἔρικ, καὶ παίρνοντας τὸ χέρι της τὸ ἔσφιξε μέσα στὰ δικά του. Πιστεύω σ' αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε, γιατὶ σᾶς θεωρῶ ὡς τὴν τυχερὴ μασκὼτ τοῦ πλοίου, τὴν ὁποία ψάρεψα μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ἐνῶ τῆς μιλοῦσε κρατῶντας την πάντα ἀπὸ τὸ χέρι, τὸ βλέμμα του προσπαθοῦσε νὰ φτάση στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της καὶ τὰ λόγια του εἶχαν μιὰ ἀνείπωτη γοητεία. Κι' ἄξαφνα τὰ χείλη του ἑνώθηκαν μὲ τὰ δικά της σ' ἕνα παρατεταμένο φίλημα, ποὺ σκόρπισε ρίγη ἡδονῆς σ' ὅλο της τὸ σῶμα.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μέρα τῆς ζωῆς μου! τῆς εἶπε σὲ λίγο, κρατῶντας τὴν ἀκόμα σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του.

Κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ «Δελφίνι» ἔτρεχε τώρα ἐλαφρότερο, λὲς κι' ὁ ἔρως καθισμένος ἀπάνω στὸ κατάρτι εἶχε ἀντικαταστήσει τὰ ἄσπρα πανιὰ μὲ τὶς ὁλάνυχτες φτεροῦγες του !...

ΤΑ «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΦΥΛΛΑ»

Μὲ ἄρθρα τῶν κ. κ. Φιλίππου Δραγούμη: «Τὸ νέον ἐθνικὸ μας ἰδανικό», Κ. Καιροφύλλα, Ἀγ. Ἀριστοκλῆ «Ἀριστό», Μιχ. Τόμπρου, Μαρίου Βαγιάνου, Σπ. Λυμπεράρᾳ, ποιήματα Τάκη Παπατσώνη, Γ. Ἀκηθέρση, σάτυρα ἀπὸ τὸν Ἀντιφάνη, βιβλιοκρισία ἀπὸ τὴν Ἔλλη Λαμπρίδη καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ περιεχόμενα ἐκυκλοφόρησεν τὸ ἑκατὸν τεῦχος (Αὐγούστου) τοῦ περιοδικοῦ «Ἑλληνικὰ Φύλλα». Μὲ τὸ τεῦχος αὐτό, τὸ λαμπρὸν καθ' ὅλα περιοδικὸν κλείνει ἕξη μῆνες ἐπίσης ἀπὸ ζωγραφικὰ ἔργα τῶν Δημ. Στεφανοπούλου Στεφ. Ξενοπούλου, Ὀρ. Κανέλλη, ξυλογραφίας τοῦ Ἀγ. Θεοδωροπούλου καὶ ἕνα γλυπτικὸ ἔργο τοῦ κ. Τόμπρου.

Πωλεῖται ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ τὰ πρακτορεῖα.

ΗΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο ΜΙΡΑΜΠΩ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΟΦΙΑ ΜΟΝΝΙΕ

Β'.

Θ Αὐγούστου, Σάββατον (*)

Ὅλη τὴ νύχτα σὲ συλλογιζόμουν, ἀγαπημένη μου. Ὄχι πὼς δὲν κοιμήθηκα καθόλου, ἀλλὰ ἑκατὸ φορὲς ἡ σκέψι σου μὲ ξύπνησε... Τὶ τραγικὲς στιγμὲς !.. Νομίζεις γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς κρατᾶς τὴν εὐτυχία στὰχέρια σου κι' ἄξαφνα τὸ ὄνειρο διαλύεται καὶ γκρεμίζεται στὸ βάραθρο τῆς πραγματικότητος! Πόσες φορές, καλή μου φίλη, δὲ θὰ γνώρισες κ' ἐσὺ τὴν ἴδια χαρά, τὴν ἴδια ἀπογοήτευσι... Ἔτσι δὲν θὰ σοῦ πῶ τίποτα καινούργιο μιλῶντας σου σχετικῶς... Μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας δὲν παθαίνει ποτὲ κανεὶς παρόμοιες παραισθήσεις ἀλλὰ τὴ νύχτα βρέχουμε τὸ προσκέφαλό μας μὲ τὰ δάκρυά μας κι' ὅμως βυθίζουμε ἀκόμη βαθύτερα τὸ κεφάλι μας μέσα σ' αὐτὸ γιὰ νὰ ζήσουμε ἔστω καὶ δευτερόλεπτα ἀκόμη τὴν παραίσθησί μας.

Σκέπτομαι ὅπως καὶ σὺ ἀγαπημένη μου ὅτι γιὰ τὴν εὐτυχία μας δὲν μᾶς χρειάζονται τὰ πλούτη κι' ἡ πολυτέλεια. Ἁπλῶς μιὰ ἄνετη ζωὴ θὰ μᾶς ἦταν ἀρκετή. Σκέψου ὅμως πὼς καὶ στὸν ἔρωτα ἀκόμη, τὸ χρῆμα εἶνε ἕνα ἀπαραίτητο συμπλήρωμα. Μπορεῖ ἴσως δυὸ ἐρωτευμένοι νὰ μὴν ἐπιθυμοῦν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸν ἔρωτά τους, ἀλλὰ θὰ ἦταν ἀρκετὰ ὀδυνηρὰ νὰ βρεθοῦν στὴν ἀνάγκη νὰ θυσιάσουν ἕστω καὶ μιὰ μικρὴ ἐπιθυμία τους λόγῳ ἐλλείψεως χρημάτων.

Θἄθελα τόσο, ἀγαπημένη μου, νὰ σοῦ προσφέρω διαρκῶς καὶ νέες ἀπολαύσεις, θἄθελα τόσο νὰ μπορῶ νὰ ἱκανοποιῶ τὸ λεπτὸ καὶ ραφιναρισμένο γοῦστο σου ! Θἄθελα νὰ σὲ βλέπω πάντα ντυμένη μὲ τὸν τρόπο ποὺ σοῦ ταιριάζει καὶ νὰ ἀναδεικνύη ἀκόμη ποιὸ πολὺ τὴν φυσικὴ κομψότητά σου.

Νὰ εἶσαι βέβαιη πὼς θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γιὰ νὰ τὰ ἐπιτύχω ὅλ' αὐτά!

Ἀλλως τε δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε πὼς δὲν θὰ μείνουμε πάντα οἱ δυὸ μας στὴ ζωή. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ θεοῦ, ἐλπίζω γρήγορα νὰ βρεθοῦμε μαζὺ κι' ὅτι πολὺ γρήγορα ἐπίσης θὰ συμπληρώσουν τὴν εὐτυχία μας τὰ ἀγγελικὰ χαμόγελα τῶν παιδιῶν μας.

Πρέπει λοιπὸν νὰ τὰ σκεφθοῦμε κι' αὐτά. Ἡ περιουσίαμου μὲ τὸν πόλεμο ποὺ μοῦ ἔχει κηρύξει ὁ πατέρας μου, διατρέχει διαρκῆ κίνδυνο. Θἄθελα λοιπὸν ν' ἀγοράσης εἰκονικῶς ἐσὺ τὸ ἕνα τρίτο τουλάχιστο τῶν κτημάτων μου, ὥστε νὰ εἶνε ἀσφαλῆ, χάριν τῶν παιδιῶν μας, Γι' αὐτὰ τοὐλάχιστον μὴν περιφρονῆς τὸ χρῆμα. Μὴ φανταστῆς ποτὲ πὼς εἶνε ἱκανὸ νὰ μᾶς κάνη σκλάβους του, γιατὶ ἄνθρωποι σὰν κι' ἐμᾶς δὲν ὑποδουλώνονται οὔτε στὸ χρῆμα, οὔτε στὶς κοινωνικὲς προλήψεις. Ξέρω πολὺ καλὰ πὼς ἡ ἀνέχεια δὲν σὲ τρομάζει. Τῶδειξες ἄλλως τε στὴν Ὁλλανδία. Ἐκεῖ ὅμως ἤξερες πὼς καὶ νὰ ἤθελα, δὲν μποροῦσα νὰ σοῦ προσφέρω καμμιὰ διασκέδασι. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἄλλωστε ἀπέφευγα τὶς σχέσεις, γιατὶ ἤξερα πὼς ἡ γνωριμίες ποὺ θἄκανα δὲν θὰ ἦσαν κατάλληλες γιὰ σένα.

Δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω ἀπὸ τὸν Π... τίποτα ἀπολύτως σχετικῶς μὲ τὴν μητέρα μου. Δὲν ξεύρω οὔτε κἂν ἂν ἔλαβε τὸ γράμμά μου, κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς τὸ ἔλαβε, δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω γιατὶ μ' ἀρίνει χωρὶς ἀπάντησι. Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ μαντέψη κανεὶς τὰ μέσα ποὺ ὁ πατέρας μου θὰ μετεχειρισθῆ ἀκόμα ἐναντίον μου.

Ὁ Π... θὰ σοῦ εἶπε ἀσφαλῶς ὅτι ὁ πατέρας μου δὲν δίστασε νὰ παρακαλέση τοὺς δικαστάς νὰ μὲ στείλουν σὲ μιὰ φυλακὴ πολὺ χειρότερη ἀπ' αὐτὴ ποὺ βρίσκομαι καὶ νὰ μ' ἔχουν ἐκεῖ σὰν κοινὸ κατάδικο Εἶνε περίεργο μάλιστα πὼς ἡ μητέρα σου τὰ πληροφορήθηκε ὅλ' αὐτά ; Δὲν βλέπω παρὰ μιὰ ἐξήγησι : Θὰ βρίσκεται σὲ μυστικὴ ἀλληλογραφία μὲ τὸν πατέρα μου. Ἀσφαλῶς τῆς ταιριάζει.

Ὡστόσο ὁ μαρκήσιος σύζυγός σου δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ μὲ κατηγορήση ἐπὶ ἀπο πλανήσει.

Δὲν νομίζω νὰ μπορῆ νὰ ἀποπλανηθῆ μιὰ γυναῖκα παντρεμένη πρὸ ἕξη χρόνων, κι' ὅταν μάλιστα ὁ φίλος της τὴν περνᾶ μόλις τεσσαρὰ χρόνια

Δὲν ξέρω λοιπὸν σὲ τὶ μποροῦν νὰ βασίσουν τὴν κατηγορία τους, ἀφοῦ δὲν ἔχουν στὰ χέρια τους οὔτε κἂν ἕνα γράμμα μὲ τὴν ὑπογραφή μου. Οἱ συγγενεῖς σου ἐξ ἄλλου ξέρουν πολὺ καλὰ πὼς ἐσὺ μοῦ ζήτησες νὰ φύγουμε μαζύ, ἀφοῦ, κατεκράτησαν τὰ δυὸ γράμματα τοῦ Ντιζόν, στὰ ὁποῖα κατέστρωνες ὅλο τὸ σχέδιο τῆς φυγῆς μας. Ἐγὼ ὅμως βέβαια δὲν σκοπεύω νὰ μεταχειρισθῶ αὐτὰ τὰ γράμματα καὶ ἀπορῶ πῶς σκέφτηκες νὰ μοῦ κάμης μιὰ τέτοια πρότασι. Ἡ γενναιοψυχία σου σὲ τυφλώνει ! Εὐτυχῶς ποὺ βλέπω ἐγὼ ἀρκετὰ καθαρὰ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας.

Ἀλλοίμονο ! νομίζαμε τὴν εὐτυχία μας παντοδύναμη ! Πῶς μποροῦσα ποτὲ νὰ φανταστῶ πὼς ὁ ἔξαλλος αὐτὸς γέρος, ὁ σύζυγός σου, θὰ ἀρχίζε ὁλόκληρο ἀγῶνα ἐναντίον μας ! Ἦταν τὸ χειρότερο ποὺ μποροῦσε νὰ μᾶ, κάνη, γιατὶ ἔδωσε στὶς οἰκογένειές μας ἀφορμὴ νὰ κινηθοῦν κι' αὐτὲς ἐναντίον μας...Καὶ γιὰ τὴν ὥρα βέβαια φαίνονται νὰ ὑπερισχύουν. Ἀλλὰ μὴ φοβᾶσαι θὰ δοῦμε ποιὸς θὰ γελάση τελευταῖος.

Σὲ παρακαλῶ, πολυαγαπημένη μου, μὴν παραλείπης νὰ μοῦ γράφης. Ξέρεις πὼς δὲν ζῶ πειὰ παρὰ γιὰ νὰ διαβάζω τὰ γράμματά σου πὼς δὲν ζῶ παρὰ μόνον μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σ' ἔχω πάλι μιὰ μέρα κοντά μου.

Τώρα ἀσχολοῦμαι νὰ φτιάξω τὰ σχέδια τῶν σφραγίδων ποὺ ξέρεις. Ἐζήτησα νὰ μοῦ δώσουν μολύβια καὶ χρώματα, ἀλλὰ μοῦ ἀρνήθηκαν. Ἡ σφραγῖδες θὰ μᾶς κοστίσουν ἐλάχιστα, φθάνει νὰ τὶς κάνουμε ἀπὸ ἀτσάλι. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν βιάζει καὶ τόσο, ἐφ' ὅσον δὲν εἶμαι ἐλεύθερος. Βρῆκα ἐντωμεταξὺ καὶ τὸ ρητὸ ποὺ θὰ χαράξω. Εἶνε σύντομο καὶ χαριτωμένο στὰ λατινικά. «A te principium, tibe de sinet» μὲ ἄλλα λόγια: «Μαζύ σου ἄρχισε ὁ ἔρως, μαζύ σου θὰ τελειώση». Τὶ νόημα σὲ πέντε λόγια!.. Αὐτὸ θὰ χαράξω στὴν σφραγῖδα μου. Ὅσο γι' αὐτήν, ἡ ὁποία θὰ ἀνήκη καὶ στοὺς δυὸ μας, ἐσὺ διάλεξε τὶ θὰ χαράξουμε. Ἐγὼ νομίζω ὅτι μποροῦμε νὰ γράψουμε:«Ὁ ἔρως ἀψηφᾶ τὸ πεπρωμένο», μέχρις ὅτου μπορέσουμε νὰ τὸ ἀντικαταστήσωμε μὲ τὸ : «Ὁ ἔρως ὑπέταξε τὸ πεπρωμένο».

Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα σου γιὰ τὸ δακτυλίδι, ἀλλὰ δὲν θέλω ν' ἀλλάξω αὐτὸ ποὺ φορῶ, ἐκτὸς ἂν μοῦ θυσίαζες μερικὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά σου γιὰ νὰ φτιάξω ἕνα ἄλλο. Τὸ δικό σου μπορεῖ νὰ χρησιμεύση γιὰ τὸ σχέδιο, αὐτὸ ὅμως μὲ τὴν συμφωνία πὼς δὲν θὰ κοστίση κανένα ὑπέρογκο ποσό. Ὁ Π... θὰ μποροῦσε νὰ ἐρωτήση σχετικῶς κανέναν χρυσοχόο. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἦταν καλύτερα ἂν ἔκανες στὸν ἑαυτό σου ἕνα τέτοιο δῶρο; Ἂν πάλι ἐπιμένης, ἔστω, κάνε ὅπως θέλης, ἀλλὰ νὰ εἰσαι βεβαία πὼς θὰ πάρω κι' ἐγὼ τὴν «ρεβάνς» μου. Πολὺ φοβοῦμαι ἐξ ἄλλου μήπως αὐτὸ τὸ δακτυλίδι σοῦ προκαλέση δυσάρεστα. Ὅπως κι' ἂν εἶνε δὲν θέλω νὰ πάψης νὰ φορῆς αὐτὸ ποὺ φοροῦσες ὥς τώρα.

—Πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μοῦ ἐπιστρέψουν τὸ ρολόϊ μου ὅσο εἶμαι ἐδῶ. Τί κρίμα. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴν ἰδέα πὼς δὲν τὸχω ἐπάνω μου.

Θὰ μείνω μερικὲς μέρες στὸ κρεββάτι, γιατὶ αἰσθάνομαι τὴν ὑγεία μου σὲ φρικτὰ χάλια. Μὲ ἐπηρέασε φοβερὰ καὶ τὸ γεγονὸς τῆ ; δυστυχισμένης αὐτῆς τρελλῆ ; φυλακισμένης τῆς γειτονισσάς μου, ποὺ εἶνε στὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου, καὶ ἐξαιβρῆκε τὰ λογικά της μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀπιληφθῆ τὴν κατάστασί της. Ὅταν σκέπτομαι πὼς τὴν τραγικὴ αὐτὴ στιγμὴ τὴν ἐγκατέλειψε ὁ διαφθορεύς της ! Ἴσως ἂν εἶχε συναντήσει ἕναν ἔντιμο ἄνθρωπο, νἄμενε κι' αὐτὴ ἔντιμη, ἔστω κι'ἂν ἦταν ἐπιρρεπὴς στὴν ἀνηθικότητα. Τὶς περισσότερες φορὲς ἡ πράξεις μας ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὶς περιστάσεις. Κατ' ἐμὲ δὲν πρέπει νὰ τιμωρήση κανεὶς τὴν ἀνηθικότητα αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἀλλὰ τὸν ἀνήθικο διαφθορέα της. Μ' ἕναν τέτοιον παληάνθρωπο θὰ ἐπιθυμοῦσε ἴσως ὁ σύζυγός σου νὰ ἐμοιαζα... Ἐλπίζω νὰ τοῦ τὸ συγχωρήσης.

Ἀλλοίμονο, φίλη μου πολυαγαπημένη, ὅταν ἡ ζωὴ δὲν εἶνε εὐτυχία, εἶνε ἕνα μαρτύριο. Ἀλλὰ μὴ χάνης τὸ θάρρος σου, Σοφία μου, νὰ εἶσαι σίγουρη πὼς στὸ τέλος θὰ νικήσωμε.

Ὁ Μιραμπώ

(*) Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ γράφηκε ἀπὸ τὴ φυλακή, στὴν ὁποία εἶχε κατορθώσει νὰ περιορίση τὸ Μιραμπώ ὁ πατέρας του γιὰ τὸν ἀναγκάση νὰ διαχώψη τὶς σχέσεις του μὲ τὴ Σοφία.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΑΙΩΝΑ

Μιὰ ματιὰ στὴν ἱστορία τοῦ 'Ελληνικοῦ τύπου. Ἡ σπιθαμιαῖες ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες. Τὶ γράφει ὁ Μπάμπης Ἄννινος. Πῶς γραφόντουσαν ἄλλοτε ἡ ἐφημερίδες. Οἱ συντάκται καὶ τὰ καφενεῖα. Τὰ « ἄχτια » τῶν κομματαρχῶν. Μερικὲς ἐξωφρενικὲς εἰδήσεις. Ἀμίμητα τυπογραφικὰ λάθη κλπ. κλπ.

ΚΑΤΑ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς 'Ελληνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καποδίστρια μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος, ὁ ἑλληνικὸς τύπος βρισκόταν κυριολεκτικῶς σὲ ὑποτυπώδη κατάστασι.

Ἡ πρῶτες 'Ελληνικὲς ἐφημερίδες ποὺ ἐξεδίδοντο στὸ Ναύπλιο, τὴν πρώτη πρωτεύουσα τοῦ 'Ελληνικοῦ Βασιλείου, γραφόντουσαν πρόχειρα, περιεῖχαν δυὸ-τρία ἄρθρα κι' ἐλάχιστες εἰδήσεις, κι' ἔμοιαζαν μᾶλλον μὲ προκηρύξεις, παρὰ μὲ ἐφημερίδες. Ἐπίσης ἡ ἐφημερίδες αὐτὲς δὲν πουλιόντουσαν, ἀλλὰ μοιραζόντουσαν.

Ὅταν μετεφέρθη ἡ πρωτεύουσα τῆς 'Ελλάδος ἀπὸ τὸ Ναύπλιο στὰς Ἀθήνας, ἄρχισαν νὰ ἐκδίδονται ἡ πρῶτες Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, πιὸ συγχρονισμένες βέβαια, ἀλλὰ κι' αὐτὲς γεμάτες ἐλλείψεις καὶ παραδρομὲς στὴ σύνταξι.

Ἡ πρῶτες αὐτὲς Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, ποὺ μετριόντουσαν στὴν ἀρχὴ στὰ δάκτυλα, δὲν ἄργησαν ν' αὐξηθοῦν καὶ νὰ πληθύνουν σὰν τὴν ἄμμο.

Γινόταν δηλαδὴ καὶ τότε, αὐτὸ ποὺ γίνεται καὶ σήμερα καὶ ποὺ θὰ γίνεται πάντοτε στὸν τόπο μας, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ... χαρτὶ καὶ κεφάλαια... γιὰ φάγωμα.

Ἡ πρῶτες Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, ποὺ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσες τόσο γιὰ τὴν ἐμφάνισί τους, ὅσο καὶ γιὰ τὸν περίεργο τρόπο ποὺ γραφόντουσαν, ἦσαν ἀπιστεύτως μικρὲς στὸ σχῆμα, σχεδὸν... σπιθαμιαῖες!

Νὰ πῶς τὶς περιγράφει ὁ ἀείμνηστος Χ. Ἄννινος, ποὺ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παληοὺς 'Ελληνας δημοσιογράφους.

«Στὴν 'Αθήνα μας τότε, τὰ παληὰ ἐκεῖνα χρόνια, ὅλα ἦσαν μικρά. Μικρὰ τὰ σπίτια, μικρὰ τὰ καφενεῖα, μικρὲς οἱ περιουσίες, μικρὲς καὶ ἡ ἐφημερίδες μας. Ὁ Γκιούλιβερ δὲν ἀναφέρει στὰ περίφημα «ταξίδια του» ἂν οἱ Λιλιπούτειοι εἶχαν ἐφημερίδες. Ἂν ὅμως εἶχαν, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἦσαν μεγαλύτερες ἀπὸ τὶς δικές μας. Ἦσαν δίστηλες, μ' ἕνα ἄρθρο κολλημένο σὰν... ἐκδόριο, στὴν πρώτη σελίδα, ἐπάνω ἀπ' τὸ ὁποῖο φάνταζε ἕνας πελώριος καταμαυρος τίτλος, γραμμένος πάντοτε ἢ γιὰ νὰ ἐπικρίνῃ τὴν ποτε λιτικὴ τοῦ Κράτους, ἢ γιὰ νὰ κουτσουμπολέψῃ τὴ διαγωγὴ κάποιου εἰρηνοδίκου τῆς ἐπαρχίας, τοῦ ὁποίου φυσικὰ θὰ ζητοῦσε στὸ τέλος τὴν παῦσι καὶ τὸν διορισμὸ κανενὸς ἐκ τῶν... ἡμετέρων.»

Πολὺ ἀργότερα, μετὰ τὸ 1875, ἄρχισαν νὰ ἐμφανίζωνται ἐφημερίδες σὲ σχῆμα μέτριο καὶ ὄχι πιὰ... λιλιπούτειες.

Ὅσο περνοῦσαν ὅμως τὰ χρόνια, πόσο κατακλυζότανε ἡ πρωτεύουσα τῆς 'Ελλάδος ἀπὸ ἐφημερίδες, ἡ ὁποῖες ὅπως εἴδαμε, αὐξανόντουσαν μῆνα μὲ τὸν μῆνα, ὅπως καὶ σήμερα. Τότε μάλιστα γινότανε μεγαλύτερη κατάχρησις στὶς ἐκδόσεις ἐφημερίδων, γιατὶ καὶ τὰ ἔξοδα ἦσαν λιγώτερα, καὶ τὰ .... ἄχτια τῶν διαφόρων κομματαρχῶν σὲ διαρκῆ ἔξαψι. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βρεθῆ μιὰ διέξοδος γιὰ νὰ ξεσπάσουν κ' ἡ διέξοδος αὐτὴ ἦταν ὁ τύπος.

Τὸ χαρακτηριστικὸ ρητὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: *«Ἂν ὑπούργημα μοῦ δίνεις ἢ ἐφημερίδα γράφω»* ἦταν στὴν ἡμερησία διάταξι καὶ χρησίμευε ὡς ἀπειλὴ γιὰ τὴν κατάκτησιν μιᾶς θέσεως κι' ἑνὸς ἀκόμα ρουφήγματος τοῦ... προϋπολογισμοῦ!

***

Ὅσο γιὰ τὴ σύνταξι τῶν πρώτων ἐκείνων Ἀθηναϊκῶν φύλλων συνέβαινον καταπληκτικὰ πράγματα. Τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶνε γεμᾶτα ἀπὸ ἕνα σωρὸ περίεργα καὶ χαριτωμένα ἀνέκδοτα.

Οὔτε τακτικοὶ συντάκτες ὑπῆρχαν, οὔτε ρεπόρτερ, οὔτε μεταφρασταί, καὶ οὔτε καλὰ - καλὰ καὶ μόνιμα Γραφεῖα γιὰ τὶς ἐφημερίδες. Ἡ κατοικία τοῦ ἐκδότου χρησίμευε συχνὰ καὶ γιὰ Γραφεῖο.

Τὰ ἄρθρα τους καὶ τὰ κακογραμμένα χρονογραφήματά τους, γραφόντουσαν κατὰ παραγγελίαν τῆς στιγμῆς στὰ καφενεῖα τῆς Πλαπλῆς Ἀθήνας.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἐφημερίδος, ὅταν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ κανένα ἄρθρο, ἔτρεχε νὰ βρῇ τὸν συντάκτη του, ἔψαχνε ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἀνεκάλυπτε νὰ πίνῃ τὸν... ἐρατεινό του, σὲ κάποιο καφενεδάκι:

— Γρήγορα, σὲ παρακαλῶ, ἕνα ἄρθρο γιὰ τὸν «Ταχυδρόμο» τοῦ ἔλεγε.

— Τὶ ἄρθρο;

— Νά! γιὰ τὸ Βούλγαρη! Πολλά... ὕπερ καὶ ὀλίγα κατά! Ξέρεις ὅτι ὁ Ταχυδρόμος καί.. ἐγὼ εἰμαστε.. Βουλγαρισταὶ!.. καὶ λάβε τὰ μέτρα σου!..

Καὶ ὁ δυστυχὴς συντάκτης ζητοῦσε λίγο χαρτὶ ἀπ' τὸ Καφενεῖο καὶ ριχνότανε στὸ γράψιμο τοῦ ἄρθρου, ποὺ τοῦ εἶχε ζητηθῆ!

***

Ὅσο γιὰ τὶς εἰδήσεις ποὺ περιεῖχαν ἡ πρῶτες ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, ἦταν ἀληθινὴ κωμωδία! Ὄχι μόνον ἡ περισσότερες ἦσαν ἀνεξακρίβωτες καὶ γραμμένες πρόχειρα κι' ἐπιπόλαια χωρὶς καμμιὰ ἐξονύχισι ἀλλὰ πολλὲς φορὲς ἄφοροῦσαν ζητήματα τελείως προσωπικὰ καὶ ἄλλες πάλι φορὲς ἦσαν γεμᾶτες τυπογραφικὰ λάθη ποὺ ἀλλοίωναν ἐντελῶς τὴν ἔννοιά τους.

Ἀπὸ τὸ φύλλο π. χ. τῆς «Ταχυπτέρου Φωνῆς» τῆς 22 Δεκεμβρίου 1851 σταχυολογοῦμε τὴν ἑξῆς κωμικὴ εἴδησι:

«Συμφώνως μὲ τὰς πληροφορίας μας, ἡ Κυρία Ρωσιάδου τοῦ φιλολόγου, πενθηφορεῖ διότι δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν ἓν ὡραιότατον σκυλλάκι, ὅπερ ὑπεργάσα».

Καὶ στὸ φύλλο τῆς 18 Μαρτίου τῆς ἰδίας ἐφημερίδος τοῦ 1848 διαβάζουμε:

«Οἱ τέσσαρες Κοῦρκοι (Γάλοι) ἑνὸς χαριεστάτου καὶ ἀνθηροῦ ἀξιωμ τικοῦ τῆς φρουρᾶς Ναυπλίου ἀφίχθησαν αἴσιως ἐνταῦθα. Ἐπίσης ἀφίχθη καὶ ὁ λαγωὸς ἑνὸς γηραιοῦ τογματάρχου».

Στὸ ἑπόμενο δὲ φύλλο μιᾶς ἄλλης ἐφημερίδος, τῆς «Φήμης» βρίσκουμε τὴν ἑξῆς εἴδησι στὴ στήλη τῶν Κοινωνικῶν:

«Σήμερον τὸ ἑσπέρας δύο στιατωτικοί, ὁ μὲν ἀνήκων εἰς τὸ σῶμα τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, ὁ δὲ εἰς τὸ πεζικόν, θέλουσι ὑψώσει ἀπὸ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς Ἁγίας Εἰρήνης παρμέγιστον ἀετὸν μετὰ τριῶν φανῶν. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, ἂς λάβουν τὴν τιμὴν νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὸ λαμπρὸν τοῦτο θέαμα»!....

***

Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν, ἡ πρῶτες μας ἐφημερίδες, ἦσαν ὅπως εἴπαμε περίφημες γιὰ τὰ τυπογραφικά τους λάθη, ποὺ πολλὲς φορὲς ὄχι μόνον ἀλλοίωναν τὴν ἔννοια τοῦ κειμένου ἀλλὰ κινδύνευαν κάποτε νὰ γίνουν ἀφορμὴ κοινωνικοῦ σκανδάλου.

Στὴν «Ἀλήθεια» π. χ. ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς σοβαρὲς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς, στὸ φύλλο τῆς 22 Φεβρουαρίου 1852, καὶ στὸ κύριο ἄρθρο της τυπώθηκαν τὰ ἑξῆς:

«Κύριον προσὸν τῆς ἐν 'Ελλάδι βασιλείας πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἡ..... γονιμότης» ἐνῶ ὁ ἀτυχὴς συντάκτης της εἶχε γράψει ἡ..... *μονιμότης*!....

Ἐπίσης στὴν ἴδια ἐφημερίδα γράφεται ἡ εἴδησις ὅτι... *«...ὁ βουλευτὴς κ. Κ. Μ. ἀπεκλείσθη χθὲς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς πρώτης συνεδριάσεως τοῦ βουλευτηρίου χαρα·τηρισθεὶς ὡς ἀνήθικος»* ἐνῶ ἤθελε νὰ γράψῃ *«ὡς ἀνήλικος»*.

Ἐπίσης στὴν περιγραφὴ τῆς κινήσεως τῶν ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν νύχτα τοῦ ἐπιταφίου, γράφηκαν στὴν ἴδια ἐφημερίδα:

«Καὶ οἱ ἐπίτροποι εἰς τὸ τέλος ἐσύναζον τὰς δεκάρας τῶν..... πιοτῶν ἀντὶ τῶν πιστῶν ποὺ ἐνοοῦσε ὁ συντάκτης.

Τὸ πιὸ ἀμίμητο εἶνε ὅμως τὸ παρακάτω ἀπόσπασμα τὸ ὁποῖο σταχυολογοῦμε ἀπὸ τὰ «Κοινωνικά» τῆς ἐφημερίδος «Πρωϊνὴ Νέα» τοῦ 1858:

«Ἐτιλέσθησαν χθὲς ἐν τῷ μέσῳ φαιδροῦ κύκλου συγγενῶν καὶ φίλων οἱ γάμοι τῆς σεμνῆς καὶ χαριεστάτης νεάνιδος Α. μετὰ τοῦ εὐέλπιδος καὶ καθ' ὅλα ἀξιολόγου νέου Β. Οἱ παρεστῶτες σφόδρα συγκεκινημένοι διὰ τὴν συμφορὰν ἀπῆλθον τεθλιμμένοι, ἀφοῦ ἐξέφρασαν τὰ εἰλικρινῆ συλλυπητήρια πρὸς τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἴθε ὁ ὕψιστος νὰ ἐνσταλάξῃ βάλσαμον παρηγορίας».

Ἐνοῆσατε τὶ εἶχε συμβῆ! Κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσι καὶ ἀπὸ τυπογραφικὴ ἀβλεψία τυπώθηκαν μαζὶ συγκολλημένα τὰ μέρη δύο διαφορετικῶν εἰδήσεων: τῆς μιᾶς ποὺ ἀφοροῦσε γάμο καὶ τῆς ἄλλης ποὺ ἤτανε ἀπόσπασμα περιγραφῆς κάποιας κηδείας. Ἔτσι μαγειρεύτηκε στὸ τυπογραφεῖο ἡ ἐξωφρενικὴ αὐτὴ εἴδησις ποὺ δημοσιεύθηκε τὴν ἑπομένη.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΣΥΛΒΙΑΣ ΠΑΡΚΕΡ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΣΑΛΛΥ

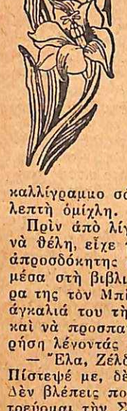

ΚΟΥΜΠΙΣΜΕΝΗ ἐπάνω στὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ δωματίου της, μὲ τὸ χέρι στὸ στῆθος, σὰν νὰ ἔνοιωθε ἕνα δυνατὸ πόνο στὴν καρδιά της, πόσο ὡραία καὶ χαριτωμένη φαινόταν ἡ Σάλλυ Γκράχαμ μέσα στὸ χιονάτο νυφικό της φόρεμα, μὲ τὸ ἀραχνοῦφαντο πέπλο ποὺ τύλιγε τὸ καλλίγραμμο σῶμα της, σὰν μιὰ λεπτὴ ὁμίχλη.

Πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμές, χωρὶς νὰ θέλῃ, εἶχε γίνει μάρτυς μιᾶς ἀπροσδόκητης σκηνῆς. Εἶχε δῆ μέσα στὴ βιβλιοθήκη τὸν μνηστῆρα της τὸν Μπίλλ νὰ κρατάῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ζέλδα Φρὲντς καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ τὴν παρηγορήσῃ λέγοντάς της:

— Ἔλα, Ζέλδα, μὴ κάνης ἔτσι! Πίστεψέ με, δὲν ξέρεις τί λές. Δὲν βλέπεις ποὺ σὲ λίγο παντρεύομαι τὴν Σάλλυ;

Κατόπιν ἄκουσε τὴν πνιγμένη φωνὴ τῆς Ζέλδας νὰ τοῦ ἀπαντᾶ:

— Τὸ ξέρω πὼς ὅ,τι κάνεις τὸ κάνεις ἀπὸ ἕνα ἀδικαιολόγητο πεῖσμα. Τὸ ἴδιο πεῖσμα εἶχες καὶ τότε ποὺ ὁ πατέρας μου σὲ παρακαλοῦσε νὰρθῆς νὰ ἐργασθῆς μαζὺ στὸ ἐργοστάσιό μας, ἐνῶ ἐσύ, καλὰ καὶ σώνει, ἤθελες νὰ σπουδάσῃς δικηγόρος.

Ἡ Σάλλυ ἄκουσε αὐτὸν τὸν διάλογο, καρφωμένη στὴ θέσι της, χωρὶς αὐτοὶ ποὺ μιλοῦσαν ν' ἀντιληφθοῦν τὴν παρουσία της. Ἡ ξαφνικὴ συγκίνησι τῆς ἀφαιροῦσε κάθε δύναμι νὰ κινηθῆ. Δὲν μποροῦσε ν' ἀκούσῃ ἢ νὰ δῇ περισσότερα. Τὰ μάτια της θάμπωσαν καὶ τ' αὐτιά της σφύριζαν. Ἕνα πρᾶγμα μονάχα ἤθελε: Νὰ φύγῃ μακρυὰ ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὅταν, ἐπιτέλους, κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ, σήκωσε τὸ πέπλο καὶ τὴν οὐρὰ τοῦ φορέματός της κι' ἔρρεξε σὰν τρελλὴ νὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιό της, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πρὸ ὀλίγου εἶχε βγῆ χαρούμενη καὶ γελαστή, βέβαιη γιὰ τὴν ἀγάπη ἐκείνου, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο θὰ γινόταν σύζυγός της. Καὶ τώρα...

Ἀργὰ ἡ νέα ἔφερε τὸ χέρι στὸ φλογισμένο της μέτωπο, παραμερίζοντας τὰ ἄνθη τῆς λεμονιάς ποὺ τῆς σκέπαζαν τὸ κατάξανθό της κεφάλι. Ἦταν λοιπὸν τυφλὴ τόσον καιρό; Χίλιες δυὸ λεπτομέρειες ποὺ δὲν τῆς ἔκαμαν καμμιὰν ἐντύπωσι πρίν, ἐρχόντουσαν τώρα στὴ μνήμη της κι' ἔπαιρναν σημασία: Ἡ συχνὲς ἐπισκέψεις τῆς Ζέλντας ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ..... Τὰ ἐλεύθερα ἀστεῖα ποὺ ἔκαμε μὲ τὸν Μπίλλ ..... Ἡ ζωὴ ποὺ ἔζησαν μαζὺ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ στὸ Φαίρφηλδ ὅπου τὰ σπίτια τους βρισκόντουσαν τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο. ...

Καὶ τῆς ἴδιας τῆς φαινόταν παράξενο τώρα πῶς κατώρθωσε νὰ κάμῃ ἐντύπωσι στὸν Μπίλλ. Πρὸ ἑνὸς ἔτους, ὅταν ἡ Ζέλδα ἔλειπε στὸ ἐξωτερικό, ἡ Σάλλυ πῆγε νὰ παραθερίσῃ στὸ σπίτι τῆς θείας της στὸ Φαίρφηλδ. Τότε γνωρίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸν Μπίλλ ὁ ὁποῖος τὴν ἀγάπησε σχεδὸν ἀμέσως καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας τῆς ζήτησε σὲ γάμο. Ἡ Σάλλυ νόμισε τότε πῶς βρῆκε τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Ἀλλοίμονο ὅμως...

Τρέμοντας ἡ φτωχὴ νέα, πλησίασε στὸ παράθυρο. Κάτω στὸ κῆπο μὲ τὶς πρασινάδες εἶδε τοὺς προσκεκλημένους νὰ κάθονται κιόλας σὲ ἰς θέσεις τους μπροστὰ ἀπὸ τὸ πρόχειρο βωμὸ ποὺ ἤταν στολισμένος μὲ λουλούδια. Κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ κήπου περίμενε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Μπίλλ γεμᾶτο μὲ τὶς ἀποσκευές τους, ἕτοιμο μόλις θὰ ἐτελείωνε ἡ τελετή, νὰ τοὺς μεταφέρῃ στὴν ἀποβάθρα γιὰ νὰ φύγουν ἀμέσως γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι.

Μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγωνία τὴν κυρίευσε... Τὶ ἔπρεπε νὰ κάνῃ τώρα ποὺ γνώριζε τὴν ἀλήθεια; Σὲ λίγο τὰ κορίτσια τῆς τιμητικῆς ἀκολουθίας της θὰ ἐρχόντουσαν νὰ τὴν πάρουν καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν μπροστὰ στὸ βωμό. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν κι' ἡ Ζέλδα. Τὶ τρομερό!

Κ' ἔξαφνα τὰ μάτια της ἔλαμψαν: Εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί της, μιὰ ἀπόφασι σκληρή: Ὅσο κι' ἂν ἀγαποῦσε τὸν Μπίλλ, ὅσο κι ἂν λαχταροῦσε νὰ γίνῃ δική του, δὲν θὰ καταδεχόταν ποτὲ νὰ τὸν παντρευτῆ ἂν αὐτὸς δὲν τὴν ἤθελε γιὰ σύζυγό του.

***

Βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴν σκάλα. Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶδε τὸν ἀραβωνιαστικό της ποὺ συζητοῦσε μὲ τοὺς φίλους του ἔξω στὸν κῆπο. Ὥστε ἡ Ζέλδα ἤταν μόνη; Ἡ Σάλλυ ἤξερε ποῦ θὰ τὴν εὕρισκε. Τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιο τὸ προορισμένο γιὰ τὴ τουαλέττα τῶν δεσποινίδων τῆς ἀκολουθίας, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα. Ἡ ἀντίζηλός της καθόταν μπροστὰ στὸ κοθρέφτη καὶ πουδραριζόταν:

— Ζέλδα, τῆς εἶπε ἡ Σάλλυ, πρὸ ὀλίγου χωρὶς νὰ τὸ θέλω σὲ εἶδα μὲ τὸν Μπίλλ μέσα στὴν βιβλιοθήκη.

Ἡ νέα σηκώθηκε ἀπὸ τηθέσι της καὶ κύτταξε τὴν Σάλλυ στὰ μάτια.

— Ἔ, καὶ ὕστερα; εἶπε ὀρθώνοντας τὸ κεφάλι της προκλητικά.

— Πές μου Ζέλδα, ρώτησε ἡ Σάλλυ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, πές μου τὶ σημαίνουν αὐτὰ ποὺ ἄκουσα;

— Ἐσὺ τὶ νομίζεις πὼς σημαίνουν, ἀπάντησε ἡ Ζέλδα, μισοκλείνοντας τὰ μάτια της.

Ἡ Σάλλυ ἔκανε ἕνα βῆμα κ' ἔπιασε τὴν ἀντίζηλό της ἀπὸ τὸ χέρι.

— Μὴν θέλης νὰ παίξῃς μὲ τὴν δυστυχία μου, φώναξε. Πές μου ἀμέσως ἂν ὁ Μπίλλ σὲ ἀγαπᾶ, γιὰ νὰ πάρω τὴν ἀπόφασί μου.

Μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα ἡ Ζέλδα ἐλευθέρωσε τὸ χέρι της καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικά. Κατόπιν στάθηκε ἀπότομα καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Σάλλυ εἶπε:

— Ναί, καλύτερα νὰ τὸ μάθῃς· ὁ Μπίλλ κι ἐγὼ ἀγαπιόμαστε ἀπὸ παιδιά.

Μόλις ἄκουσε αὐτὴν τὴν ὁμολογία ἡ Σάλλυ ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα κάθισμα ἐκμηδενισμένη. Μὲ ὅλα ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε διατηροῦσε ἀκόμα ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ βιωθειὰ μὲσ' στὴν ψυχή της μιὰ ἀμυδρὴ ἐλπίδα. Καὶ τώρα τὴν ἔχανε καὶ αὐτήν.

— Τότε γιατὶ ζήτησε νὰ μὲ παντρευθῆ; ρώτησε μὲ παράπονο. Ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτα ἀπ' αὐτὰ ποὺ συνηθίζουν νὰ κάνουν ἡ ἄλλες νέες γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ἕναν ἄντρα. Ἐγὼ νόμιζα πὼς μ' ἀγαποῦσε.

— Ἔτσι τοῦ φάνηκε στὴν ἀρχή, ἀπάντησε ἡ Ζέλδα σὲ τόνο τραχύ, πειραγμένη ἀπὸ τὴν ὁμολογία τῆς Σάλλυ. Κατάλαβε ὅμως ἀμέσως τὴν πλάνη του, ὅταν ἐγὼ γύρισα ἀπὸ τὸ ταξίδι... Ὑπερήφανος ὅμως καθὼς εἶνε δὲν θέλησε νὰ σοῦ τὸ φανερώσῃ γιὰ νὰ μὴ σὲ προσβάλῃ. Γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ θυσιάσῃ τὴν εὐτυχία καὶ τῶν δυό μας.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ δεχθῶ ποτὲ νὰ τὸν παντρευτῶ, ἀφοῦ ἀγαπᾶ ἐσένα! διαμαρτυρήθηκε ἡ Σάλλυ.

Μιὰ παράξενη ἀστραπὴ βγῆκε μέσα ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια τῆς Ζέλδας, ἡ ὁποία εἶπε:

— Ὑπερήφανος καθὼς εἶνε δὲν θὰ ὁμολογήσῃ ποτὲ τὴν ἀλήθεια! Εἶναι ἱκανὸς ἀκόμα καὶ νὰ ὁρκιστῆ πὼς σ' ἀγαπᾶ γιὰ νὰ μὴν σὲ ταπεινώσῃ.

Ἡ Σάλλυ, σὰν νὰ μὴν ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, σηκώθηκε ἄξαφνα ἀπὸ τὴν θέσι της καὶ μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἄρχισε νὰ ξεκουμπώνῃ τὸ νυφικό της φόρεμα. Ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε φανταστῆ πόσο μεγάλη ἤταν ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Μπίλλ

— Τί κάνεις; τὴν ρώτησε ἡ Ζέλδα κατάπληκτη.

— Βγάλε τὸ φόρεμά σου... Θὰ ἀλλάξουμε, τῆς ἀπάντησε ἡ Σάλλυ. Σοῦ παραχωρῶ τὴ θέσι μου στὸ πλάϊ τοῦ Μπίλλ. Ὅταν σὲ δῆ στὸ πλάϊ του μπροστὰ στὸ βωμό, θὰ τὸ καταλάβῃ πὼς τὰ ξέρω ὅλα καὶ θὰ παντρευτῆ ἐσένα. Αὐτὸ βέβαια θὰ παραξενέψῃ τοὺς προσκαλεσμένους. Ὅλα ὅμως θὰ ἔχουν τελειώσει προτοῦ καταλάβουν καλὰ-καλὰ τί ἔνινε

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἡ Ζέλδα στάθηκε ἀναποφάσιστη. Κατόπιν, νιώνοντας καὶ τὸν τελευταῖο δισταγμό, μιὰ ἀστραπὴ θριάμβου ἔλαμψε στὰ μάτια της καὶ ἄρχισε νὰ γδύνεται κι' αὐτή.

Ἡ δυὸ νέες ἄλλαξαν βιαστικὰ ροῦχα, χωρὶς νὰ ποῦν λέξι. Σὲ λίγο ἡ Σάλλυ φοροῦσε τὸ ταφταδένιο φόρεμα τῆς Ζέλδας καὶ ἡ Ζέλδα τὴν ἄσπρη νυφικὴ ἐσθῆτα τῆς Σάλλυ μὲ τὸ ἀραχνοῦφαντο πέπλο καὶ τὸ κάλυμμα μὲ τ' ἄνθη τῆς λεμονιάς.

— Εἶσαι πολὺ ὡραία νύφη! εἶπε ἡ Σάλλυ μὲ φωνὴ ποὺ τὴν ἔκοβαν συγκρατημένοι λυγμοί.

Ἡ Ζέλδα δὲν ἀπάντησε. Σκέπασε μόνο τὸ πρόσωπό της μὲ τὸ πέπλο καὶ πῆρε στὰ χέρια της τὸ νυφικὸ μπουκέτο μὲ τὰ ἄσπρα λουλούδια.

Σὲ λίγο ἡ δυὸ νέες βρισκόντουσαν κάτω στὸν κῆπο. Ἡ νέες τῆς ἀκολουθίας περίμεναν πίσω ἀπὸ τὰ ροδόδεντρα. Μοῦζυ μὲ τὰ κορίτσια περίμενε κι' ὁ θεῖος τῆς Σάλλυ ποὺ θὰ τὴν ὡδηγοῦσε στὸ βωμὸ καὶ θὰ τὴν παρέδινε τυπικῶς εἰς τὸν Μπίλλ.

Πέρα στὸ βάθος, μπροστὰ στὸ βωμό, ἕνας διαμαρτυρόμενος πάστωρ ἤταν ἕτοιμος γιὰ τὴν τελετή.

Στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ κήπου, πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα δέντρων, ὁ Μπίλλ περίμενε μὲ τὸν παράνυμφο καὶ τοὺς νέους τῆς ἀκολουθίας του.

***

Περπατῶντας ἡ μιὰ πολὺ κοντὰ στὴν ἄλλη, ἡ δυὸ νέες πλησίασαν τὸν θεῖο τῆς Σάλλυ καὶ ἡ Ζέλδα πέρασε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του. Δὲν χρειάστηκε περισσότερο ἀπὸ μισὸ λεπτὸ γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ παριστάμενοι ποιὰ ἤταν αὐτὴ μὲ τὴν νυφικὴ ἐσθῆτα, ποὺ κάτω ἀπὸ τοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς προχωροῦσε πρὸς τὸ βωμό.

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε καὶ ὁ Μπίλλ μὲ τὰ σγουρὰ κασταν ά του μαλλιὰ καὶ τὸ λεπτοκαμωμένο πρόσωπο. Τί ὡραῖος ποὺ ἤταν! Ὤ, πόσο ὑπέφερε ἡ Σάλλυ ποὺ ἔχανε τὴν ἀγάπη της μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της. Μιὰ ἀπερίγραπτη ἀπελπισία τὴν κυρίευσε. Τῆς ἐρχόταν νὰ βάλῃ τὶς φωνές· νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τῆς ἀντιζήλου καὶ μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια νὰ τῆς ξαναπάρῃ τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς ἔκλεψε.

Δὲν εἶχε ὅμως δικαίωμα νὰ τὸ κάνῃ αὐτό, ἀφοῦ ἡ καρδιὰ τοῦ Μπίλλ ἤταν δοσμένη σὲ ἄλλη.

Ἀργὰ ἡ γαμήλιος πομπὴ ἔξακο-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1631)

Σάλλυ

Μπίλλ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Ἡ μυστήριος Κυρία Περιβόλων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Πιπελὲτ κάθησε βαρὺς ἐπάνω στὴν καρέκλα του καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα του μὲ φωνὴ ταραγμένη.

— Ἀναστασία... μοῦ φαίνεται σὰν νὰ μὴν εἶμαι στὰ συγκαλά μου... Κάτι, τρέχει ἐδῶ...

— Νάτα πάλι !.. Τὶ τρέχει λοιπὸν... Λέγε νὰ δοῦμε... Καλὲ, τὶ ἴδρωσες τόσο πολὺ ; Στάζεις ὁλόκληρος !.. Κύριε ἐλέησον !

— Στάζω βέβαια... Καὶ πρέπει νὰ στάζω... ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ στάζω ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα.. φώναξε ὁ Πιπελὲτ κι' ἔφερε τὸ χέρι του, στὸ κάθιδρο μέτωπό του. Στάζω... Ἀκοῦς ἐκεῖ !.. ἐγὼ τῆς λέω πῶς κάτι τρέχει ἐδῶ πέρα.. Ἀκοῦς... Ἀκοῦς ;

— Ὅσο καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, τόσο καλὸ νὰ ἰδοῦν οἱ ἐχθροί σου ! εἶπε ἡ κυρία Πιπελέτ. Ἀνάθεμα τὸν Καμπρίον !.. Αὐτὸς εἶνε ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ!... Κοντεύει νὰ σὲ τρελλάνη ὁ τρισκατάρατος μὲ τὰ παιγνίδια ποὺ σοῦ σκαρώνει !...

Μόλις ἡ Ἀναστασία πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ σύζυγός της ἀναπήδησε καὶ ξεφώνισε μὲ τρόμο. Εἶχε δῆ τὸ χαρτόνι ποὺ εἶχε καρφώσει πρὸ ὀλίγου στὸν τοῖχο ὁ Καμπρίον !... Κι' ἀπάνω στὸ χαρτόνι αὐτὸ ζωγραφισμένη τὴν σαρκαστικὴ μορφὴ τοῦ ἰδιου τοῦ Καμπρίον !

Ἀκούγοντας τὴν κραυγὴ τοῦ συζύγου της, ἡ κυρία Πιπελὲτ γύρισε καὶ κύτταξε κι' αὐτή.

Τραβήχτηκε τότε δυὸ βήματα πίσω, ἄρπαξε μὲ δύναμι τὸ χέρι τοῦ συζύγου της καὶ φώναξε κι' αὐτή :

— Ὁ Καμπρίον !

— Ναί !... τραύλισε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη ὁ Πιπελέτ. ὁ ὁποῖος εἶχε κλείσει τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ βλέπη.

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξις τῆς Ἀναστασίας, ὥρμησε σὰν λέαινα πρὸς τὸ κρεββάτι κι' ἀπέσπασε τὸ χαρτόνι ἀπὸ τὸν τοῖχο ποὺ ἦταν κολλημένο.

— Ἄνοιξε, καλέ, τὰ μάτια σου ! φώναξε τότε στὸ σύζυγό της. Καλέ, δὲν εἶνε τίποτε... Εἶνε μιὰ ζουγραφιά, ψυχή μου, μιὰ ζουγραφιά... Ἡ Μούρη τοῦ καταραμένου τοῦ Καμπρίον ζουγραφιά !... Νά, κύτταξε πῶς τὸν τσαλαπατῶ μὲ τὰ πόδια μου !... Νά !... Νά !... Νά !... Κύτταξέ τον πῶς τὸν ἔκανα !...

Ὁ Ἀλφρέδος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ κίνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἔγνεψε στὴ σύζυγό του νὰ πετάξη τὴν εἰκόνα.

— Εἶδες ἀδιαντροπιά! ἐξακολούθησε ἡ κ. Πιπελέτ. Ἔχει γράψει ἀπάνω καὶ κάτι γράμματα μὲ κόκκινο μολύβι..."Ἀκου τὶ λέει: «Ὁ ζωγράφος Καμπρίον πρὸς τὸν ἀγαπητόν του Πιπελέτ, δικός του διὰ βίου».

— Ναί !... Ναί !.. τραύλισε ὁ θυρωρός.Διὰ βίου!... Θέλει νὰ μὲ βασανίζη διὰ βίου!... Ἔχω χάσει τὴν ἡσυχία μου ἐξ αἰτίας τοῦ διαβολοζωγράφου αὐτοῦ... Σὲ κάθε στιγμὴ νομίζω πῶς τὸν βλέπω μπροστά μου... Νά, καὶ τώρα ἀκόμα φοβᾶμαι μήπως τὸν ἰδῶ νὰ ξεπροβάλη ἄξαφνα μπροστά μου !.. Ψάξε, Ἀναστασία ! Κύτταξε μὴν εἶνε τρυπωμένος πουθενά !.. Ἐδῶ εἶσαι ἀκόμα, διάβολε; "Εφυγες, Σατανᾶ ;

— Ἐδῶ εἶμαι, ἀγαπητέ ! ἀκούστηκε ἔξαφνα ἡ φωνὴ τοῦ Καμπρίον.

Ἡ φωνὴ αὐτὴ φαινόταν σὰν νἀρχεται ἀπὸ τὸ κρεββάτι, χάρις σ' ἕνα ἐγκαστριμυθικὸ τέχνασμα τοῦ Καμπρίον, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ παρακολουθοῦσε τὰ πάντα, σκασμένος στὰ γέλια.

Ἡ θυρωρὸς ἔτρεξε καὶ κύτταξε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἐρεύνησε ὅλες τὶς γωνίες, μὰ δὲν ἀνακάλυψε ψυχὴ ζωντανή. Ἐντωμεταξύ, ὁ σύζυγός της εἶχε σωριαστῆ πάλι στὴν καρέκλα του, ἔρμαιο ἀξιοθρήνητης ἀπελπισίας.

— Δέν εἶνε, Ἀλφρέδε, τίποτε εἶπε ἡ Ἀναστασία.Φαίνεται πὼς αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος ἦταν κρυμμένος πίσω ἀπ' τὴν πόρτα κ' ἐνῶ ἐμεῖς τὸν ἀναζητούσαμε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, αὐτὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἄλλο... ὑπομονή ὅμως !.. Ἂν τὸ πιάσω καμμιὰ μέρα, θὰ τὸν συγυρίσω ὅπως τοῦ ἀξίζει... Μὴ σὲ μέλλει!... Ποῦ θὰ μοῦ πάει !..

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε κ' ἡ Σεραφίνα, ἡ οἰκονόμος τοῦ Ζὰκ Φεράν, μπῆκε μέσα

— Καλῶς τὴν κυρὰ Σεραφίνα ! Εἶπε ἡ θυρωρός. Πῶς ἀπό δῶ, ἀκριβή μου ;

— Καλέ, τὶ εἶν' αὐτὸ ποὺ κρεμάσατε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα σας ;

— Τὶ πρᾶγμα ;

— "Ενα μεγάλο χαρτὶ μὲ ἄσπρα γράμματα !

— Πῶς ; ἔκανε ἡ θυρωρὸς κατάπληκτη. Εἶν' ἕνα τέτοιο πρᾶγμα κολλημένο στὴν ἐξώπορτα ;...Θ' ἀστειεύεσαι χωρὶς ἄλλο κυρὰ Σεραφίνα ;

— Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου... "Εβγα καὶ θὰ δῆς καὶ μόνη σου. Διάβασα μάλιστα τὶ γράφουνε τὰ γράμματα. Νά, ἄκου : «Πιπελὲτ καὶ Καμπριὸν πουλᾶνε ἐδῶ φιλία καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη. Διὰ πληροφορίας, ἀπευθυνθῆτε πρὸς τὸν θυρωρόν»

— Κύριε ἐλέησον ! ξεφώνισε ἡ θυρωρός. Αὐτὰ λοιπὸν ἔχουν γραμμένα στὴν πόρτα μας ; "Ακουσες, ἄκουσες Ἀλφρέδε ;.. Μὰ τὶ ἔπαθες ;. Θεέ μου !

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔτρεξε πρὸς τὸ σύζυγό της, τὸν ὁποῖο μόλις πρόφτασε νὰ δεχτῆ μισολιποθυμισμένο στὴν ἀγκαλιά της...

— "Αχ ! Σεραφίνα μου !.. Εἶπε. Δὲν φτάνουν οἱ ρευματισμοὶ τοῦ Ἀλφρέδου μου, ἔρχεται κι' αὐτὸ τὸ γουρούνι ὁ Καμπριὸν καὶ τοῦ καρφώνει τὰ ἑφτὰ καρφιά !. Θὰ μοῦ τὸν πεθάνη στὸ τέλος ! Καλὰ ποὺ μοῦ βρίσκεται . μιὰ σταλιὰ ἀψέντι.

Χάρις στὸ ἀλάνθαστο αὐτὸ γιατρικό, ὁ Ἀλφρέδος ἀνέκτησε τὶς αἰσθήσεις του. Μά, ἀλλοίμονο ! Ἐπρόκειτο νὰ δεχτῆ ἀμέσως ἕνα καινούργιο χτύπημα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, ἕνας τύπος χαζοῦ, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ρώτησε μὲ ὕφος σοβαρώτατο :

— Εἶδα γραμμένο ἀπ' ἔξω: «Πιπελὲτ καὶ Καμπριὸν πουλοῦν φιλία καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη!»

Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τὶ σημαίνει αὐτό....

— Αὐτὸ τὶ σημαίνει φώναξε ὁ Πιπελέτ. Αὐτό, κύριε, σημαίνει ὅτι ὁ ζωγράφος Καμπριὸν εἶν' ἕνας παλημάνθρωπος.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀλφρέδου, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, εἶχε γίνει κατακόκκινο σὰν μῆλο καὶ τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες.

— Κύριε, ἐξακολούθησε, σᾶς πληροφορῶ ὅτι δὲν ἔχω, ὄχι μόνο φιλία, ἀλλ' οὔτε σχέσι κὰν μ' αὐτὸ τὸ κάθαρμα τὸν Καμπριόν.

— Μάλιστα, κύριε, φώναξε κ' ἡ κ. Πιπελέτ, καὶ πρέπει νὰ χρωστᾶη κανεὶς τῆς Μιχαλοῦς σὰν καὶ σένα γιὰ νὰ κάνη μιὰ τέτοια ἐρώτησι. Δὲν ντρέπεσαι λίγο ...

— Κυρία μου, ἀπάντησε ὁ χαζὸς κύριος, ἡ εἰδοποιήσεις τοιχοκολλοῦνται γιὰ νὰ διαβάζονται. Κάνατε μιὰ τοιχοκόλλησι καὶ τὴ διάβασα.. Βρίσκομαι λοιπὸν στὸ δίκιο μου, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε αὐθάδης !

— Αὐθάδης εἶσαι καὶ φαίνεσαι! στρίγγλισε ἡ Πιπελέτ.

— Κυρά μου, εἶσαι μιὰ κακοήθης !

— Ἀλφρέδε, δός μου γρήγορα τὸ λουρί σου νὰ πάρω μέτρα τῆς μούρης του ... Νὰ τοῦ δείξω ἐγὼ τοῦ γέρο γάϊδαρου νἄρχεται ἄλλη φορὰ καὶ νὰ κοροϊδεύη τὸν κόσμο ...

— Ἔχουμε καὶ βρισιὲς τώρα, γιατὶ σᾶς ρώτησα τὶ σημαίνουν αὐτὰ ποὺ τοιχοκολλᾶτε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σας. Πολὺ καλά, κυρά μου, θὰ λογαριαστοῦμε στὸ Δικαστήριο...

— Μά, κύριε... τραύλισε ὁ δυστυχισμένος Πιπελέτ.

— Δὲν ξέρω ἐγώ, κύριε καὶ ξεκύριε, ἀπάντησε ὁ χαζὸς διαβάτης. Μπορεῖτε νἀχετε ὅση φιλία θέλετε μὲ τὸ κ. Καμπριόν, μὰ μὴν τὸ τοιχοκολλᾶτε στὸν κόσμο. Πάω κιόλας νὰ σᾶς δείξω ποιὸς εἶνε ὁ γέρο γάϊδαρος.

Καὶ ἔφυγε γεμᾶτος θυμό.

— Ἀναστασία, εἶπε ὁ Πιπελέτ. Πάει ! Τετέλεσται ! Αὐτὸ θὰ εἶνε ὁ θάνατός μου ! Ὁ ἄθλιος Καμπριὸν ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ τοιχοκολλήση πὼς εἶμαι φίλος του... Κι' ὁ κόσμος τὸ βλέπει καὶ τὸ πιστεύει... Πρέπει ὅμως νὰ δοθῆ πειά ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι...

Καὶ κατανικῶντας τὴν ἀπάθειά του, ἄρπαξε τὸ σκῆτσο τοῦ Καμπριὸν κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα...

— Ποῦ τρέχεις ἔτσι, καλέ ;

— Στὴν ἀστυνομία... Θὰ πάρω καὶ τὴν ἐπιγραφὴ ποὺ μᾶς κόλλησε ἀπ' ἔξω καὶ μὲ τὶς ἀποδείξεις αὐτὲς θὰ φωνάξω στὸν ἀστυνόμο: «Νὰ μὲ ὑπερασπιστῆτε !... Νὰ μ' ἐκδικήσετε !... Νὰ μὲ λυτρώσετε ἀπ' τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ Σατανᾶ !...»

Κι' ὁ Πιπελὲτ βγῆκε ἔξω σὰν ἥρως ἀρχαίας τραγῳδίας.

ΒΙΒΛΙΟ Β'.—ΜΕΡΟΣ Α'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'.

Η ΚΗΣΙΛΛΑ

Πρὶν ἀκούσει ὁ ἀναγνώστης μας τὴ συνομιλία τῆς κ. Πιπελέτ, μὲ τὴν Σεραφίνα, τὴν οἰκονόμο τοῦ Ζὰκ Φεράν, πρέπει νὰ μάθη ὅτι ἡ καλὴ θυρωρός, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου ποιός ἦταν πραγματικὰ κατὰ βάθος ὁ συμβολαιογράφος, τὸν κατέκρινε δριμύτατα γιὰ τὴ σκληρότητά του πρὸς τὴ Λουΐζα Μορέλ καὶ τὸν Φρανσουὰ Ζερμαίν. Τῆς κατακρίσεως αὐτῆς δὲν ἐξαιροῦσε οὔτε τὴν κυρὰ Σεραφίνα, ἀλλὰ σὰν ἔξυπνη διπλωμάτισσα ποὺ ἦταν, ἡ κυρὰ Πιπελὲτ ἔκρυβε τὴν ἀποστροφή της γιὰ τὴν οἰκονόμο κάτω ἀπὸ μιὰ προσποιητὴ φιλία.

Ἀφοῦ ἡ Σεραφίνα παραδέχτηκε κι' αὐτὴ ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ζωγράφου Καμπριὸν πρὸς τὸν Πιπελέτ, ἦταν ἀχαρακτήριστη, ρώτησε πονηρά ;

— Ἀλήθεια, κυρία Πιπελέτ, τὶ ἔγινε αὐτὸς ὁ κ. Βραδαμάντ; Τοῦ ἔγραψα χτὲς τὸ βράδυ, κι' ἀκόμα νὰ λάβω ἀπάντησι. Ἤρθα νὰ τὸν βρῶ σήμερα τὸ πρωΐ κ' ἔλειπε... Ἐλπίζω τώρα τούλάχιστον νὰ εἶν' ἀπάνω.

— Μοῦ φαίνεται, ἀπάντησε ἡ θυρωρός, ὅτι καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κόπος σου πῆγε χαμένος. Ὁ κ. Βραδαμάντ βγῆκε ἔξω κι' ἀκόμα νὰ ἐπιστρέψη... Εἶσαι ἄτυχη, βλέπεις...

— Κ' ἔχω τόση ἀνάγκη νὰ τοῦ μιλήσω! Καὶ τὸ πιὸ δυσάρεστο εἶνε ὅτι κάθε φορὰ ποὺ θάρθω νὰ τὸν ζητήσω, φεύγω κρυφὰ ἀπὸ τὸν κ.Φεράν γιὰ νὰ μὴ μάθη πὼς ἔχω σχέσεις μ' ἕναν ἀγύρτη!... Μήπως ὅμως ξέρεις πότε θὰ γυρίση ὁ Βραδαμάντ;

— Παράγγειλε σὲ κάποιον ποὺ ἦρθε νὰ τὸν δῆ ὅτι θὰ βρίσκεται ἐδῶ κατὰ τὶς ἕξη μ' ἑφτὰ τὸ βράδυ... "Ελα καὶ σὺ τὴν ὥρα αὐτὴ καὶ θὰ τὸν βρῆς σίγουρα.

Κι' ἀπὸ μέσα της, ἡ κυρὰ Πιπελὲτ ἐπρόσθεσε: «Περίμενε νὰ τὸν βρῆς ! Αὐτὸς σὲ μιὰ ὥρα φεύγει γιὰ τὴ Νορμανδία !»

— Λοιπόν, θὰ ξαναγυρίσω τὸ βράδυ,εἶπε ἡ Σεραφίνα, δυσανασχετῶντας κάπως. Ἀλλὰ ἔχω, ἀγαπητή μου Ἀναστασία, νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. "Εμαθες βέβαια τὶ συνέβη μ' αὐτὴ τὴν καταραμένη Λουΐζα Μορὲλ ποὺ τὴ νομίζαμε τόσο καλὴ καὶ τίμια νέα:

— Καλὲ εἶδες; Εἶδες; ἔκανε ἡ θυρωρὸς μὲ προσποιητὴ φρίκη.

— Καὶ τὸ κακὸ εἶνε, ἐξακολούθησε ἡ Σεραφίνα, ὅτι δὲν ἔχουμε τώρα ὑπηρέτρια, καὶ μὴν τὰ ρωτᾶς πῶς τὰ βγάζω πέρα. "Εχε ὁ νοῦ σου, νὰ χαναϊδῶ τὸ βράδυ.

Καὶ ἡ οἰκονόμος τοῦ Ζὰκ Φεράν ἔφυγε.

"Οταν ἔμεινε μόνη, ἡ θυρωρὸς ἄρχισε νὰ μονολογῆ:

— Τί νὰ τὸν θέλη τάχα τὸν Βραδαμάντ ποὺ τὸν ζητάει τόσο ἐπίμονα. Ἂς περιμένη νὰ τὸν δῆ !... Αὐτὸς φεύγει γιὰ τὴ Νορμανδία! Καλὰ ποὺ δὲν κάθησε νὰ τὸν περιμένη γιατὶ ὅπου νἆνε θάρθη νὰ τὸν ζητήση ἐκείνη ἡ κυρία ἡ χθεσινοβραδυνή... Ποιὰ νἆνε τάχα ; Καμμιὰ μεγάλη κυρία ἡ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες, τὶς μεγάλες;.. Θὰ τὸ μάθω ὅμως... Ὅ,τι καὶ νὰ γίνη θὰ τὴ γνωρίσω... Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγη... Ἀλλὰ κάποιος ἔρχεται τώρα... "Ω! εἶνε ἡ κορώνα τῶν νοικάρηδων ὅλου τοῦ κόσμου !... Καλῶς τὸν κύριο Ροδόλφο ! Καλῶς τὰ μάτια μου τὰ δυό ! ξεφώνισε χαρούμενη ἡ κ. Πιπελέτ, χαιρετῶντας στρατιωτικά.

Ἦταν πράγματι ὁ πρίγκηψ ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦσε ἀκόμα τὴν αὐτοκτονία τοῦ μαρκησίου ντ' Ἀρβίλ.

— Καλημέρα κ. Πιπελὲτ. Εἶπε μπαίνοντας μέσα. Ἐτάνω εἶνε ἡ Γελασίνα ; Θὰ ἤθελα νὰ τῆς μιλήσω.

— Ἡ Γελασίνα ; Τὸ μικρὸ περιστεράκι μας ; Καὶ λείπει καθόλου ἀπὸ τὸ κλουβί της... Δουλεύει ἡ μικρούλα μας στὴν καμαρούλα της...

— Καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Μορὲλ τὶ κάνει ; Παρηγορήθηκε καθόλου ; ξαναρώτησε ὁ πρίγκηψ.

— Εἶνε καλά, κύριε Ροδόλφε, πολὺ καλά... Ἂς ἔχει δόξα ὁ Θεός γιατὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀρχόντισσας στὴν ὁποία τὴ συστήσατε, περνάει τώρα περφημα κι' αὐτὴ καὶ τὰ παιδιά της ! Οὔτε ἡ φωτιὰ τοὺς λείπει τώρα, οὔτε τὸ καλό τους φαγητο, οὔτε τὸ καθαρό τους κρεββάτι.. "Εχουν ἀκόμα καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ τοὺς κυττάζει...Χώρια ἀπὸ τὴ φτωχὴ Γελασίνα, ἡ ὁποία, ὅση δουλειὰ κι' ἂν ἔχει, δὲν ἀφήνει νὰ περάση ὥρα χωρὶς νὰ πάη νὰ τοὺς δεῖ..."Επειτα ἔρχεται κι' αὐτὸς ὁ μαῦρος γιατρὸς ποὺ στείλατε καὶ τοὺς κυττάζει καθεμέρα. Ἀλήθεια ποῦ τὸν ξετρυπώσατε; Ἀλλὰ τὶ σημασία ἔχει τὸ χρῶμα του : Φαίνεται γιατρὸς ἀπ' τοὺς πρώτους ! Τὸ γιατρικὸ ποὺ ἔδωσε στὴν γυναῖκα τοῦ Μορὲλ τῆς ἔκανε ἀμέσως μεγάλο καλό.

— Ἡ δυστυχισμένη θὰ λυπᾶται πολὺ γιὰ τὸν ἄντρα της.

— Ναί, κύριε Ροδόλφε μου, λυπᾶται πολὺ ἡ φτωχή. "Ηταν λίγο τάχα νὰ τρελλαθῆ ὁ ἄνθρωπος..."Επειτα ἡ μεγάλη της κόρη, ἡ ἀγαπημένη της Λουΐζα, βρίσκεται στὴ φυλακή. Αὐτὸ τῆς σπαράζει σὲ κάθε στιγμὴ τὴν καρδιὰ τῆς δυστυχισμένης..'Αλλὰ τὶ ἀναισχυντία Θεέ μου ! Τὶ ἀναισχυντία ! "Ηταν ἐδῶ πρὶν ἔρθετε ἡ κυρὰ Σεραφίνα, αὐτὴ ἡ προκομένη οἰκονόμα τοῦ κακομούτρη Ζὰκ Φεράν, καὶ τῆς ἔψαλλε πάλι τὸν ἀναβαλλόμενο τῆς δυστυχισμένης κοπέλλας..."Αν μποροῦσα θὰ τῆς τάψελνα, ἐγὼ καλύτερα αὐτηνῆς καὶ τοῦ ἀφέντη της !.. ἀλλὰ τὶ νὰ σοῦ κάνω ποὺ ἔπρεπε νὰ σωπάσω. Κι' εἶχε τὸ θράσος νὰ μὲ παρακαλέση νὰ τῆς βρῶ καμμιὰ ἄλλη ὑπηρέτρια γιὰ τὸ βρωμόσπιτό τους ! Ἀκοῦτε ἀναίδεια ! Τὴ θέλουνε μάλιστα καὶ ξένη, χωρὶς συγγενεῖς στὸ Παρίσι ! Καὶ ξέρετε, κύριε Ροδόλφε μου, γιατὶ τὴ θέλουν ἔτσι ; Γιὰ νὰ τὴν κάνουν ὅ,τι θέλουν, νὰ τῆς τρῶνε τὰ μηνιάτικά της τῆς φτωχῆς καὶ νὰ μὴν ἔχη κανένα νὰ τὴν ὑπερασπιστῆ... Ψέματα κύριε Ροδόλφε μου ;

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος εἶχε βυθιστῆ σὲ σκέψεις, μόλις ἄκουσε πὼς ἡ Σεραφίνα εἶχε ἀναθέσει στὴν κυρὰ Πιπελὲτ νὰ προμηθεύση στὸ Ζὰκ Φεράν μιὰ καινούρια ὑπηρέτρια.

Ὁ νοῦς του εἶχε πάει στὴν Κησίλα, τὴν καταχθονία σύζυγο τοῦ μαύρου ἰατροῦ Δαβίδ, τὴν ὁποία εἶχε διατάξει νὰ τοῦ φέρουν ἀπὸ τὴ Γερμανία, ὅπου τὴν κρατοῦσε φυλακισμένη. Αὐτὴν θὰ χρησιμοποιοῦσε τώρα γιὰ νὰ ἀποκαλύψη καὶ νὰ τιμωρήση τὸ συμβολαιογράφο.

— Μοῦ κάνετε μιὰ χάρι, κυρία Πιπελέτ, μιὰ μεγάλη χάρι; ρώτησε ὁ Ροδόλφος.

— Μόνο μιά; ἀπάντησε ἡ καλὴ θυρωρός. Ἑκατὸ ἂν περνοῦν ἀπ' τὸ χέρι μου. Προστάχτε ! Φτάνει νὰ μὴν εἶνε τίποτε ποὺ νὰ πειράζη τὸν Ἀλφρέδο μου ....

— "Οχι ... "Οχι, κυρὰ Πιπελέτ. Νὰ τὶ ἔχω νὰ σὲ παρακαλέσω : ξέρω μιὰ νέα ὀρφανὴ ποὺ θέλω νὰ τὴ βάλω σὲ κανένα σπίτι .. Εἶ.ε ξέχν ... πρώτη φορὰ ἔρχεται στὸ Παρίσι .. καὶ, μιὰ ποὺ ἔτυχε ἡ εὐκαιρία, θὰ ἤθελα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ φροντίσης νὰ τὴ βάλουμε στοῦ κ. Φεράν !

— Στοῦ Φεράν ! Χριστὸς καὶ Παναγιά ! Σ' αὐτοῦ τοῦ γύφτου ! Μὲ τὰ σωστά σας μοῦ μιλᾶτε ;

— Ἄκου, κυρὰ Πιπελέτ, τὴ βάζουμε γιὰ μερικὲς ἡμέρες κι' ἂν δὲν μπορῆ νὰ κάνη ἐ-

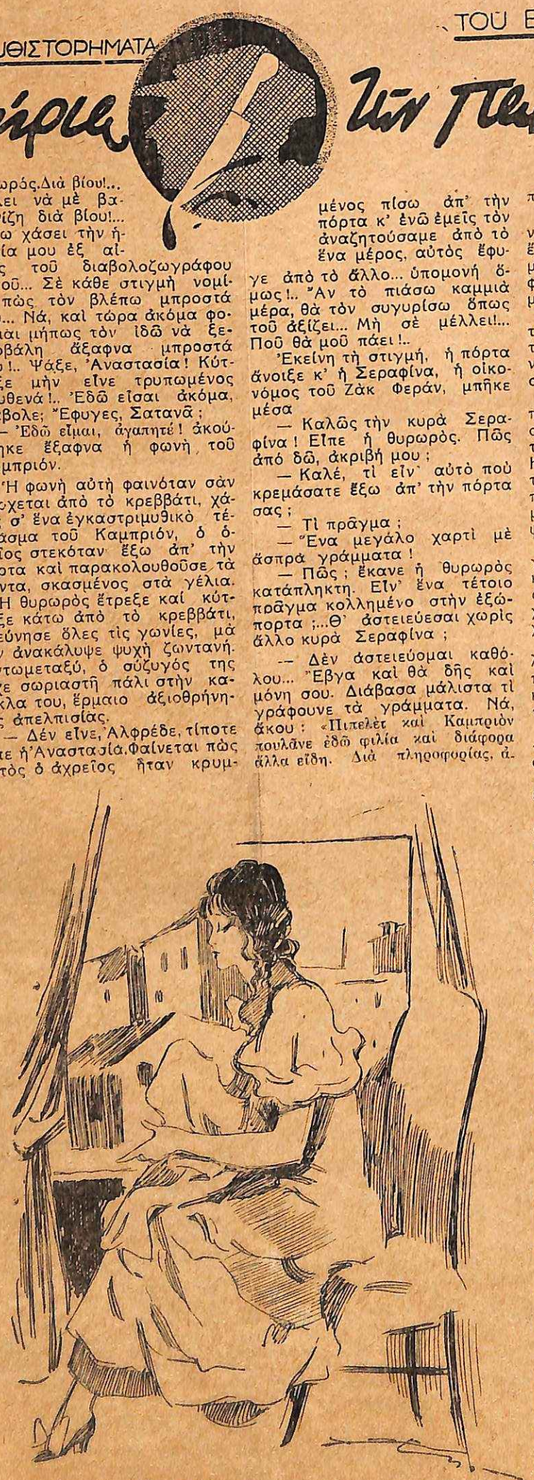

Ἡ Γελασίνα ἐργαζόταν καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο.

— Θεέ μου ! Τὶ ἀναισχυντία ! Εἶπε ἡ κυρὰ Πιπελὲτ.

κεῖ, τὴν παίρνουμε πάλι... Φτάνει πρὸς τὸ παρὸν νὰ βρῆ ἕνα μέρος νὰ τρώη καὶ νὰ κοιμᾶται... κ' ἔπειτα βλέπουμε...

— 'Αφοῦ ἐπιμένετε, κύριε Ροδόλφε, θὰ φροντίσω νὰ τὴ βάλωμε στοῦ Φεράν. Μά, ἐγὼ σᾶς τὸ λέω, πλένω τὰ χέρια μου... Τί νὰ σᾶς πῶ, φοβᾶμαι μὴν πάθει ὅ,τι ἔπαθε κι' ἡ φτωχὴ ἡ Λουΐζα...

— 'Ακοῦστε κυρία Πιπελέτ.. θὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῶ ἕνα μεγάλο μυστικό. Σᾶς ἱκετεύω ὅμως νὰ μὴν πῆτε σὲ κανένα τίποτε...

— Θεὸς φυλάξοι! Θὰ γίνη τάφος τὸ στόμα μου..

— Λοιπὸν, ἡ νέα γιὰ τὴν ὁποία σᾶς μίλησα, παραστράτησε... Ἦταν ὑπηρέτρια στὴ Γερμανία στὸ σπίτι κάποιας συγγένισσάς μου κι' ὁ μοναχογιὸς τῆς συγγένισσάς μου...καταλαβαίνετε ;...

— Ἂν καταλαβαίνω, λέει !.. Λέγετε, λέγετε καὶ ξέρω ἐγὼ ἀπὸ τέτοια...

— Ἡ συγγένισσά μου, ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ —ἐξακολούθησε ὁ Ροδόλφος— τὴν ἔδιωξε ἀπ' τὸ σπίτι της. Τότε κι' ὁ γυιός της ποὺ ἦταν ἄσωτος νέος, ἔφυγε κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ σπίτι κι' ἦρθε μαζὶ μὲ τὴν ὑπηρέτρια στὸ Παρίσι. Ὅτανὅμως ἔφτασε ἐδῶ, ἄρχισε νὰ κτυπᾶη τὸ κεφάλι του... Μὰ ἡ γνῶσι τοῦ ἦρθε ἀργά καὶ, ὅταν ἔμαγε τὰ λίγα του χρήματα, κατέφυγε σὲ μένα. Ἐγὼ τὸν λυπήθηκα, τοῦ ἔδωσα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ ξαναγυρίση κοντὰ στὴ μητέρα του, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία ν' ἀφήση ἐδῶ τὴ νέα καὶ νὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ τὴν βάλω πουθενά. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ πῆς στὴν κυρὰ Σεραφίνα ὅτι μιὰ συγγενὴς ποὺ ἔχεις στὴ Γερμανία σοῦστειλε καὶ σοῦ σύστησε αὐτὴ τὴ νέα..

— Ναί... ναί.. μείνε ἥσυχος, κύριε Ροδόλφε μου...

— Θὰ τῆς πῆς ἀκόμα ὅτι ἡ Κησίλα—ἔτσι τὴ λ νε τὴν κοπέλλα—εἶνε μιὰ νέα ὀρφανὴ, ξένη κι' ὡραιοτάτη..Ἂν τὸ πετύχης αὐτὸ θὰ ἔχης ἑκατὸ φράγκα δικά σου.. Δὲν εἶμαι πλούσιος ἀλλά...

— Καλὲ βὲν βαρυέστε ; Νομίζετε ὅτι θέλω νὰ σᾶς κάνω αὐτὴ τὴν ἐκδούλευσι γιὰ νὰ κερδίσω... Ἐγὼ τὸ κάνω χάριν φιλίας.

—Μπᾶ ! ξεφώνησε ἔξαφνα ἡ θυρωρὸς— ἕνα ἀμάξι στάθηκε ἀπ' ἔξω, θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ ἦρθε καὶ χθὲς νὰ δῆ τὸν Βαρδαμάντ. χθὲς δὲν μπόρεσα νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό της... Σήμερα ὅμως θὰ τή ξεσκεπάσω... βρῆκα ἔγα τρόπο νὰ μάθω τόνομά της.. Τώρα θὰ ἰδῆτε... θὰ γελάσετε λίγο...

— Πράγματι, ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ κυρία κατέβηκε ἀπ' τ' ἀμάξι ποὺ εἶχε σταθῆ μπρὸς στὴν εἴσοδο τῆς πολυκατοικίας καὶ προχώρησε μέσα.

— "Ε, κυρία, ποῦ πηγαίνετε ; φώναξε ἡ θυρωρὸς, τρέχοντας πρὸς τὴ νεοφερμένη.

— Στοῦ κ. Βαρδαμάντ, ἀπάντησε ἡ ἐπισκέπτρια μὲ δυσαρέσκεια γιατὶ τὴ σταματοῦσαν.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ..

— Εἶν' ἀδύνατον.., Μοῦ εἶπε νάρθῶ αὐτὴ τὴν ὥρα. 'Απατᾶσθε..

— Δὲν ἀπατῶμαι καθόλου... Εἶπε ἡ θυρωρὸς, προσπαθῶντας μὲ κάθε τρόπο νὰ διακρίνη τὸ πρόσωπο τῆς ἄγνωστης πίσω ἀπ' τὸ βέλο της.. Δηλαδὴ μοῦ εἶπε ὅτι δὲν δέχεται κανένα, ἐκτὸς ἂν ἔρθη μιὰ κυρία...

— "Η κυρία αὐτὴ εἶμ' ἐγώ,. Παραμερίστε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ περάσω...

— Τὸνομά σας, κυρία μου ! ἐπέμενε ἡ θυρωρὸς."Ετσι θὰ ἰδῶ ἂν εἶστε αὐτὴ ποὺ περιμένει ὁ κ. Βραδαμάντ...

— Σᾶς εἶπε τὸνομά μου ; ἔκανε ἡ ἄγνωστη ξαφνιασμένη.

— Μάλιστα, κυρία μου !

— Τὶ ἄνθρωπος σιγομουρμούρισε ἡ ἄγνωστη κ' ἔπειτα ἐπρόσθεσε δυνατά : Εἶμαι ἡ κυρία ντ' 'Ορβενύ.

'Ο Ροδόλφος ἀνασκίρτησε, ἀκούγοντας τὸ ὄνομα αὐτό. "Ἦταν τ' ὄνομα τῆς μητρυιᾶς τῆς μαρκησίας ντ' 'Αρβίλ.

— Κυρία ντ' 'Ορβινύ ; ξαναεῖπε ἡ θυρωρός. Ναί, ἐσᾶς περιμένει ὁ κ. Βραδαμάντ. Περᾶστε, κυρία μου, περᾶστε !...

'Ενῶ ἡ μητρυιὰ τῆς μαρκησίας ντ' 'Αρβὶλ προχωροῦσε

— Πᾶμε, μύριε Ροδόλφε ! εἶπε ἡ Γελασίνα.

μέσα, ἡ κυρὰ Πιπελὲτ ξαναγύρισε κοντὰ στὸ Ροδόλφο.

— Εἴδατε ! τοῦ εἶπε. Τὴ λένε κυρία ντ' 'Ορβινύ! Εἴδατε μὲ τί τρόπο μαθαίνει κανεὶς τὰ ὀνόματα τοῦ κόσμου.. 'Αλλὰ τί πάθατε ; Σὰν συλλογισμένος μοῦ φαίνεστε !

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦρθε καὶ ἄλλοτε νὰ δῆ τὸν κ. Βραδαμάντ ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ μ' ἐνδιαφέρον.

— "Ἦρθε καὶ χτὲς τὸ βράδυ. Μόλις δὲ ἐκείνη ἔφυγε, ὁ Βραδαμάντ πῆγε νὰ κρατήση θέσι γιὰ τὸ λεωφορεῖο ποὺ φεύγει γιὰ τὴ Νορμανδία.

— "Ωστε ὁ Βραδαμάντ πρόκειται νὰ φύγη γιὰ τὴ Νορμανδία ; ρώτησε ὁ Ροδόλφος, τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια μεγάλωνε ὁλοένα.

— Ναί... ναί...

'Ο Ροδόλφος εἶχε θυμηθῆ ὅτι ὁ πύργος στὸν ὁποῖο ἔμενε ὁ πατέρας τῆς μαρκησίας ντ' 'Αρβὶλ μὲ τὴ δεύτερη σύζυγό του βρισκόταν στὴ Νορμανδία. 'Ασφαλῶς δὲ ὁ ἀγύρτης ἐκεῖνος Βραδαμάντ ἢ Πολιντὸρ πήγαινε ἐκεῖ μὲ κάποιο καταχθόνιο σκοπό.

— Θὰ σκάση ἀπὸ τὸ κακό της ἡ Σεραφίνα, ἂν μάθη ὅτι ὁ Βραδαμάντ ἔφυγε γιὰ τὴ Νορμανδία, ἐνῶ τὸν ζητάει μὲ τόση ἐπιμονή... "Εχει λυσσάξει νὰ τὸν βρῆ καὶ νὰ τοῦ μιλήση. Αὐτὸς ὅμως τὴν ἀποφεύγει... Μοῦ σύστησε μάλιστα νὰ μὴ τῆς πῶ ὅτι φεύγει ἀπόψε στὶς ἕξη... 'Εκείνη ὡστόσο θὰ ξανάρθη καὶ τότε θὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὴν προστατευόμενή σας... 'Αλήθεια, πῶς τὴν εἴπατε ;...

— Κησίλα ! ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ. Τώρα ἐγὼ πηγαίνω ἀπάνω νὰ ἰδῶ τὴ Γελασίνα. "Οταν θὰ φύγω, θὰ ξαναπεράσω ἀπὸ δῶ !...

Β'.

Η ΠΡΩΤΗ ΛΥΠΗ ΤΗΣ ΓΕΛΑΣΙΝΑΣ

Ἡ καμαροῦλα τῆς Γελασίνας ἔλαμπε ἀπὸ καθαριότητα. Τὸ ἀσημένιο ρολόϊ ποὺ ἦταν ἀπάνω στὸ τζάκι ἔδειχνε τέσσερες τὸ ἀπόγευμα. Τὸ κρύο εἶχε λιγοστέψει κάπως κ' ἡ οἰκονόμα μοδιστροῦλα δὲν εἶχε ἀνάψει τὸ μαγκάλι της.

'Από τὸ παράθυρό της φαινόταν ἕνα κομμάτι τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ, ἀνάμεσα ἀπὸ στέγες, ταράτσες καὶ καπνοδόχους.

'Η Γελασίνα ἐργαζόταν καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο. Μιὰ ἀχτῖνα ἡλιου τὴ χτυποῦσε. Παραπέρα, μέσα σ' ἕνα κλουβὶ τὰ δυὸ καναρίνια της φτερωκοποῦσαν, μὰ δὲν κελαϊδοῦσαν. Γιατί, παρὰ τὴ συνήθειά της, ἡ Γελασίνα δὲν κελαϊδοῦσε κ' ἡ ἰδια..

'Η φτωχὴ νέα, γιὰ πολλὴ φορὰ στὴ ζωή της, ἔνοιωθε τὶ θὰ πῆ λύπη. Πολλὲς φορὲς ὡστόσο ἡ δυστυχία τῶν Μορὲλ τὴν εἶχε κάνει μελαγχολική, ἀλλ' αὐτὲς ἡ εἰκόνες, ποὺ εἶνε συνηθισμένες γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἀφήνουν ποτὲ διαρκῆ τὴν ἐντύπωσί τους σ' αὐτούς.

"Οχι, ἡ αἰτία τῆς λύπης της ἦταν ἄλλη..'Η φτωχὴ νέα εἶχε μάθει τὴ φυλάκισι τοῦ Φρανσουὰ-Ζερμαίν, τοῦ νέου ποὺ ἀγαποῦσε, χωρὶς κ' ἡ ἴδια νὰ τὸ ξέρη. Μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ ἰδίου, ποὺ βρισκόταν ἐπάνω στὸ τραπέζι· δίπλα της, τῆς εἶχε ἀναγγείλει τὴ θλιβερὴ εἴδησι. Νὰ τί ἔγραφε ἡ ἐπιστολὴ αὐτή :

«Φυλακαὶ Κονσιερζερί.

Δεσποινίς,

Πόσον εἶμαι δυστυχής, ποὺ θὰ διαβάσετε τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο σᾶς γράφω τὴν ἐπιστολὴ αὐτή. Μὲ φυλάκισαν γιὰ κλέφτη. Στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου εἶμαι ἔνοχος. Καὶ ὅμως τολμάω νὰ σᾶς στείλω τὴν ἐπιστολὴ αὐτή.

Θὰ μὲ κυρίευε ἡ ἔσχατη ἀπελπισία, ἂν πίστευα ὅτι καὶ σεῖς θὰ μὲ θεωρήσετε, ὅπως μὲ θεωροῦν οἱ ἄλλοι. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ θερμά, μὴ μὲ κρίνετε πρὶν διαβάσετε τὴν ἐπιστολήν μου... "Αν μὲ καταδικάσετε καὶ σεῖς, ἡ δυστυχία μου θὰ φτάση στὸ καταχόρυφο.

'Ακοῦστε τὶ συνέβη ; Τὸν τελευταῖο καιρό, ὅπως ξέρετε, δὲν κατοικοῦσα πιὰ στὴν ὁδὸ Τέμπλου, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ δυστυχισμένη Λουΐζα μάθαινα ὅτι ἡ οἰκογένεια Μορέλ, τὴν ὁποία ἐσεῖς κ' ἐγὼ τόσο συμπονούσαμε, πήγαινε διαρκῶς χειρότερα. 'Αλλοίμονο ὅμως ! Ἡ συμπόνια μου γιὰ τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους μὲ κατέστρεψε... Δὲν μετανοῶ καθόλου, ἀλλὰ ἡ τύχη μου ἦταν σκληρή.

»Χτὲς τὴ νύχτα, ἄργησα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ γραφεῖο γιατὶ εἶχα δουλειά. "Οταν τελείωσα τὰ ἔγγραφα ποὺ εἶχα νὰ γράψω, πῆγα νὰ τὰ φυλάξω μέσα σ' ἕνα συρτάρι. Μὰ μέσα στὸ συρτάρι αὐτὸ ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι φάκελλοι. 'Απ' ἔξω λοιπὸν στὸν ἕναν ἀπ' τοὺς φακέλλους αὐτούς, διάβασα τὴν ἐπιγραφή : «Ὑπόθεσις λιθογλύφου Μορέλ».

»Σᾶς ἐξομολογοῦμαι πὼς μόλις εἶδα ὅτι ἐπρόκειτο γι' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο τεχνίτη, ἔκανα τὴν ἀδιακρισία ν' ἀνοίξω τὸ φάκελλο καὶ νὰ ἰδῶ τὶ συνέβαινε. "Ετσι ἔμαθα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸν φυλακίσουν γιὰ ἕνα γραμμάτιο ἀπὸ 1300 φράγκα, τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξοφλήση.

»Ἐπειδὴ ἤξερα τὴν θέσι τῆς οἰκογενείας Μορέλ, κατάλαβα πόσο πιὸ τρομερὴ θὰ γινόταν ἅμα φυσάτοῦ πρὸς τὴ γνόταν ἡ προθῶ καὶ ν' ἀγανακτήσω. Δυστυχῶς, ἐδῶ ἔνα κουτὶ ποὺ εἶχε μέσα 13.000 φράγκα. Συγχρόνως ἄκουσα τὴ Λουΐζα ν' ἀνεβαίνη τὴ σκάλα καὶ τότε, χωρὶς νὰ σκεφθῶ τὶ ἔκανα, πῆρα ἀπὸ τὰ χρήματα 1300 φράγκα, ἔτρεξα πρὸς αὐτὴν καὶ ἔδωσα, λέγοντάς της: «Αὔριο θὰ φυλακίσουν τὸν πατέρα σου γιὰ ἕνα χρέος του ἀπὸ 1300 φράγκα. Πάρε αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ σῶσε τον. Μὴν πῆς ὅμως σὲ κανένα ὅτι σοῦ τὰδωσα ἐγώ... Σήμερα ἔμαθα τὶ ἄνθρωπος εἶνε ὁ κ. Φεράν!»

»Πῆρα βέβαια τὰ χρήματα αὐτά, ἀλλὰ δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ τὰ καταχραστῶ. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὰβαζα πάλι στὴ θέσι τους. Καὶ ἰδοὺ πῶς: Πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρό, μὲ χίλιες οἰκονομίες, εἶχα μαζέψει 1500 φράγκα, τὰ ὁποῖα κατέθεσα μὲ τόκο σ' ἕνα τραπεζίτη. Εἶχα λοιπὸν δικά μου περισσότερα χρήματα ἀπ' ὅσα εἶχα πάρει. Καὶ πράγματι, σήμερα τὸ πρωὶ πῆγα

στὸν τραπεζίτη μου καὶ ἀπέσυρα τὰ χρήματά μου, ἀλλὰ ὅταν τὸ μεσημέρι πῆγα μὲ τὰ χρήματα στὴν τσέπη γιὰ νὰ τὰ ξαναβάλω στὴ θέσι τους, στὸ συμβολαιογραφεῖο, τὰ πάντα εἶχαν ἀποκαλυφθῆ.

»Αὐτὰ ὅμως δὲν εἶνε τίποτε... Ὁ προϊστάμενός μου μὲ κατηγορεῖ ὅτι τοῦ ἔκλεψα 15000 φράγκα, σὲ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα εἶχε μέσα στὸ συρτάρι μαζὶ μὲ τὶς 2000 φράγκα σὲ χρυσάφι, τὶς ὁποῖες ἐπῆρα.

»Αὐτὸ ὅμως εἶνε συκοφαντία αἰσχρὴ καὶ ψέμμα ἄτιμο. Ὁμολογῶ ὅτι ἀφήρεσα 1300 φράγκα, ἀλλὰ ὁρκίζομαι, σὲ ὅ,τι ἱερώτερο ἔχω στὸν κόσμο, ὅτι εἶμαι ἀθῶος γιὰ τὰ χαρτονομίσματα. Δὲν εἶδα μάλιστα κανένα χαρτονόμισμα μέσα στὸ συρτάρι.

»Αὐτὴ εἶνε, δεσποινίς, ἡ καθαρὴ ἀλήθεια... Καὶ σεῖς, ξέρετε ἂν εἶμαι ἱκανὸς νὰ πῶ ψέμματα... Ἀλλὰ θὰ μὲ πιστέψετε τάχα ; Ἢ θὰ πῆτε καὶ σεῖς, ὅ,τι εἶπε κι' ὁ κ. Ζὰκ Φεράν, πὼς ὅποιος δηλαδὴ μπορεῖ νὰ κλέψη ἕνα μικρὸ χρηματικὸ ποσόν, μπορεῖ νὰ κλέψη κι' ἕνα μεγάλο...

»Ὦ ! Δεσποινὶς Γελασίνα, εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος... Βρίσκομαι στὴ φυλακὴ κι' ἐκεῖ θὰ μείνω ὡς τὴν ἡμέρα τῆς δίκης μου.

»Τώρα, δεσποινὶς Γελασίνα, θὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μικρὴ ἐκδούλευσι, βασιζόμενος στὴν παλιὰ φιλία μας, ἂν, ἐννοεῖται, δὲν ντρέπεσθε καὶ δὲν κοκκινίζετε σήμερα γιὰ τὴ φιλία αὐτή. 'Ακοῦστε : Σᾶς ἐσωκλείω στὴν ἐπιστολή μου ἕνα μικρὸ κλειδὶ κι' ἕνα σημείωμα γιὰ τὸ θυρωρὸ τῆς κατοικίας ποὺ ἔμενα, στὴ λεωφόρο Σαὶν—Ντενύ,11. Τοῦ γράφω νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ πῆτε, σὰν νὰ ἤμουν ἐγώ, ὁ ἴδιος. "Οταν, λοιπόν, ὁ θυρωρὸς θὰ σᾶς ὁδηγήση στὸ δωμάτιό μου, θὰ λάβετε τὴν καλωσύνη ν' ἀνοίξετε ἕνα γραφεῖο μὲ τὸ κλειδὶ τὸ ὁποῖο σᾶς στέλνω. 'Εκεῖ θὰ βρῆτε ἕνα μεγάλο δέμα ἐγγράφων, τὸ ὁποῖο σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ φυλάξετε. "Εν' ἀπ' αὐτὰ ἀπευθυνόταν σὲ σᾶς τὴν ἴδια, ὅπως θὰ δῆτε ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή του. 'Επίσης καὶ μερικὰ ἄλλα τὰ ἔγραψα, ἐμπνεόμενος ἀπὸ σᾶς, σὲ ἡμέρες πιὸ εὐτυχισμένες. Αὐτὸ ἂς μὴ σᾶς δυσαρεστήση... Τὰ ἔγραψα φανταζόμενος ὅτι δὲν θὰ τὰ δῆτε ποτέ.

»Σᾶς παρακαλῶ ἐπίσης νὰ πάρετε τὰ λίγα χρήματα ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ ἴδιο μπαοῦλο, καθὼς καὶ ἕνα φιόγκο κίτρινο, τὸν ὁποῖον μοῦ χαρίσατε γιὰ νὰ σᾶς θυμᾶται, ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὴν πολυκατοικία τῆς ὁδοῦ Τέμπλου. 'Επιθυμῶ τέλος, ἐκτὸς ἀπὸ λίγα ἀσπρόρουχα, τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ χρειαστοῦν στὴ φυλακὴ γιὰ ν' ἀλλάζω, νὰ ποιήσετε ὅλα μου τ' ἄλλα πράγματα, γιατί, εἴτε ἀθωωθῶ, εἴτε καταδικαστῶ, πάντοτε θὰ εἶμαι σ ιγματισμένος στὸ ἕξης, κ' ἑπομένως θ' ἀναγκαστῶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι... Ποῦ θὰ πάω ὅμως ;... Καὶ μὲ τὶ μέσα ;. "Ενας Θεὸς ξέρει μόνος...Ἡ κυρὰ Μπουφάρ, ἡ παλαιοπώλις τοῦ Τέμπλου ἀπὸ τὴν ὁποία ἀγόρασα διάφορα πράγματα, ἴσως θὰ δεχτῆ, τώρα νὰ τ' ἀγοράση ὅλ' αὐτή...

»Τὸ ἐνοίκιό μου τὸ ἔχω προπληρώσει. Σᾶς παρακαλῶ μόνο νὰ δώσετε ἕνα μικρὸ φιλοδώρημα στὸ θυρωρό. Σᾶς ζητῶ συγνώμην δεσποινίς, ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ μὲ τόσα πράγματα, ἀλλὰ εἶστε ἡ μόνη στὸν κόσμο, στὴν ὁποία μπορῶ ν' ἀτενθυνθῶ.

»Ἂν τολμοῦσα θὰ σᾶς ζητοῦσα καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα...μὰ εἶνε πάρα πολὺ αὐτό. Ἂς εἶνε θὰ σᾶς τὸ πῶ: θὰ μὲ κάνατε εὐτυχισμένο ἂν ἐρχόσαστε καμμιὰ Κυριακὴ νὰ μὲ δῆτε στὴ φυλακή μου...

»Ἀλλὰ ὄχι...νάρθῆτε σεῖς σ' ἕνα τέτοιο μέρος !. Καὶ ὅμως εἶστε τόσο ἀγαθή, ὥστε...

»Χαίρετε, χαίρετε δεσποινὶς Γελασίνα..Μὴ μὲ περιφρονήσετε..."Η μόνη ἐλπίδα ποὺ μ' ἀπόμεινε στὸν κόσμο, εἴσαστε σεῖς.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΖΕΡΜΑΙΝ»

Τώρα ἀσφαλῶς θὰ κατάλαβε ὁ ἀναγνώστης γιατὶ ἡ πάντα τόσο πρόσχαρη Γελασίνα ἦταν λυπημένη ἐκείνη τὴν ἡμέρα. 'Ωστόσο πίστευε τυφλὰ πὼς ὁ Φρανσουὰ Ζερμαίν, ὁ δυστυχισμένος γυιὸς τοῦ ἐγκληματικοῦ Δασκάλου καὶ τῆς λαμπρῆς κυρίας Γεωργίας ἦταν ἀθῶος.

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἕνα χτύπημα ἀκούστηκε στὴ πόρτα

— Καλημέρα, καλή μου γειτόνισσα εἶπε ὁ Ροδόλφος.

της καὶ μπῆκε μέσα ὁ Ροδόλφος.

— Καλημέρα, καλή μου γειτόνισσα,εἶπε ὁ πρίγκηψ. Μήπως ἤρθα σὲ ὥρα ἀκατάλληλη ;

— "Οχι, καλέ μου γείτονα... 'Απεναντίας, εἶμαι πολὺ εὐχαρισημένη ποὺ ἤρθατε..Δὲν ξέρετε πόσο λυπημένη εἶμαι...

— 'Αλήθεια... Μοῦ φαίνεσαι χλωμὴ σήμερα καὶ τὰ μάτια σου εἶνε ὑγρά... Μήπως ἔκλαιγες ;

— Ναί... "Εκλαιγα... Δὲν ξέρετε τὶ κακὸ βρῆκε τὸν δυστυχισμένο αὐτὸ Φρανσουὰ Ζερμαίν...Πάρτε καὶ διαβᾶστε νὰ δῆτε... καὶ ἡ Γελασίνα ἔδωσε στὸ Ροδόλφο τὴν ἐπιστολὴ τοῦ φυλακισμένου "Επειτ' ἀπὸ λίγο ἐπόσθεσε :

— Δὲν εἶνε σπαραγμὸς καρδιᾶς.. Μοῦ εἴχατε πῆ ὅτι αἰσθάνεστε γι' αὐτὸν μεγάλη συμπάθεια. "Ηρθε λοιπὸν ἡ στιγμὴ νὰ τὴν ἀποδείξετε..."Ενας ἄχρεῖος ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ Ζὰκ Φεράν, νὰ βασανίζη δυὸ δυστυχισμένα πλάσματα... Δὲν εἶνε κρῖμα .. χθὲς ἔστειλε στὴ φυλακὴ τὴ φτωχὴ Λουΐζα Μορὲλ καὶ σήμερα τὸν Φρανσουὰ Ζερμαίν..."Ω, δὲν θέλω τὸ κακὸ κανενός, μὰ θὰ ἔνοιωθα μεγάλη χαρὰ ἂν ἔβλεπα αὐτὸ τὸ συμβολαιογράφο νὰ τὸν βασανίζουν... 'Ακοῦς ἐκεῖ!.. Νὰ κατηγορήση ἕνα τίμιο νέο ὅτι τοῦκλεψε 15.000 φράγκα... 'Ο Φρανσουὰ Ζερμαὶν νὰ κάνη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα... Ποτὲ ! 'Αδύνατον !. Φανταστῆτε τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ νέο μέσα στὴ φυλακή, ἀνάμεσα στοὺς κακούργους !.. "Α ! κύριε Ροδόλφε, ἀπὸ σήμερα ἄρχισα νὰ βλέπω ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἔχει πάντα χρῶμα τριανταφυλλένιο..

— Καὶ τώρα τὶ σκοπεύεις νὰ κάνης καλή μου γειτόνισσα ;

— Τὶ σκοπεύω νὰ κάνω ; Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ζητάη ὁ Φρανσουὰ Ζερμαίν, χωρὶς μάλιστα νὰ χάνω καιρό... θὰ εἶχα βγῆ, κιόλας ἔξω ἂν δὲν εἶχα αὐτὴ τὴ βιαστικὴ δουλειὰ ποὺ τὴν τελειώνω σὲ λίγο.. Πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ περάσω κι' ἀπο τὴ φυλακὴ τῆς Λουΐζας γιὰ νὰ τῆ δῶ... Μὲ παρακάλεσε ἡ μητέρα της... "Ισως νὰ συναντήσω δυσκολίες σ' αὐτό... Δὲν ξέρω σὲ ποιὸν ν' ἀπευθυνθῶ..

— 'Εφρόντισα ἐγὼ γι' αὐτό, εἶπε ὁ Ροδόλφος.

— Φροντίσατε, εἴπατε...

— Ναί... Νὰ ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὴ φυλακὴ τοῦ 'Αγίου Λαζάρου, ὅπου βρίσκεται ἡ Λουΐζα.

— "Ω ! τὶ εὐτυχία !.. θὰ σᾶς παρακαλοῦσα μάλιστα ἂν μπορούσατε νὰ μοῦ βρῆτε κι' ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὴ φυλακὴ τοῦ Φρανσουὰ Ζερμαίν... Θὰ χαιρόταν τόσο ὁ δυστυχισμένος...

— Θὰ φροντίσω καὶ γι' αὐτὸ... Μὴ σὲ μέλει.

— "Ω ! κύριε Ροδόλφε, σᾶς εὐχαριστῶ...

— Καὶ δὲν φοβᾶσαι νὰ πᾶς στὴ φυλακή ;...

— Τὴν πρώτη φορὰ, θὰ ταραχτῶ βέβαια κάπως... δὲν πειράζει ὅμως.. "Οταν ὁ Φρανσουὰ Ζερμαίν ἦταν εὐτυχισμένος, μὲ πήγαινε παντοῦ ὅπου τοῦ ἔλεγα... Σὲ θέατρα σὲ περιπάτους .. Τὰ βράδυα καθότανε πάλι καὶ μοῦ διάβαζε... Τώρα λοιπὸν ποὺ ὑποφέρει αὐτὸς, ἤρθε ἡ σειρὰ ἡ δική μου... Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ κάνω μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ θὰ τοῦ δείξω πὼς εἶμαι μιὰ καλὴ φίλη... Ξέρετε μόνο, κύριε Ροδόλφε, τὶ μὲ δυσαρεστεῖ ;... Αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία του ἂν θὰ πιστέψω στὰ λόγια του... 'Ακοῦστε ἐκεῖ !.. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποθέσω ἐγὼ ὅτι εἶνε ἕνας κλέφτης. Καὶ γιατί ; Γιατί ; Γιατὶ τὸν συκοφαντεῖ ἕνας γέρος φυλάργυρος ; Καὶ τὸ γράμμα του νὰ μὴ λάβαινα, πάλι δὲν θὰ πίστευα ὅτι εἶνε ἔνοχος... Φτάνει νὰ τὸν γνωρίση κανεὶς, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς εἶνε ἀδύνατον νὰ κάνη, ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ κακὴ πρᾶξι... Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς παλληάνθρωπος, σὰν τὸ Ζὰκ Φεράν, γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τέτοιες συκοφαντίες...

—Μπράβο σου, καλή μου γειτόνισσα ! εἶπε χαμογελῶντας ὁ Ροδόλφος. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ποὺ μιλᾶς ἔτσι !

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἤμουν ἄντρας! 'Εξακολούθησε ἡ Γελασίνα. Θὰ πήγαινα τότε σ' αὐτὸν τὸν συμβολαιογράφο καὶ θὰ τοῦ ἔλεγα: «"Α, λές, ὅτι ὁ Φρανσουὰ Ζερμαὶν σ' ἔκλεψε... Νὰ λοιπόν, γέρο ψεύτη, νὰ μάθης ἄλλη φορὰ νὰ λὲς τέτοιες συκοραντίες!..» Καὶ πάφ! πάφ! πουφ!., θὰ τοῦδινα κάμποσες στὰ μοῦτρα... γιὰ νὰ τοῦ δείξω ἐγώ!.. "Οχι παίζουμε... 'Αλλὰ, κύριε. Ροδόλφε, ἐσεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ βοηθήσετε τὸ φτωχὸ Φρανσουά;.. Δὲν μπορεῖτε νὰ τοῦ κάνετε τίποτε;

— "Ακουσε, καλή μου γειτόνισσα, θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἕνα μυστικό, γιατί ξέρω πὼς δὲν εἶσαι φλύαρη καὶ πὼς δὲν θὰ τὸ πῆς σὲ κανένα. Λοιπὸν πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ὁ Φρανσουὰ Ζερμαὶν ἔχει φίλους δυνατοὺς καὶ ἀφωσιωμένους, οἱ ὁποῖοι ἐπαγρυπνοῦν σ' αὐτὸν...

— 'Αλήθεια!.. "Ω! ἂν μποροῦσα νὰ τοῦ τὸ πῶ τὸ φτωχοῦ, πόσο θάρρος θὰ τοῦδινα!

— "Οχι, νὰ μὴ τοῦ τὸ πῆς, γιατὶ ἴσως δὲν θὰ μπορέση νὰ φυλάξη τὸ μυστικό.. 'Αν λοιπὸν ὁ Ζὰκ Φεράν τὸ μάθει, θὰ φοβηθῆ καὶ θὰ λάβη τὰ μέτρα του... Καὶ τότε θὰ εἶνε πολὺ δύσκολο ν' ἀποκαλύψουμε αὐτὸ τὸ συκοφάντη..

— Καταλαβαίνω...

—Τὸ ἴδιο, ἐξακολούθησε ὁ Ροδόλφος, συμβαίνει καὶ μὲ τὴ Λουΐζα. Σοῦ ἔφερα τὴν ὅδεια νὰ πᾶς νὰ τὴ δῆς γιὰ νὰ τῆς συστήσεις νἀμὴν πῆ σὲ κανένα δσαμοῦ φανέρωσε.. 'Εκτὸς ἀπὸ ἕνα δικηγόρο, ὁ ὁποῖος θὰ πάη ἐκ μέρους μου νὰ συνεννοηθῆ μαζὶ της γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπιστῆ στὸ δικαστήριο...

('Ακολουθεῖ)

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΜΑΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗ

ΤΟΥ ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΜΙΛΛΣ

ΜΕ ΤΟ ΧΡΟΝΟΠΛΑΝΟ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κ

Αἱ τώρα ποὺ ἡ δικαιολογημένη περιέργειά σας ἱκανοποιήθηκε, εἶπε ὁ καθηγητὴς στὸ Σολτάν, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη καὶ σεῖς νὰ μᾶς πῆτε πῶς συνέβη ἡ ἀνθρωπότης νὰ φτάσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἐξευτελιστικὸ κατάντημα ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ χρησιμεύουν ὡς ὑποζύγια στὰ μυρμήγκια;

»Καὶ τότε, ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, ἀκούσαμε μιὰ τρομερὴ ἱστορία τὴν ὁποία μὲ λίγες γραμμὲς θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ ὅπως τὴν ἄκουσα.

»Φαίνεται ὅτι 9 ἔτη μετὰ τὴν ἀναχώρησί μας γιὰ τὸ ὑπερχρόνιο αὐτὸ ταξίδι μας, τ' ἄσπρα μυρμήγκια τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἄρχισαν νὰ προξενοῦν τρομερὲς καταστροφὲς στὶς φυτεῖες, ἐπιτιθέμενα κάποτε-κάποτε καὶ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κανεὶς δὲν ἔδωσε προσοχὴ στὸ γεγονὸς αὐτό. Ὁ κόσμος τότε ἦταν στὰ πρόθυρα ἑνὸς δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου καὶ ἡ Κυβέρνησις ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ ἐναερίου ἐξοπλισμοῦ. Μέσα σὲ λίγα χρόνια λοιπὸν νέες τρομερὲς καταστροφὲς ἐσημειώθηκαν στὴν Ἀργεντίνα, τὴ Βραζιλία καὶ τὸ Περοῦ ὅπου ὁλόκληρα χωριὰ κατεστράφησαν τελείως ἀπ' τὰ μυρμήγκια. Κι' ἐνῶ ὡς τὴ στιγμὴ οἱ τερμίτες μύρμηγκες ἔτρωγαν ὅτι, ἰδήποτε εὕρισκαν μπροστά τους, φυτὰ καὶ ζῶα—τώρα ἄρχισαν νὰ τρῶν κι' αὐτὲς τὶς πέτρες ἀκόμα!

»Ἔβλεπες σπίτια νὰ γκρεμίζωνται ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ! Οἱ ἄνθρωποι κομματιαζόντουσαν ἀπ' τὰ τρομερὰ ἔντομα!...

»Ἡ ἀνθρωπότης ἄρχισε ἐπὶ τέλους ν' ἀνησυχῇ καὶ νὰ σκέπτεται πὼς καιρὸς ἦταν πειὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τῆς ἐναντίον ἑνὸς τόσον ἐπικίνδυνου ἐχθροῦ. Τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη στὴν Εὐρώπη ἡ Ἰταλία ἐκήρυξε τὸν πόλεμο τῆς Ἀβησσυνίας. Ἡ Γερμανία ἐπωφελήθη γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν Ἰταλία καὶ νὰ κηρύξῃ τὴν ἕνωσι μὲ τὴν Αὐστρία.

»Ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ρωσσία, μὴ μπορῶντας, φυσικά, νὰ μείνουν ἀπαθεῖς θεαταί, ἀφοῦ καὶ αὐτῶν ἡ ὕπαρξις ὡς αὐτοτελῶν κρατῶν ἐκινδύνευε πῆραν μέρος στὴ σύρραξι ὑπέρ τῆς Ἰταλίας.

»Γιὰ τὴν Ἀμερικὴν ἡ κατάστασις αὐτὴ ἦταν σωτηρία. Χιλιάδες ἐργάτες βρῆκαν ἐργασία στὰ ἐργοστάσια πυρομαχικῶν, καὶ οἱ ἔμποροι τῶν ὅπλων ἔβγαζαν ἑκατομμύρια. Ποιὸς εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῇ γιὰ μυρμήγκια ἢ καὶ πράσινα ἄλογα! Ἡ μυρμηγκόπληκτες περιφέρειες ποὺ ἔβλεπαν τὸν κίνδυνο νὰ μεγαλώνῃ φώναζαν φυσικά, μὰ ποιὸς τοὺς ἄκουγε; Στὸ μουσεῖο τοῦ «Φρουρίου» σώζονται ἀκόμα μερικὲς ἐφημερίδες τοῦ καιροῦ ἐκείνου ποὺ μέσα στὰ ἄλλα γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μιλοῦν κάπου κάπου καὶ γιὰ τὸ κίνδυνο τῶν τερμιτῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Στὶς ἴδιες ἐπίσης ἐφημερίδες, ποὺ διάβασα κατόπιν κι' ἐγώ, γίνεται λόγος γιὰ ἕνα πρωτοφανὲς εἰς ὕψος καὶ μέγεθος εἶδος μυρμηγκιῶν, τὰ ὁποῖα ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισί τους, ὅλως διόλου ξαφνικά, ἕξη χρόνια μετὰ τὶς πρῶτες ἐπιθέσεις τῶν Τερμιτῶν μὲ τοὺς ὁποίους φαίνεται ὅτι ἦσαν τῆς ἴδιας ράτσας. Πῶς παρήχθησαν αὐτὰ τὰ μυρμήγκια; Τὸ πρᾶγμα τότε ἦταν ἀνεξήγητο. Ὁ κ. Σολτὰν ὅμως μᾶς ἔδωσε τὴν ἴδια ἐξήγησι ποὺ ἔδωσε καὶ σὲ μένα ὁ καθηγητὴς μέσα στὴν μάντρα».

Τὸ ἱστορικὸ τῶν Ὑπερμυρμήγκων ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Μιὰ μέρα σμήνη ὁλόκληρα ἀπὸ τὰ γιγαντιαῖα ἔντομα βγῆκαν μέσα ἀπὸ τὶς ζοῦγκλες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ ἄρχισαν νὰ ἐπιτίθενται παντοῦ. Στὸ διάβα τους ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἔπεφταν κάτω παράλυτοι ἀπὸ τὰ φαρμακερά τους δαγκώματα. Τὰ ζῶα ψοφοῦσαν ἀμέσως σχεδόν, πολλοὶ ἄνθρωποι ὅμως—τὸ ἕνα τρίτον σχεδὸν—κατώρθωναν νὰ συνέρθουν. Μὰ ἦσαν πειὰ τελείως ἀποβλακωμένοι κι' ἔτσι χρησιμευαν ὡς ὑποζύγια στοὺς Ὑπερμύρμηγκας.

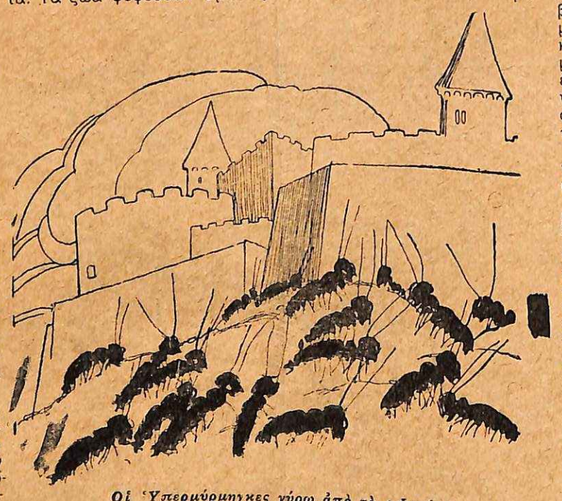

Οἱ Ὑπερμύρμηγκες γύρω ἀπὸ τὸ «Φρούριο»

»Ὅταν τὸ μαχαῖρι ἄρχισε νὰ φτάνῃ πειὰ στὸ κόκκαλο, ὅλα τὰ κράτη τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Νοτίου καὶ τῆς Βορείου, ἔστειλαν τοὺς στρατούς των γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν κίνδυνο. Τί μποροῦσαν ὅμως νὰ κάμουν οἱ στρατοὶ καὶ τὰ τηλεβόλα ἐναντίον τῶν δισεκατομμυρίων τῶν Ὑπερμυρμήγων, οἱ ὁποῖοι ριχνόντουσαν κι' ἔτρωγαν μὲ βουλιμία ὅ,τιδήποτε εὕρισκαν μπροστά τους; Οἱ στρατιῶτες ποὺ ἐδέχοντο τὰ τρομερὰ δαγκάματα τῶν Ὑπερμυρμήγκων σηκωνόντουσαν σὲ λίγο ἀπὸ τὴ γῆ ἀποβλακωμένοι, μ' ἕναν Ὑπερμύρμηγκα ὁ καθένας στὴ ράχη του κι' ἄρχιζαν νὰ καταδιώκουν τοὺς πανικόβλητους πρώην συναδέλφους των. Ἔτσι γρήγορα ἡ Νότιος Ἀμερικὴ κατελήφθη ὁλόκληρη ἀπὸ τὰ ἀπαίσια αὐτὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα κατόπιν πέρασαν καὶ στὴ Βόρειο. Ἐκεῖ ἡ ἀντίστασις ἦταν μεγαλύτερη καὶ μεθοδικώτερη. Ἑκατομμύρια Ὑπερμυρμήγκων ἐξωλοθρεύοντο κάθε μέρα ἀπὸ τὶς ἐκρηκτικὲς ὅλες καὶ τὰ δηλητηριώδη ἀέρια. Ὁ ἀριθμός τους ὅμως ἦταν ἀνεξάντλητος, ὅπως ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης! Σ' ἕνα χρόνο μέσα εἴχανε φάγει τοὺς σωλῆνες τῶν ὑδραγωγείων, ἀχρήστευσαν ὅλα τὰ κανόνια καὶ ἀκάθεκτοι πειὰ ἄρχισαν νὰ εἰσβάλλουν μέσα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἀφοῦ προηγουμένως ὅλο τὸ Μεξικὸ περιῆλθε στὴν κατοχή τους. Ἡ ἐφημερίδες τοῦ καιροῦ ἐκείνου ποὺ βρίσκονται στὸ μουσεῖο τοῦ «Φρουρίου», ἀναφέρουν μ' ὅλες τὶς φρικιαστικές τους λεπτομέρειες τὰ τραγικὰ αὐτὰ γεγονότα.

»Στὴν κρίσιμη αὐτὴ περίοδο, μερικοὶ ἐπιστήμονες ἐπρότειναν νὰ ντύσουν τοὺς στρατιῶτες μ' ἕνα μετάλλινο περίβλημα, τὸ μόνο ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ καταβροχθίσουν οἱ Ὑπερμύρμηγκες, καθὼ, ἀπέδειξαν τὰ πειράματά τους. Ἠηλεβόλα, ὅπλα, σωλῆνες ἀσφυξιογόνων ἀερίων, ὅλα, ἔλεγαν, ἔπρεπε νὰ καλυφθοῦν μ' αὐτὸ τὸ μέταλλο. Δυστυχῶς ὅμως κανεὶς δὲν τοὺς ἄκουσε. Τότε κι' αὐτοὶ κατώρθωσαν νὰ βροῦν τὰ χρήματα ποὺ τοὺς χρειάζόντουσαν κι' ἀποτραβήχτηκαν σ' αὐτὸν τὸν ψηλὸ λόφο. Ἐδῶ τοὺς ἐργάτες ποὺ τοὺς ἦσαν ἀπαραίτητοι καὶ χτίσανε αὐτὸ τὸ «Φρούριο», στὸ ὁποῖο φιλοξενούμεθα τώρα. Στὴν ἀρχὴ τὸ «Φρούριο» τοὺς χρησίμευε ὡς παρατηρητήριο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο παρακολουθοῦσαν τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τῶν τρομερῶν ἐντόμων. Ὅσο ὅμως ὁ καιρὸς περνοῦσε γινόταν καὶ περισσότερο φανερό, πὼς ἀργὰ ἡ γρήγορα, ἡ χώρα αὐτὴ ἦταν καταδικασμένη νὰ ὑποκύψῃ στοὺς Ὑπερμύρμηγκας. Ἡ προσοχὴ ὅλων ἐστράφη τότε πρὸς τὸ κτίριο αὐτό, ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ μόνο ἀσφαλὲς καταφύγιο. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ τὸ χτίζουν μεγαλύτερο στὰ 1950, μὰ δὲν ἦταν τελείως ἕτοιμο, παρὰ μόνον τὸ ἔτος 2000.

»Γιὰ πολλοὺς λόγους οἱ Ὑπερμύρμηγκες ἄργησαν νὰ προχωρήσουν πρὸς βορρᾶν. Αὐτὸ ἴσως ὠφέλετο κυρίως στὸ ὅτι τὸ κλίμα ἐδῶ εἶνε ψυχρότερο. Τὴ γνώμη αὐτὴ ἔρχεται νὰ ἐνισχύσῃ τὸ γεγονὸς ὅτι πρώτη κατελήφθη ἡ Πολιτεία τοῦ Τεξᾶς καὶ ὅλες οἱ νότιες Πολιτεῖες καὶ κατόπιν ἄρχισε ἡ προέλασις τῶν τρομερῶν ἐντόμων πρὸς βορρᾶν. Οἱ δυστυχισμένοι κάτοικοι ἔφευγαν πανικόβλητοι. Τότε πειὰ οἱ ἐπιστήμονες—ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦσαν ἀκόμα—κλείστηκαν γιὰ καλὰ μέσα στὸ «Φρούριο» μὲ τοὺς ἐργάτες τους καὶ τὶς οἰκογένειές τους. Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι μᾶς φιλοξενοῦν σήμερα εἶνε οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων.

»— Καὶ οἱ ὑπόλοιποι τῶν κατοίκων τί ἔγιναν; ρώτησε ὁ καθηγητής.

»— Τρελλάθηκαν ἀπὸ τὸ φόβο τους, ἀπάντησε ὁ Σολτάν. Ἐπὶ 50 ἔτη ἡ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἦσαν τὸ θέατρον τῶν πιὸ τρομακτικῶν σκηνῶν. Στίφη ὁλόκληρα ἀπὸ τρομοκρατημένους ἀνθρώπους διέτρεχαν τὴ χώρα ἀπὸ Πολιτεία σὲ Πολιτεία. Κάθε οἰκονομικὴ ζωὴ στάμάτησε τελείως. Οἱ πολῖται τῶν νοτίων περιφερειῶν ἔφευγαν στὶς πόλεις τοῦ βορρᾶ, αὐξάνοντες ἔτσι τὸν πανικὸ καὶ τὴ σύγχυσι ποὺ ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ. Τὸ ἀπαίσιο φάσμα τῆς πείνας ἐπλανᾶτο παντοῦ.

»Τὰ ἐγκλήματα γινόντουσαν κάθε μέρα καὶ περισσότερα. Ἑκατοντάδες χιλιάδων πέθαιναν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὶς ἐπιδημίες. Ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦσαν, μὲ ὁποιοδήποτε μέσον, νὰ ἀποχτήσουν ἕνα εἰσιτήριο ἔφευγαν γιὰ τὴν Εὐρώπη ἢ τὴν Ἀσία. Ἀπὸ τὰ ἑκατὸν εἴκοσι πέντε ἑκατομμύρια κατοίκων ποὺ ζοῦσαν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τὸ 935, μόνον 7 ἑκατομμύρια βρισκόντουσαν ἀκόμα στὴ ζωή, ὅταν οἱ Ὑπερμύρμηγκες ἄρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς βορρᾶν.

»— Καὶ τώρα; ρώτησε ὁ καθηγητής.

»— Τώρα ἴσως ὑπάρχουν ἀκόμα καμμιὰ ἑκατοστὴ χιλιάδες ἀνθρώπων- κτηνῶν σ' ὅλο τὸ δυτικὸ ἡμισφαίριο, τοὺς ὁποίους οἱ Ὑπερμύρμηγκες μεταχειρίζονται γιὰ τροφὴ καὶ ὡς ὑποζύγια!

»Γύρισα καὶ κύτταξα τὸν καθηγητὴ μὲ φρίκη. Μοῦ φαινόταν πὼς χθὲς ἀκόμα ἀφήσαμε τὴν Ἀμερική, μιὰ πολυκατοικημένη κι' εὐτυχισμένη χώρα, μὲ τὶς πλούσιες βιομηχανικές της πόλεις, ποὺ σκόρπιζαν τοὺς καπνοὺς τῶν ἐργοστασίων των ψηλὰ στὸν ἀέρα.

»Καὶ τώρα; Ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ὄνειρο. Ἦταν δυνατὸν μέσα σὲ πεντακόσια χρόνια νὰ χαθῇ ἔτσι μιὰ ὁλόκληρη ἤπειρος, ὅπως ἡ Ἀμερική; Πεντακόσια χρόνια!..

»— Ἐλᾶτε, ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ γιὰ τὴν ὥρα, εἶπε ὁ Σολτάν. Θὰ γνωριστοῦμε καλύτερα καὶ θὰ μάθετε πολλὰ πράγματα σχετικὰ μὲ τὸ «Φρούριο» καὶ τὴ ζωὴ ποὺ ζοῦμε ἐδῶ μέσα.

»Λέγοντας αὐτά, σηκώθηκε ἐπάνω καὶ κατέβηκε μαζύ μας ἀπὸ τὴν ἐξέδρα. Τότε ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ποὺ μᾶς ἄκουσε νὰ τοῦ ἐξηγοῦμε τὴν ἱστορία μας μᾶς ἐπευφήμησε ἐνθουσιωδῶς.

»Σὲ λίγο συναντήσαμε τὴ νέα ποὺ μᾶς ἔσωσε. Τὸ ὄνομά της ἦταν Θέλδα. Σήμερα μοῦ φαινόταν πιὸ ὡμορφη ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ τὴν πρωτοεῖδα.

»— Ἐξεθέσατε τὴ ζωή σας σὲ μεγάλο κίνδυνο! μοῦ εἶπε ντροπαλά.

»— Ἄξιζε τὸν κόπο, ἀφοῦ ἔτσι εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς γνωρίσω, ἀπάντησα.

»Ἐκείνη δὲν φάνηκε καθόλου δυσαρεστημένη ἀπὸ τὰ λόγια μου. Ἀντιθέτως μὲ προσκάλεσε νὰ πᾶμε μαζὺ στὴ δεξαμενή νὰ πάρουμε ἕνα μπάνιο. Κύτταξα γύρω νὰ δῶ ποῦ ἦταν ὁ καθηγητὴς καὶ τὸν εἶδα νὰ πηγαίνῃ παρέα μαζὺ μὲ κάτι ἄλλους σοφούς, τῆς ἴδιας ἡλικίας μ' αὐτόν.

»— Καλά, τῆς εἶπα τότε, πᾶμε.

»Ἡ δεξαμενὴ ἦταν καμμιὰ πενηνταριὰ τετραγωνικὲς γυάρδες μεγάλη. Σὲ λίγο ἔπαιρνα τὸ πρῶτο μου λουτρὸ μέσα σ' αὐτή. Ἐνῶ κολυμποῦσα βρέθηκα δίπλα σ' ἕναν ἄλλο γνώριμό μου. Τὸν λεπτοκαμωμένο νέο μὲ τοὺς καλοὺς τρόπους. Τὸν ἔλεγαν Σέρβους κι' ἦταν δίδυμος ἀδελφὸς τῆς Θέλδας. Κολυμπήσαμε καὶ οἱ τρεῖς μαζὺ ἀρκετὴ ὥρα καὶ κατόπιν, ὅταν ξαναγυρίσαμε στὴν πλατεῖα, εἴμαστε οἱ πιὸ καλοὶ φίλοι. Τοὺς ἄρεσε ὑπερβολικὰ νὰ τοὺς διηγοῦμαι διάφορα πράγματα γιὰ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων τοῦ 1925.

***

»Ὅσο περνοῦσαν ἡ μέρες τόσο καὶ μάθαινα διάφορα νέα πράγματα σχετικὰ μὲ τὸ «Φρούριο» καὶ τὴ ζωὴ ποὺ ζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι μέσα σ' αὐτό. Ὁ Σέρβους καὶ ἡΘέλδα ἀνέλαβαν σιγὰ-σιγὰ νὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσουν ὅλα. Μιὰ μέρα μὲ πῆραν νὰ ἐπισκεφθῶ τὶς ἐπάλξεις ποὺ ἔζωναν ἕνα γύρω τὸ πελώριο κτίριο, 800 πόδια πάνω ἀπὸ τὴ γῆ! Στὸ μέρος ποὺ τελειώνει ὁ τοῖχος ἀρχίζει ἡ κατηφοριὰ τοῦ λόφου. Πρὸς ἀνατολάς, ἀπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ ὑψώματος ὡς πέρα μακρυά, ὡς ἐκεῖ ποὺ μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτείνεται μιὰ μεγάλη ὁμαλὴ ἔκτασι. Στὰ βορειοδυτικὰ τὸ ἔδαφος εἶνε ἀνώμαλο, γεγᾶτο λοφίσκους. Σ' ὅλη τὴν πεδιάδα τέλος, σὲ μεγάλη ἀκτῖνα γύρω, δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἴχνος πρασίνου. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ ρωτήσω τοὺς φίλους μου:

»— Ἀπὸ ποῦ προμηθεύεστε νερό;

»— Στὰ παληὰ τὰ χρόνια, μοῦ ἀπάντησε ὁ Σέρβους, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι ν' ἀνοίγουμε ἀρτεσιανὰ φρέατα. Πρὶν διακόσια χρόνια ὅμως τὸ νερὸ σταμάτησε καὶ θὰ πεθαίναμε ὅλοι ἀπὸ τὴ δίψα, ἂν οἱ χωρικοί μας δὲν ἀνακάλυπταν ἐγκαίρως ἕνα μέσον νὰ παράγουν νερὸ ἀπὸ τὴν ἕνωσι ὑδρογόνου καὶ ὀξυγόνου. Ὑπάρχουν στὰ ὑπόγεια τοῦ «Φρουρίου» τεράστια ντεπόζιτα τέτοιου νεροῦ, τὸ ὁποῖο ἀντλοῦμε μὲ δυνατὲς τρόμπες.

»Ὅταν τὸ ἄκουσα αὐτὸ ἔμεινα κατάπληκτος. Περισσότερο ὅμως θαυμασμὸ μοῦ προξένησε κάτι ἄλλο ποὺ εἶδα μιὰ ἄλλη μέρα. Ὁ καθηγητὴς κι' ἐγὼ προσκληθήκαμε νὰ παρευρεθοῦμε σ' ἕνα μάθημα ἱστορίας στοὺς μαθητὰς τοῦ σχολείου τοῦ «Φρουρίου». Ὅταν ἡ παράδοσις ἄρχισε, οἱ τοῖχοι ἔγιναν διαφανεῖς σὲ τρόπο ὥστε νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι βρίσκεται ἔξω στὸ ὑπαίθρο. Κατόπιν ἄρχισε ἡ προβολὴ μιᾶς ταινίας. Μιᾶς ταινίας ποὺ εἶχε παρθῆ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχτιζαν τὸ «Φρούριο».

»Ἔβλεπες τὰ καραβάνια τῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν ἐργατῶν καθὼς ἀνέβαιναν γιὰ πρώτη φορὰ ἀπάνω στὸ μεγάλο ὕψωμα. Κατόπιν ἄρχισε ἡ ἐκσκαφή, μὲ μεγάλα ἀτμοκίνητα τριπάνια. Κι' ὅταν τελείωσε κι' αὐτή, οἱ μεγάλοι τοῖχοι τοῦ «Φρουρίου» ἄρχισαν νὰ χτίζουνται κάθε μέρα καὶ πιὸ ψηλά, ὥσπου τὸ χτίσιμο τελείωσε καὶ τὸ τεράστιο «Φρούριο» ἦταν πειὰ ἕτοιμο νὰ δεχτῇ τοὺς προγόνους τῶν σημερινῶν του κατοίκων. Κατόπιν εἶδαμε πῶς τὸ «Φρούριο» διερρυθμίσθη καὶ εὐρύνθηκε κατὰ τὸ 2.075. Ἐργάτες ποὺ φοροῦσαν τὶς μετάλλινες στολές, οἱ ὁποῖες τοὺς προστάτευαν ἀπ' τὶς ἐπιθέσεις τῶν μυρμήγκων, ἔχτιζαν καινούργιους τοίχους. Κι' ὅταν τελείωναν τοὺς ἐπυράκτωναν μὲ εἰδικὲς καυστικὲς ἀκτῖνες, ἡ ὁποῖες εἶχαν τὴν ἰδιότητα νὰ σκληραίνουν τὸ μέταλλο καὶ νὰ σκοτώνουν καὶ τὸ παραμικρὸ ἔντομο ποὺ μποροῦσε νὰ εἶχε εἰσδύσει μέσα σ' αὐτούς. Ἔτσι, ἴντσα πρὸς ἴντσα, εἴδαμε πῶς τὸ «Φρούριο» ἐχτίστηκε καὶ πῶς ἔλαβε τὸ σχῆμα καὶ τὶς διαστάσεις ποὺ ἔχει σήμερα.

«— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ οἱ μύρμηγκες δὲν σκαρφαλώνουν στοὺς τοίχους τοῦ «Φρουρίου», εἶπα καθὼς ἔβλεπα νὰ προβάλεται ἡ σκηνὴ τῆς βιαστικῆς εἰσόδου τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων μέσα στὸ «Φρούριο».

«— Διότι, μοῦ ἐξήγησε ὁ Σολτάν, ποὺ μὲ ἄκουσε νὰ ἐκφράζω αὐτὴ τὴν ἀπορία, οἱ τοῖχοι ἦσαν ἠλεκτρισμένοι καὶ τίποτα τὸ ἔμψυχο δὲν μποροῦσε ν' ἀγγίξῃ ἀπάνω τους.

***

»Μιὰν ἄλλη μέρα, ὁ καθηγητὴς κι' ἐγὼ ἐπισκεφθήκαμε τὸ κέντρον τοῦ «Φρουρίου» ποὺ βρισκόταν βαθειὰ κάτω ἀπὸ τὰ κομψὰ κτίρια καὶ τοὺς ἀνθισμένους κήπους. Ἐκεῖ ἦσαν ἡ αἴθουσες τῶν μηχανῶν καὶ τὰ ἐργαστήρια. Εἶδα τότε πράγματα ποὺ δὲν τὰ φαντάστηκα ποτέ μου καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ἤθελαν ὁλόκληρο τόμο, ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ τα περιγράψω. Ἐκεῖ κάτω ὑπάρχει μιὰ αἴθουσα ποὺ χρησιμεύει γιὰ πειράματα μόνον. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος πειὰ ὁ καθηγητὴς βρισκόταν μέσα τὸ στοιχεῖο του.

»— Πῶς προμηθεύεσθε μέταλλο; ρώτησε τὸν Σολτάν.

»— Ἀποκλεισμένοι καθὼς εἴμαστε, ἡ προμήθεια μετάλλων—σιδήρου, λευκοσιδήρου, ψευδαργύρου κλπ.—μᾶς εἶνε πολὺ δύσκολη ἂν ὄχι ἀδύνατη. Τὸ λύσαμε ὅμως κι' αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ντεπόζιτα, ρόδες, ἄξονες καὶ ὅ,τι ἄλλο βλέπετε ἐδῶ ἔχουν γίνει, τὰ περισσότερα, ἀπὸ τὸν πολτὸ τῶν δέντρων καὶ ἄλλων φυτῶν, ποὺ εἴδατε ν' ἀνθίζουν ἀπάνω στοὺς κήπους τῶν στεγῶν. Τὸν πολτὸ αὐτόν, μὲ μίαν εἰδικὴ χημικὴ κατεργασία τὸν μεταβάλλουμε σὲ μέταλλο. Σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς λοφίσκους ποὺ εἴδατε στὰ βορειοδυτικὰ ὑπάρχει ἐπίσης ἕνα ὀρυχεῖο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προμηθεύομαστε σίδηρο, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀπαραίτητος ἀκόμα. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως ποὺ πηγαίνουν ἐκεῖ, πρέπει νὰ εἶνε ντυμένοι μὲ τὸ προστατευτικὸ μέταλλο καὶ νὰ προστατεύονται ἐπίσης συνεχῶς ἀπὸ τὶς εἰδικὲς καυστικὲς ἀκτῖνες. Μιὰ μέρα θὰ σᾶς πάρουμε μὲ τὸ ἀεροπλάνο νὰ δῆτε πῶς γίνεται ἡ ἐργασία ἐκεῖ κάτω.

»Καθὼς μιλοῦσε ἔτσι ὁ Σολτὰν ἔπιεσε τὸ κουμπί. Οἱ τοῖχοι τοῦ «Φρουρίου» ἔγιναν ἀμέσως διαφανεῖς καὶ τότε εἶδα χιλιάδες κεραῖες Ὑπερμυρμήγκων, νὰ κινοῦνται ἀπειλητικὰ στὸν ἀέρα. Οἱ Ὑπερμύρμηγκες εἶχαν ζωσμένο τὸ «Φρούριο» σ' ἀπόστασι 10 ὡς 15 μέτρων ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους, ἕτοιμοι πάντα νὰ εἰσορμήσουν σ' αὐτὸ καὶ νὰ ὑποτάξουν τοὺς τελευταίους ἐλευθέρους καὶ λογικοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἀμερικῆς.

»— Αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ τόσο σπουδαῖο ἔσπευσε νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Σολτάν, ποὺ εἶδε τὸν καθηγητὴ νὰ καταπλήσσεται καὶ ν' ἀπορῇ μπροστὰ σ' ἕνα τέτοιο θέμα. Ἐλᾶτε κάτω, στὸ ὑπόγειο, ἐκεῖ ποὺ κατασκευάζεται τὸ προστατευτικὸ μέταλλο. Ἐκεῖ θὰ δῆτε κάτι ποὺ εἶνε πολὺ σπουδαιότερο.

»Ἕνα ἀσανσὲρ μᾶς κατέβασεν ἀμέσως σ' ἕνα μέρος ποὺ ἔμοιαζε μὲ δάσος ἀπὸ ἄπειρες ὀγκώδεις κολῶνες. Ὁ Σολτὰν ἔπιεσε πάλιν ἕνα κουμπὶ καὶ οἱ τοῖχοι ἐξαφανίστηκαν. Ἔτσι ἤμαστε σὲ θέσι νὰ δοῦμε ἕνα γύρω, σὲ βάθος 2 μέτρων μέσα στὴ μαύρη γῆ. Ἕνα γκρίζο πρᾶμα φαινόταν νὰ κινεῖται μέσα σὲ βαθύτατες ὑπόγειες στοές. Ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων μικρὰ ἔντομα ἔξυναν ἀδιακόπως τὴ γῆ. Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβαινα τί ἐσήμαινε αὐτό. Ὁ Σολτὰν ὅμως μὲ φώτισε γρήγορα. Οἱ τερμίτες, τὰ ἄσπρα μυρμήγκια ἦσαν τώρα οἱ πραγματικοὶ καὶ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἐχθροί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ κάτοικοι τοῦ «Φρουρίου» ἔπρεπε νὰ προφυλαχτοῦν.

(Ἀκολουθεῖ)

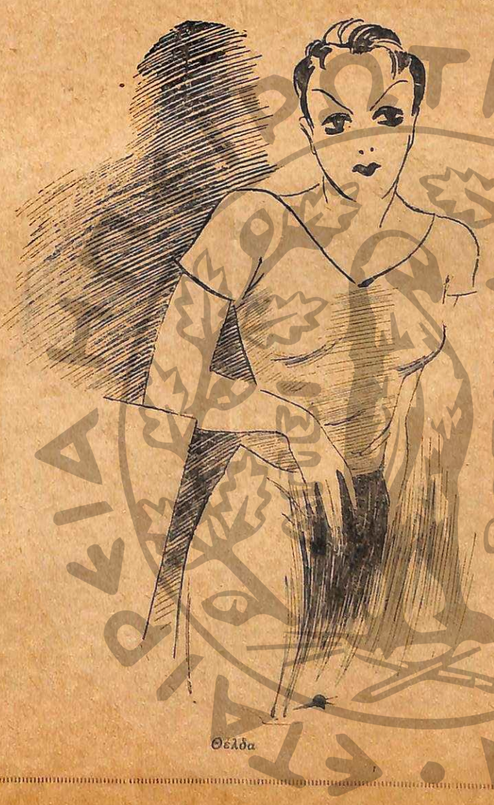

Θέλδα

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ NARD JONES

ΕΝΑΣ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΟΣ

Ο Γκρήγκ ἔνοιωθε γιὰ τὸν Κόνραδ Μπέϋλυ, ὅ,τι νοιώθει μιὰ γάτα γιὰ ἕνα σκυλί, δηλαδὴ ἄσπονδο μῖσος. Κι' αὐτό, γιατί ὁ Κόνραδ ἦταν ἕνας ἠθοποιὸς μὲ ἀξία ἐνῶ ὁ ἴδιος δὲν ἄξιζε τίποτε.

Ἡ ἔχθρα τοῦ Γκρήγκ ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸ συνηθισμένο μῖσος ποὺ μπορεῖ νὰ νοιώσῃ ἕνας νικημένος καὶ πικραμένος ἀντίπαλος, γιατί, ἐνῶ ἄλλοτε οἱ δυὸ ἠθοποιοὶ ἦσαν στενοὶ φίλοι, τώρα ὁ Μπέϋλυ τὸν ἀγνοοῦσε.

Πιθανὸν ὁ Γκρήγκ νὰ συγχωροῦσε στὸν Μπέϋλυ τὴν ὑπεροχή του ἀπέναντί του ὡς ἠθοποιοῦ, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ ἢ νὰ τοῦ συχωρέσῃ ἦταν ὅτι εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια στὴν Τζέϋν Ἔνιινγκτον καὶ τὴν εἶχε προκαταλάβει ἐναντίον του.

Ὁ Γκρήγκ εἶχε ἀγαπήσει τὴ γελαστὴ Τζέϋν μετὰ μεγάλα μαῦρα μάτια περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη γυναῖκα στὸν κόσμο. Αὐτὴ ὅμως, ἐνῶ τὸν συμπαθοῦσε, μετὰ τὶς πληροφορίες ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ Μπέϋλυ, εἶχε ἀρνηθῆ νὰ τοῦ ξαναμιλήσῃ.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἔπαιζαν τώρα μαζὺ στὸ δράμα τὸ «Σκοτεινὸ Παράθυρο» ἀλλὰ μονάχα τὸ ὄνομα τοῦ Μπέϋλυ ἀναγραφόταν μὲ φωτεινὰ γράμματα στὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου. Γιὰ τὸν Μπέϋλυ τὸ ἔργο ποὺ παίζανε τώρα ἦταν μιὰ ἀκόμα ἐπιτυχία, ἐνῶ γιὰ τὸν Γκρήγκ ἦταν μιὰ ἀνέλπιστη ἐργασία, γιατί προηγουμένως βρισκόταν χωρὶς δουλειά. Ἂν ὁ ἐργοδότης του ἦταν ἄλλος κι' ὄχι ὁ Μπέϋλυ, ὁ Γκρήγκ θἄταν ἀσφαλῶς εὐγνώμων. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἔνοιωθε καμμιὰ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν μικρὸ ρόλο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἄλλοτε φίλος του, στὸ «Σκοτεινὸ Παράθυρο» μολονότι οἱ κριτικοὶ τὸν εἶχαν ἀναφέρει κι' αὐτὸν μὲ λίγα ἐπαινετικὰ λόγια. Μετὰ τόσα χρόνια ποὺ τὸν ἀγνοοῦσαν, ἦταν κάτι κι' αὐτό! Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀρκετὸ ἀντισήκωμα γιὰ τὴ περιφρονητικὴ στάσι τοῦ Μπέϋλυ ἀπέναντί του.

Στὸ διάστημα τῶν τριῶν μηνῶν. —ποὺ παιζόταν τὸ ἔργο αὐτὸ—μονάχα μιὰ φορά, στὴν πρώτη πρόβα τοῦ ἔργου, ὅταν ὁ Γκρήγκ εἶχε ὑπενθυμίσει στὸν Μπέϋλυ ὅτι ἄλλοτε συγκατοικοῦσαν κ' ὑπῆρξαν φίλοι, ἐκεῖνος τοῦ μίλησε καὶ τοῦ εἶπε;

— Νά, ποὺ γιὰ λίγο καιρό, ἔχεις μιὰ σίγουρη δουλειὰ φίλε μου! Καὶ ὅπως ξέρεις τὰ ἔργα ποὺ παίζω, κρατοῦν συνήθως πολύ.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ εἶχε πειράξει τρομερὰ τὸν Γκρήγκ. Ἀπὸ τότε ὁ Μπέϋλυ δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει πειά. Ἕνα ἁπλὸ χαιρέτημα ὅταν τὸν συναντοῦσε στὰ παρασκήνια, αὐτὸ ἦταν ὅλο... Ἦταν σὰν νἀθελε νὰ τοῦ δείξῃ, ὅτι αὐτὸς ἦταν ἀνώτερός του. Καὶ δὲν ἦταν μόνο αὐτό: ὁ Μπέϋλυ γιὰ νὰ δείξῃ τάχα τὸν εὐθὺ χαρακτῆρα του, εἶχε εἰδοποιήσει τὴν Τζέϋν Ἔντινγκτον, ὅτι ὁ Γκρήγκ δὲν ἦταν ἐλεύθερος ὅπως ἔλεγε, ἀλλὰ παντρεμένος κ' εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ σύζυγό του...

Ὁ Γκρήγκ ζοῦσε φτωχικά. Κατοικοῦσε σὲ φθηνὰ ξενοδοχεῖα κ' ἔτρωνε σὲ λαϊκὰ μαγειρεῖα. Ὁ Μπέϋλυ ὅμως κρατοῦσε ἕνα πλούσιο διαμέρισμα, εἶχε δικό του αὐτοκίνητο, σύχναζε σὲ κέντρα ἀριστοκρατικὰ κ' ἦταν τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τῶν ὡραιοτέρων γυναικῶν.

Στὸ ἔργο «Σκοτεινὸ Παράθυρο», οἱ διαφορετικοὶ ρόλοι τους ἦσαν συμβολικοὶ τῆς ἀποστάσεως ποὺ τοὺς χώριζε. Ὁ Μπέϋλυ θριάμβευε ἀπάνω στὴ σκηνὴ καὶ τὰ χειροκροτήματα ποὺ δονοῦσαν τὴ σάλα προορίζόντουσαν μονάχα γι' αὐτόν.

Ὁ Γκρήγκ μονάχα γιὰ λίγα δευτερόλεπτα παρουσιαζόταν στὴ δεύτερη πρᾶξι, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ σκηνὴ βρισκόταν σὲ μισοσκόταδο καὶ χωρὶς νὰ λέῃ τίποτε.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ἦταν μιὰ κοινὴ ὑπόθεσις κι' ἂν δὲν ἦταν τὸ δαιμόνιο παίξιμο τοῦ Μπέϋλυ, ἀσφαλῶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατηθῆ. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν φτωχὸ νέο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐτιτήδειος μὲ τὶς γυναῖκες, ἀλλὰ ἀτυχὴς στὶς ὑποθέσεις του. Τὸ ἐνδιαφέρον σημεῖον τοῦ ἔργου, ἦταν τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ νέος πληγώνεται ἀτὸ ἕναν λωποδύτη κ' ἐκτίθεται, ἐξ αἰτίας τῆς περιεργείας καὶ τῆς ἀπερισκεψίας τῶν φεπόρτερ, ἡ κόρη τοῦ προϊσταμένου τοῦ νέου, ἡ ὁποία ἔτυχε νὰ βρίσκεται σὲ προχωρημένη ὥρα, στὸ διαμέρισμά του.

Ὁ Γκρήγκ ἔταιζε τὸ ρόλο τοῦ λωποδύτη. Κάθε βράδυ πυροβολοῦσε μ' ἕνα περίστροφο ἐναντίον τοῦ Μπέϋλυ. Τὸ ἔκανε μὲ τόση εὐχαρίστησι ὥστε οἱ θεαταὶ τὸν θαύμαζαν. Γι' αὐτὸ οἱ κριτικοὶ εἶχαν γράψει γι' αὐτόν, ὅτι εἶχε δώσει ἄξια σ' ἕνα ἀσήμαντο ρόλο.

Θ' ἀποροῦσαν ἴσως κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἂν ἤξεραν ὅτι σὲ κάθε ἐκπυροσοχρότησι τῆς ἄσφαιρης βολῆς του, ὁ Γκρήγκ λυπόταν γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ σ' ἀληθεια.

Σιγὰ-σιγά, ἡ σκέψις αὐτὴ κυριάρχησε μέσα σ ὀ μυαλὸ τοῦ Γκρήγκ.

— Γιατὶ τάχα νὰ μὴ τὸν σκοτώσω πραγματικῶς;

Ἀπὸ τὴ σκέψι στὴν ἐκτέλεσι δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις. Ἔτσι ὁ Γκρήγκ ἄρχισε νὰ σχεδιάζῃ μ' ἀπόλαυσι τὴ σκηνὴ τοῦ φόνου. Κι' ὅσο μελετοῦσε τὶς λεπτομέρειες, τόσο ἡ σκέψις ρίζωνε στὸ μυαλό του. Ἡ ἐκτέλεσις, ἐπειδὴ ἡ περιρισταστεις τὸν βοηθοῦσαν, θὰ ἦταν ἁπλουστάτη. Μονάχα τὴ φυγή του ἔπρεπε νὰ προμελετήσῃ καλά. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ τακτοποιηθῆ στὴ σκέψι του, ὅπως ἤθελε. Ἀναμέτρησε τὶς εὐκαιρίες ποὺ τοῦ πρόσφερνε ὁ ρόλος του.

Ὁ ψεύτικος τραυματισμὸς τοῦ νέου γινόταν λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς δεύ ερης πράξεως. Ἤξερε πόσα λεπτὰ θὰ περνοῦσαν προτοῦ πέσῃ ἡ αὐλαία, ὡσότου ἀνάψουν τὰ φῶτα καὶ βροῦν τὸν Μπέϋλυ πραγματικῶς νεκρό. Οὔτε ἡ πρωταγωνίστρια δὲν θὰ τὸ ἀντιλαμβανόταν, γιατὶ αὐτὴ ἔπρεπε τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀκουγόταν ὁ πυροβολισμός, νὰ μτήξῃ τὶς φωνὲς καὶ νὰ σπεύσῃ στὸ τηλέφωνο στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σκηνῆς...

Ὁ Γκρήγκ θὰ σκότωνε τὸν Μπέϋλυ, κατόπιν θὰ ἔφευγε, ὅπως κάθε βράδυ, ἀπὸ τὸ παράθυρο, κι' ἀτὸ μιὰ πλαγία πόρτα στὴν ἔξοδο τοῦ κινδύνου. Θὰ ἄναβε τὴν πίπα του, ὅπως συνήθιζε πάντοτε, θὰ καλησπέριζε τὸν θυρωρὸ καὶ θὰ ἔφευγε ἀτὸ τὴν πλάγιο δρόμο. Τρεῖς μῆνες τώρα, ἔτσι γινόταν κάθε βράδυ.

Γιὰ νὰ παίξῃ τὸν τόσο σύντομο ρόλο του, ἀπάνω στὴ μισοσκότεινη σκηνή, δὲν ἄλλαζε ἐνδυμασία. Πηγαινε μὲ τὸ τριμμένο κοστοῦμι ποὺ φοροῦσε, μονάχα ποὺ ἄφ νε τὸ καπέλλο του καὶ φοροῦσε ἕνα σκοῦφο. Ἔτσι θἄκανε καὶ τώρα, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τίποτε ἀπ' τὸ συνηθισμένο φέρσιμό του.

Ἀπὸ πρὶν εἶχε φροντίσει νὰ βεβαιωθῆ ἂν εἶχε ἀρκετὸ καιρὸ γιὰ νὰ πάῃ ὥς τὸ σταθμό, νὰ βγάλῃ τὸ εἰσιτήριό του καὶ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο, τὸ ὁποῖο ξεκινοῦσε τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἡ αὐλαία θὰ ἔπεφτε στὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως.

Ὁ Γκρήγκ, ὁ ὁποῖος εἶχε περάσει ὅλη τὴ ζωή του ταξιδεύοντας μὲ περιοδεύοντας θιάσους, ἤξερε σὲ ποιὸ ἀκριβῶς ἐνδιάμεσο σταθμὸ ἔπρεπε νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ τραῖνο, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ ξεφύγῃ καὶ νὰ χαθοῦν τὰ ἴχνη του.

Ἕνα ἄλλο ζήτημα τὸν ἀπασχολοῦσε. Τὸ ζήτημα τοῦ ἀσφαίρου φυσιγγίου. Κοντὰ στὴ σκηνή, τοποθετοῦσαν κάθε βράδυ, ἕνα μικρὸ τραπέζι μ' ὅσα πράγματα χρειαζόντουσαν οἱ ἠθοποιοί γιὰ τὸ ρόλο τους. Ἕνας εἰδικὸς ὑπάλληλος εἶχε αὐτὴ τὴ φροντίδα. Στὴ δεύτερη πρᾶξι, μονάχα τὸ περίστροφο γιὰ τὴ σκηνὴ τοῦ φόνου βρισκόταν ἕτοιμο ἀπάνω στὸ τραπέζι. Ἄλλος ἀπὸ τὸν Γκρήγκ, δὲν πλησίαζε στὸ τραπέζι. Θὰ τοῦ ἦταν λοιπὸν, πολὺ εὔκολο νὰ πλησιάσῃ χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν ὑποψία κανενὸς καὶ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἀδειανὸ φυσίγγιο μ' ἕνα γεμᾶτο. Κατόπιν θὰ ἔπαιζε τὸ ρόλο του τὸ κατέλλο του ἀπάνω στὸ τραπέζι, θὰ φοροῦσε τὸ σκοῦφο του, θὰ ἔπερνε τὸ περίστροφο, θὰ ἔβγαινε στὴ σκηνή...

Σὰν εὐσυνείδητος ἠθοποιὸς μελέταία λεπτομέρεια ἀκόμα τῆς ἀγοσταθμοῦ, ἔτσι ὥστε νὰ γίνουν ὅλα διισταμό. Γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ σκοποῦ του διάλεξε κατὰ προτίμησι ἕνα Σαββατόβραδο. Ἤξερε ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ θέατρο ἦταν συνήθως γεμᾶτο ἀπὸ τὸν γυναικόκοσμο ποὺ θαύμαζε τὸν Μπέϋλυ.

Στὴν ἀρχὴ τῆς δευτέρας πράξεως, ὁ Γκρήγκ ἔκανε τὴν ἀνταλλαρίμενε τὴ σειρά του νὰ βγῆ στὴ σκηνή. Ἦταν ζήτημα λεπτῶν πειά. Οὔτε ταράχτηκε ὅταν συνάντησε τὸν Μπέϋλυ στὰ παρασκήνια. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ μάλιστα, ὁ Μπέϋλυ καθὼς πέρασε δίπλα του τὸν κύτταξε περιφρονητικὰ πρᾶγμα ποὺ δυνάμωσε ἀκόμα περισσότερο τὸ μῖσος του ἐναντίον του.

Ὁ Γκρήγκ χαμογέλασε μὲ τὴ σκέψι ὅτι, τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ σκότωνε τὸν Μπέϋλυ, κανεὶς ἀπὸ τοὺς θεατὰς δὲν θὰ ὑποψιαζόταν τὴν ἀλήθεια...

Ὅταν πυροβόλησε κατὰ τοῦ Μπέϋλυ, πῆρε τὸ καπέλλο του, ἔβαλε τὸ περίστροφο στὴ τσέπη του καὶ μ' ἐξαιρετικὸ κέφι καλησύχτισε τὸν θυρωρό, ἄναψε τὴ πίπα του καὶ ἀδιάφορος, χωρὶς νὰ βιαστῆ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ σταθμοῦ.

Ἀ! Ἀπόψε εἶχε παίξει τὸ ρόλο του στὴν ἐντέλεια!...

Ὁ Γκρήγκ δὲν ἔνοιωθε πειὰ μῖ-

Ὁ Μπέϋλυ τὸν κύτταξε περιφρονητικά.

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1631)

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

(Συνέχεια ἐκτοῦ προηγουμένου)

Συγχρόνως καὶ τὸ μυαλό μου, ἡ σκέψι μου, ὅλο μου τὸ εἶναι προσπαθοῦσε νὰ λύσῃ τὶς μεγάλες ἀπορίες, ποὺ μοῦ γεννήθηκαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ διάβασα τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο γράμμα τοῦ κ. Φρενιέρ...

Ἀπὸ ποιοὺς εἶχε λάβει ὅλες ἐκεῖνες τὶς πληροφορίες γιὰ τὸ παρελθόν μου;

Ποιὸς τοῦ εἶχε κάνει γνωστὰ τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς μου ποὺ νόμιζα πὼς μόνο ἐγὼ τὰ ἤξερα;

Ὥστε ἡ κοινὴ γνώμη, ὁ κόσμος, ἡ κοινωνία, μὲ κατηγοροῦσε τόσο γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου μου;

Μέσα στὶς σκέψεις αὐτές, στὰ ἐρωτήματα, στὰ προβλήματα αὐτά, εἶχα πειὰ βυθίσει καθημερινῶς ὅλες μου τὶς σκέψεις.

Τίποτα ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω, καμμιὰ λύσι δὲν μποροῦσα νὰ δώσω σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Ἡ ἰδέα μάλιστα, πὼς δὲν θὰ εἶχα πειὰ τὸ θάρρος, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ξαναϊδῶ, νὰ ξαναμιλήσω μὲ τὸν κ. Φρενιὲρ, μοῦ ἀφαιροῦσε κάθε δύναμι καὶ μ' ἔκανε πραγματικὸ πτῶμα!...

Κάποτε προσπάθησα, κατὰ σύστασιν τοῦ γιατροῦ, νὰ βγῶ λίγο ἔξω περίπατο μὲ τ' ἀμάξι μὰ γύρισα ἀμέσως περισσότερο ἀδιάθετη, σχεδὸν ἄρρωστη. Ὁ θόρυβος, ὁ κόσμος ἡ κίνησις τῶν δρόμων, μὲ ἀναστάτωναν τόσο, ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ ὑποφέρω. Ἔτσι ἀποφάσισα νὰ μὴ ξαναβγῶ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μου, στὸ ὁποῖο ἐπίστευα ὅτι ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ θὰ πέθαινα... Κι' ἡ σκέψις αὐτὴ ἤτανε ἡ μόνη ποὺ μὲ ἀνεκούφιζε λιγάκι.

***

Ἔτσι πέρασαν ἀκόμα ἀρκετὲς ἡμέρες, χωρὶς νὰ μπορῶ ν' ἀπαλλαγω ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ μελαγχολία, ποὺ μοῦ εἶχε τσακίσει ὅλα μου τὰ νεῦρα.

Ἕνα βράδυ, ἡ Ἰουλία, καθισμένη κοντά μου, ἀποφάσισε, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιμονή μου, νὰ μοῦ μιλήσῃ λίγο γιὰ τὸν κ. Φρενιέρ.

— Ἐρχότανε πολλὲς φορὲς στὸ σπίτι, ἀλλὰ ὁ γιατρὸς μᾶς ἀπαγόρευε τότε ρητῶς νὰ σᾶς τὸ ποῦμε...

»Σχεδὸν ἡμέρα παρ' ἡμέρα, ἐρχότανε ἡ ἔστελνε καὶ μάθαινε νέα γιὰ τὴν ὑγεία σας, σὲ ὅλο τὸ διάστημα ποὺ εἴσαστε ἄρρωστη, ἀκόμα δὲ καὶ στὴν ἀνάρρωσί σας.

— Μήπως ἔμαθες, ἀγαπητή μου Ἰουλία, κανένα νέο γι' αὐτὸν τώρα τελευταῖα; τὴν ρώτησα μὲ μεγάλη περιέργεια.

— Ναί! μοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Πρόκειται νὰ ἐκτεθῆ ὑποψήφιος βουλευτής, στὶς προσεχεῖς ἐκλογές, καὶ ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ εἶνε φοβερὰ ἀπασχολημένος. Τρέχει κάθε ἡμέρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Ἡ καρδιά μου καθὼς ἄκουσα τὴν εἴδησι αὐτὴ χτύπησε δυνατά.

Ἕνα παράδοξο αἴσθημα μὲ κυρίευσε, κάτι ποὺ ἤτανε μαζὺ χαρὰ καὶ λύπη, ἀπογοήτευσι κι' ἐλπίδα, ἀγάπη καὶ ζηλοτυπία, καλωσύνη καὶ κακία. Προσπάθησα νὰ φανῶ ψύχραιμη.

— Αὐτὴ ἡ ἐκλογή, ἀσφαλῶς, θὰ τὸν φέρῃ μεταξὺ τῶν πρώτων, εἶπα ψυχρὰ πρὸς τὴν Ἰουλία. Καὶ δὲν στὸ κρύβω, πὼς αὐτὸ πολὺ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ...

Κάτι πῆγα ἀκόμα νὰ πῶ γι' αὐτόν, κάτι ἤθελα νὰ ρωτήσω τὴν Ἰουλία, σχετικῶς μὲ τὴ ζωή του, μὲ τὴν ὑγεία του, ἀλλὰ κρατήθηκα.

Ἤθελα διαρκῶς νὰ μιλῶ γι' αὐτόν, γιὰ τὸν χαρακτῆρα του, γιὰ τὶς ἐπιτυχίες του, γιὰ τὶς χαρές του, μὰ δὲν ἤθελα πάλι νὰ δείξω τὸ ἐνδιαφέρον μου στὴν Ἰουλία καὶ νὰ τὴν κάνω νὰ διαβάσῃ ἔτσι στὴν ψυχή μου ὅλο τὸ βάθος τοῦ πόνου μου.

Ἐκείνη ὅμως, ποὺ ἐμάντευε πολὺ καλὰ τὸ ἐνδιαφέρον μου, ἐπρόσθεσε σὲ λίγο, χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσω ἐγώ:

—Φαίνεται ὅμως, ἐξακολούθησε ἡ κ. Ἰουλία, ὅτι ὁ κ. Φρενιὲρ παρ' ὅλες τὶς ἀσχολίες του, δὲν σᾶς ξεχνάει καθόλου.

»Νὰ χθὲς ἀκομα ποὺ συναντηθήκαμε στὸ Δικαστήριο, μὲ ξαναρώτησε γιὰ τὴν ὑγεία σας. Μοῦ εἶπε μάλιστα πὼς δὲν συμφωνεῖ διόλου μὲ τὴ θεραπεία τοῦ γιατροῦ σας, ὁ ὁποῖος σᾶς σύνιστᾶ μοναξιὰ καὶ ἡσυχία. Ὁ κ. Φρενιὲρ ἔχει τὴν γνώμη, πὼς πρέπει νὰ κάνετε ἕνα ταξεῖδι, ν' ἀλλάξετε κλίμα καὶ νὰ ὑποβληθῆτε σὲ μιὰ λουτροθεραπεία. Ἔτσι μόνο κατὰ τὴ γνώμη του, θὰ γίνετε γρήγορα ἐντελῶς καλά. Μοῦ εἶπε μάλιστα καὶ ποῖα λουτρὰ ἔχει ὑπ' ὄψι του! Προτιμάει ἀπὸ ὅλα, τὰ λουτρὰ τοῦ Ντοὺβ, στὰ ὁποῖα κάποιος φίλος του, ἄρρωστος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια μὲ σᾶς, εἶδε μεγάλο καλό.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, ἐπετάχτηκα πολλὲς φορὲς ἀπ' τὸ κρεββάτι μου...

—Καὶ ποῦ βρίσκονται αὐτὰ τὰ λουτρά; τὴν ρώτησα, καρφώνοντας τὰ μάτια μου ἐπάνω της.

—Τὰ λουτρὰ τοῦ Ντούβ; Στοὺς πρόποδες τοῦ Γιοῦρα, στὴν ἐπαρχία τοῦ Αἴν.

Προσπαθοῦσα νὰ κάνω τὴν ἀδιάφορη, ἀκούγοντας ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ἰουλίας, τὶς συμβουλὲς τοῦ κ. Φρενιὲρ γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς ὑγείας μου.

Τὴν ἐρώτησι αὐτή, γιὰ τὴν τοποθεσία τῶν λουτρῶν, τὴν ἔκανα ἐπίτηδες, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη, ἀφοῦ τὰ λουτρὰ αὐτὰ γνώριζα πολὺ καλὰ ποῦ βρίσκονται καὶ δὲν περίμενα νὰ μάθω τὸ μέρος ἀπὸ τὴν Ἰουλία.

Χωρὶς νὰ σκεφθῶ πολύ, μόλις ἔμαθα ἀπὸ τὴν κυρία Ρ. τὶς συμβουλὲς αὐτές τοῦ κ. Φρενιέρ, ἀπεφάσιοα ἀμέσως νὰ φύγω γιὰ τὸ Ντούβ.

Μιὰ ἀκαταμάχητη δύναμι μ' ἔσπρωχνε πειὰ ἐκεῖ καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα πότε νὰ φτάσω στὰ λουτρά.

Αἰσθανόμουνα μιὰ ἀνέκφραστη χαρὰ μέσα μου καὶ μόνο μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἐπήγαινα ἐκεῖ ποὺ ὁ ἀγαπημένος μου εἶχε φανταστῆ πὼς θὰ γινόμουν καλά.

Ἔπειτα ἡ σκέψις πὼς ὁ κ. Φρενιὲρ θὰ ἐμάθαινε ὅτι ἔφυγα γιὰ τὰ λουτρὰ ποὺ αὐτὸς μοῦ συνέστησε μ' ἔκανε πραγματικὰ εὐτυχισμένη καὶ γέμιζε τὴ ψυχή μου ἀπὸ ἀληθινὴ ἀγαλλίασι.

Ἀπεφάσισα νὰ φύγω ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες καὶ ἄρχισα ἀμέσως τὶς προετοιμασίες μου γιὰ τὸ ταξίδι.

***

Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου δέχθηκα ἀπρόοπτα τὴν ἐπίσκεψι τῆς παλιᾶς φίλης μου Καρολίνας, ἡ ὁποία ἔλειπε τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπ' τὸ Παρίσι.

Εἶχε ἕνα χρόνο τώρα ποὺ δὲν ἦταν τόσο καλὰ στὴν ὑγεία της. Ἕνα βράδυ εἶχε βγῆ ἰδρωμένη ἀπὸ ἕνα χορὸ κι' εἶχε ἁρπάξει σοβαρὸ κρυολόγημα κι' ἀπὸ τότε δὲν εἶχε γίνει ἀκόμα τελείως καλά.

Οἱ γιατροί, ὅταν εἶδαν ὅτι, μετὰ τὴ θεραπεία της, τῆς εἶχε μείνει ἕνας μικρὸς πυρετὸς κι' ἕνας ὕποπτος βήχας, γιὰ νὰ προλάβουν τίποτε σοβαρώτερο, τῆς συνέστησαν νὰ φύγῃ, τὸ γρηγορώτερο, ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ νὰ περάσῃ μερικοὺς μῆνες στὴ Νίτσα, ὅπου τὸ κλίμα ἦταν θερμότερο.

Ἐκεῖ πραγματικὰ ἡ Καρολίνα εἶδε μεγάλη βελτίωσι καὶ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ἑξήντα

μῆνες, γύρισε πάλι στὸ Παρίσι, ἦταν πολὺ καλύτερα ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε.

Ὡστόσο καὶ τώρα οἱ γιατροί της δὲν ἔπαυαν νὰ τῆς συνιστοῦν αὐστηρὴ δίαιτα ζωῆς καὶ ἰδίως ν' ἀποφεύγη, ὅσο μποροῦσε, τοὺς χορούς, τὰ θέατρα καὶ ὅλες τὶς νυχτερινὲς διασκεδάσεις.

Οἱ συμβουλὲς ὅμως αὐτὲς τῶν γιατρῶν εἶχαν στενοχωρήσει πολὺ τὴν Καρολίνα, ἡ ὁποία διαρκῶς παραπονιόταν κι' ἔλεγε πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ζήση, ἔτσι πληκτικὰ καὶ μονότονα, ἐκείνη ποὺ ὅλη της τὴ ζωὴ τὴν εἶχε περάσει διασκεδάζοντας τὶς νύχτες.

Ὅταν μὲ εἶδε, σχεδὸν δὲν μὲ γνώρισε. Τόσο μὲ βρῆκε ἀλλαγμένη ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια μου, γιὰ τὴν ὁποία δὲν εἶχε μάθει τίποτε καὶ γιὰ τὴν ὁποία πρώτη ἐγὼ τῆς ἔδωσα σχετικὲς πληροφορίες.

Κι' ἐγὼ ὅμως τὸ ἴδιο ἔπαθα, ὅταν εἶδα τὴ φίλη μου, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό. Τὸ πρόσωπό της ἦταν πολὺ μαραμένο καὶ στὴν ἔκφρασί της δὲν ὑπῆρχε πειὰ κανένα ἴχνος ἀπὸ τὴν παλιὰ της δροσερὴ ὡμορφιά.

Ἡ πρώτη μας αὐτὴ συνάντησις κράτησε πολλὲς ὧρες. Ἡ Καρολινα μοῦ διηγήθηκε ἕνα σωρὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὴ ζωή της κι' ἐγὼ πάλι τὴν ἔκανα ἐνήμερη μερικῶν ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ μοῦ εἶχαν συμβῆ τὸν τελευταῖο καιρό.

Τῆς διηγήθηκα σύντομα ὅλο τὸ ἱστορικὸ τῆς τρομερῆς ἐκείνης λιποθυμίας μου, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ μὲ στείλη στὸν τάφο, χωρὶς νὰ τῆς ἀναφέρω πολλὲς λεπτομέρειες γιὰ τὸν κ. Φρενιέρ, οὔτε γιὰ τὶς σχέσεις μου μαζύ του. Ἔπειτα τῆς μίλησα γιὰ τὴν ἀρρώστεια μου καὶ τὴν ἀνάρρωσί μου καὶ στὸ τέλος γιὰ τὶς ἐλπίδες ποὺ μοῦ ἔδωσαν οἱ γιατροὶ σχετικῶς μὲ τὴν τέλεια ἀποκατάστασι τῆς ὑγείας μου.

Ἐκείνη φάνηκε πραγματικὰ πολὺ συγκινημένη ἀπὸ ὅσα ἄκουσε κι' ἄρχισε πάλι νὰ μοῦ μιλάη γιὰ τὸν ἑαυτό της.

Ἐκτὸς τοῦ σοβαροῦ κλονισμοῦ τῆς ὑγείας της, ἡ Καρολίνα, εἶχε χάσει καὶ ὅλη σχεδὸν τὴν περιουσία της, καὶ ὅ,τι τῆς εἶχε ἀπομείνει τώρα μόλις ἔφτανε γιὰ νὰ συντηρῆται μετριώτατα!

Ἐγὼ ἀπόρησα πολύ, ἀκούγοντάς το αὐτό, γιατὶ ἤξερα πὼς ἡ φίλη μου ἦταν ἀρκετὰ πλούσια καὶ ζοῦσε πάντοτε μὲ μεγάλη ἄνεσι. Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀπότομη αὐτὴ μεταβολὴ στὰ οἰκονομικά της.

Ἡ Καρολίνα μ' ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀπορία μου καὶ μοῦ ἐξήγησε τὴν αἰτία τῆς καταστροφῆς της.

Ἕνας νεάνιας Ἰταλὸς ἀπὸ τὴ Φλωρεντία, ποὺ διέδιδε ὅτι ἦταν Κόμης, ἐνῶ πραγματικῶς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἐπιτήδειος τυχοδιώκτης, εἶχε κατορθώσει νὰ συνδεθῆ μαζύ της ἐρωτικὰ στὴ Νίτσα καὶ νὰ τῆς ἀποσπάση ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό, τὸ μόνο ποὺ ἀπέμενε ἀπὸ τὴν περιουσία τῆς δυστυχισμένης φίλης μου.

Ὁ τυχοδιώκτης αὐτός, μόλις κατάφερε νὰ τσεπώση τὰ χρήματα τῆς Καρολίνας, τὴν ἐγκατέλειψε ἕνα ὡραῖο πρωὶ καὶ ἔφυνε ἀπὸ τὴ Νίτσα κρυφά, χωρὶς οὔτε κὰν νὰ τὴν χαιρετήση.

Ἡ Καρολίνα, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ἡμέρες κατάλαβε ὅτι εἶχε πέσει θῦμα ἀπάτης, ἀλλὰ ἤτανε πιὰ ἀργά.

Ἀπὸ μερικὲς πρόχειρες πληροφορίες ποὺ συγκέντρωσε, ὅταν ἔφυγε ὁ Ἰταλὸς ψευδοκόμης, ἔμαθε τὸ τυχοδιωκτικὸ παρελθόν του.

Εἶχε καταφύγει στὴ Νίτσα, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν πατρίδα του γιὰ δ.άφορες πλαστογραφίες καὶ ἀπάτες, ποὺ εἶχε διαπράξει ἐκεῖ.

Ἡ Καρολίνα, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ τυπικὴ καταγγελία ποὺ ἔκανε στὴν ἀστυνομία τῆς Νίτσας δὲν μπόρεσε νὰ κάνη τίποτα ἄλλο κ' εἶχε ἐπιστρέψει στὸ Παρίσι κατεστραμμένη, φτωχή, συντετριμμένη ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς.

Ἔτσι ἡ φτωχὴ ἐστερεῖτο τώρα πολλῶν ἀναγκαίων πραγμάτων καὶ ἰδίως ἐκείνων ποὺ τῆς ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὴ θεραπεία της. Δὲν ἦταν δὲ δυνατὸ νὰ περάση μιὰ ζωὴ στερημένη, ἄρρωστη καθώς ἦταν καὶ καχεκτική.

Γιὰ ν' ἀντιμετωπίση λοιπὸν τὶς ἀνάγκες της ὑποχρεώθηκε νὰ πουλήση ὅλα τὰ κοσμήματα ποὺ τῆς ἀπόμεναν καὶ νὰ ἐνοικιάση ἕνα μέτριο σπίτι.

Ἐπειδὴ ὅμως, πρὶν φύγει γιὰ τὴ Νίτσα εἶχε ἀφήσει στὸ Παρίσι ἀρκετοὺς λογαριασμοὺς ἀνεξόφλητους, κ' οἱ πιστωταί της τὴν ἐνωχλοῦσαν τώρα, ἀναγκάστηκε νὰ ζητήση τὴν βοήθεια τῶν δύο παιδιῶν της, ποὺ ἦσαν παντρεμμένα καὶ ζοῦσαν πολὺ ἄνετα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀριστοκρατικὲς συνοικίες, κοντὰ στὸ Πασσύ. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά της, μιὰ κόρη, ἦταν σύζυγος ἑνὸς διασήμου γιατροῦ, τὸ ἄλλο, τὸ ἀγόρι, εἶχε γίνει περίφημος μηχανικός, κ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι κέρδιζε πολλὰ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του, εἶχε μνηστευθῆ μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες νέες τοῦ Παρισιοῦ. Τὰ παιδιὰ της ὅμως ἀρνήθηκαν κατηγορηματικῶς νὰ τὴ βοηθήσουν. Μόλις ἔμαθαν μάλιστα τὴν αἰτία τῆς καταστροφῆς της, ἔγιναν ἔξω φρενῶν καὶ κατεδίκασαν τὴν διαγωγή της, ποὺ τὴν εὕρισκαν ἐντελῶς ἀναξιοπρεπῆ. Μάταια ἡ Καρολίνα ἱκέτευε νὰ τῆς πληρώσουν τοὐλάχιστον τὰ χρέη ποὺ εἶχε:

»— Χρήματα μὴ περιμένεις νὰ πάρης ἀπὸ μᾶς, οὔτε μιὰ πεντάρα! τῆς ἀπάντησαν καὶ τὰ δυὸ παιδιά της, μὲ μιὰ φωνή.

»Νὰ σὲ βοηθήσουμε στὴν συντήρησί σου, νὰ σοῦ δίνουμε κάτι τὸ μῆνα γιὰ τροφὴ καὶ στέγη, αὐτὸ τὸ δεχόμαστε. Ἀλλὰ χρήματα γιὰ τὴν ἐξόφλησι τῶν χρεῶν σου, ἢ γιὰ ἄλλους ὕποπτους σκοπούς, δὲν ἔχουμε καμμιὰ διάθεσι νὰ σοῦ δώσουμε, γιατὶ σὲ γνωρίσαμε πιὰ καλά.

»Ἐσὺ ὅταν ἤμαστε μικρά, οὔτε κὰν μᾶς κύτταζες, ἀλλὰ μᾶς εἶχες σχεδὸν ἐγκαταλελειμμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀφοσιωμένη καθὼς ἤσουν στὶς διασκεδάσεις σου.

»Ἔτσι μὲ τὴ διαγωγή σου αὐτὴ ἔγινες αἰτία νὰ πεθάνη ὁ πατέρας μας. Μὴ ζητᾶς λοιπὸν βοήθεια ἀπὸ τὰ παιδιά σου ποὺ ποτέ σου δὲν τ' ἀγάπησες καὶ ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ βιοπαλαίσουν γιὰ νὰ ζήσουν, στὴν κοινωνία ἔντιμα καὶ σεμνά!...»

Ἡ Καρολίνα εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν μὲ τὴ στάσι αὐτὴ τῶν παιδιῶν της. Τὰ λόγια ποὺ μεταχειριζότανε γιὰ νὰ χαρακτηρίση τὴ σκληρότητά τους, βγαίνανε μὲ πικρία ἀπ' τὸ στόμα τῆς φίλης μου. Ἄρχισε νὰ τὰ κατηγορῆ μὲ τὰ χειρότερα ἐπίθετα καὶ νὰ τ' ἀποκαλῆ ἐγωϊστὰς καὶ ἀχάριστους.

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω! Θὰ μ' ἀφήσουν, λοιπόν, ἔτσι νὰ πεθάνω στὰ πόδια μου; ἔλεγε σὰν νὰ ρωτοῦσε τὸν ἑαυτό της.

Ἐγὼ δὲν τῆς μιλοῦσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ ἐξέφραζε τὰ παράπονά της.

Ὅταν εἶδα ὅμως ὅτι ἐπέμενε νὰ μάθη καὶ τὴ δική μου γνώμη γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τῶν παιδιῶν της, τῆς εἶπα;

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητή μου Καρολίνα. Δὲν θέλω, βέβαια, νὰ σὲ πικράνω καὶ νὰ δικαιολογήσω τὰ παιδιά σου, γιὰ τὴ διαγωγή τους αὐτή... Ἔπρεπε ὅμως καὶ σὺ νὰ σκεπτόσουνα διαφορετικά, ὅταν τὰ ἐγκατέλειψες καὶ τὰ ἄφησες μόνα, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεσαι γι' αὐτά!... Τώρα ὅμως βλέπεις ὅτι ἐκεῖνα τὰ θυμοῦνται ὅλα καὶ σοῦ ἀνταποδίδουν τὰ ἴσα...

— Ὄχι! Ὄχι! Δὲν ἔχεις δίκηο! φώναξε μὲ ὀργὴ ἡ Καρολίνα... Εἶμαι μητέρα τους καὶ δὲν ἔχουν κανένα δικαίωμα νὰ τὸ ξεχάσουν αὐτὸ καὶ νὰ μοῦ φέρνονται τόσο σκληρά!...

— Ἔπρεπε ὅμως καὶ σὺ νὰ φερθῆς σὰν πραγματικὴ μητέρα! τόλμησα νὰ τῆς ἀπαντήσω.

Ἡ φίλη μου ὅμως μὲ διέκοψε κι' ἄρχισε πάλι τὶς φωνὲς καὶ τὰ ἴδια παράπονα. Ἡ παρατηρήσεις μου τὴν ἔκαναν νὰ θυμώνη περισσότερο...

Ἡ συζήτησίς μας αὐτὴ ἐξακολούθησε ἀκόμα ἀρκετά, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσω νὰ πείσω τὴ φίλη μου ὅτι δὲν εἶχε δίκηο.

Στὸ τέλος, ὅταν σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγη, καταράστηκε ἀλλη μιὰ φορὰ τὰ παιδιά της καὶ πρόσθεσε:

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, κι' ἐγὼ θὰ τοὺς δείξω ὅτι δὲν εἶμαι καμμιὰ γυναικοῦλα, ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ ἀρκοῦνται στὰ ψίχουλα ποὺ τοὺς πετοῦνε τὰ παιδιά τους... Προτιμῶ ὅ,τιδήποτε, ἀκόμα καὶ τὸ θάνατο, παρὰ νὰ ζήσω φτωχὴ καὶ καταφρονεμένη!

Καὶ πραγματικά, στὰ λόγια της αὐτὰ καθρεφτιζότανε ὅλος ὁ ἐγωϊστικὸς χαρακτῆρας τῆς Καρολίνας. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ζοῦσε στὸ μέλλον χωρὶς καμμιὰ διασκέδασι, μὲ τὰ λίγα ἐκεῖνα χρήματα ποὺ θὰ τῆς ἔδιναν τὰ παιδιά της, τὴν ἔκανε νὰ προτιμάη τὸ θάνατο ἀπὸ αὐτὴ

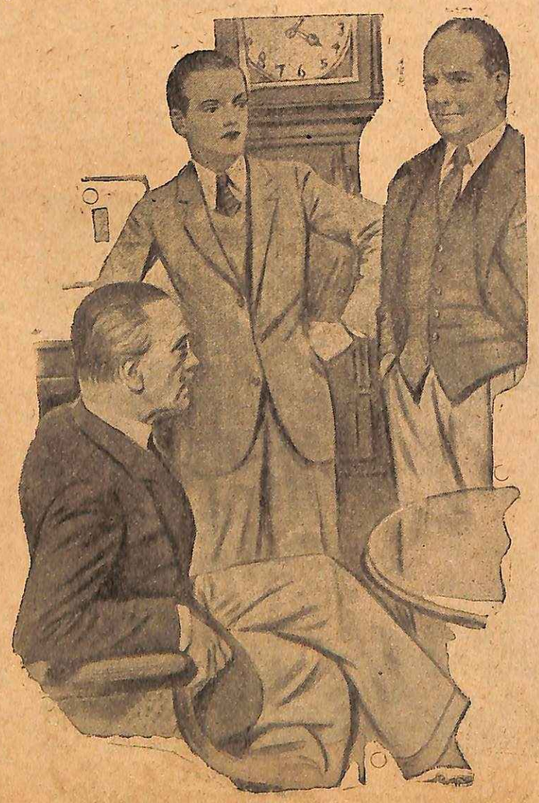

Ἕνας ἡλικιωμένος κύριος καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα

τὴ στερημένη ζωή...

Γι' αὐτὸ δὲν παραξενεύτηκα καθόλου, ὅταν σὲ λίγες μέρες ἄκουσα νὰ μοῦ ἀναγγέλλουν ξαφνικὰ τὴν εἴδησι τῆς αὐτοκτονίας της.

Ἕνα βράδυ, μετὰ τὴν συνάντησί μας αὐτή, ἡ Καρολίνα, μόνη, ἔρημη κι' ἐγκαταλελειμμένη ἀπ' ὅλους τοὺς δικούς της, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπελπισίας, ἐπῆρε ἰσχυρὴ δόσι δηλητηρίου καὶ τὸ πρωὶ βρέθηκε νεκρὴ στὸ κρεββάτι της.

Τίποτα δὲν ἄφησε, οὔτε παραγγελία, οὔτε κανένα γράμμα ἢ σημείωμα, στὸ ὁποῖο νὰ δικαιολογῆ ἢ νὰ ἐξηγῆ τὸν ξαφνικὸ αὐτὸ θάνατό της.

Ἡ ὑπηρέτριά της, ποὺ ἦρθε ἀμέσως στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγείλη τὴ σπαρακτικὴ αὐτὴ εἴδησι, ποὺ μὲ βύθισε σὲ λύπη, μοῦ εἶπε πὼς μπαίνοντας τὸ πρωῖ, ὅπως συνήθως, στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας της, γιὰ νὰ τὴν ξυπνήση, τὴν βρῆκε νεκρὴ καὶ παγωμένη ἐπάνω στὸ κρεββάτι της.

***

Στὰ λουτρὰ τοῦ Ντούβ, ἔφθασα τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Μαΐου.

Κατὰ τὸ ταξίδι μου πέρασα ἀπὸ πολλὲς ὡραιότατες πόλεις, περίφημες τόσο γιὰ τὶς θαυμάσιες φυσικές τους καλλονές, ὅσο καὶ γιὰ τὰ Μουσεῖα καὶ τὰ μνημεῖα τους.

Ἄλλοτε, τὸν παλὸ καιρό, ποὺ ἔκανα ἐντελῶς διαφορετικὴ ζωὴ καὶ εἶχα ἄλλες σκέψεις, ἀσφαλῶς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ συγκρατηθῶ καὶ νὰ μὴ σταθμεύω σὲ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς γιὰ νὰ τὶς ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ τὶς ἀπολαύσω.

Σήμερα ὅμως, στὸ ταξίδι μου αὐτό, οὔτε κὰν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου ἡ ἰδέα, ἢ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἰδῶ αὐτὲς τὶς πόλεις ἀπὸ κοντά.

Τὸ μυαλό μου ἦταν ἀλλοῦ, σ' ἄλλους κόσμους, καὶ κανένα ἐνδιαφέρο, δὲν εἶχαν πιὰ γιὰ μένα ὅλα αὐτὰ τὰ πράμματα.

Ἀκόμα καὶ ἡ τοποθεσίες ποὺ περνούσαμε μὲ τὸ τραῖνο, ἡ τόσο θελκτικὲς καὶ ὑπέροχες, ποὺ τὶς ἀντίκρυζε ἡ ματιά μου ἀπ' τὸ τζάμι τοῦ βαγονιοῦ, κι' αὐτὲς τίποτα δὲν ἔλεγαν μέσα μου, καὶ μ' ἄφηναν ἐντελῶς ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορη....Ἡ καλὴ ἐκείνη κυρία Ἰουλία Ρ... ποὺ ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ μοῦ εἶνε ἀφωσιωμένη καὶ πιστή, γιὰ τὶς τόσες εὐεργεσίες ποὺ τῆς εἶχα προσφέρει, λυπήθηκε πολὺ ποὺ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ μὲ συνοδεύση στὸ ταξίδι μου.

Ὡς μόνη συντροφιὰ τοῦ ταξιδιοῦ μου, εἶχα πάρει τὴν νεαρὴ ἐκείνη καλογρηά, ἡ ὁποία τόσο μὲ εἶχε περιποιηθῆ στὴν τελευταία μου ἀρρώστεια.... Τὸ συμπαθέστατο αὐτὸ κορίτσι, μάταια προσπαθοῦσε νὰ μὲ διασκεδάση, στὶς ὧρες τοῦ ταξιδιοῦ, λέγοντάς μου διάφορες ἱστορίες σχετικὲς μὲ τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ ποὺ ἀφήναμε πίσω μας.

Ἐμένα ἡ σκέψι μου δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸν κ. Φρενιὲρ καὶ ἀπὸ τὸ Ντούβ, στὸ ὁποῖο θὰ ἔφθανα σὲ λίγο, κι' ὅπου ἐπήγαινα κατὰ σύστασίν του.

Προσπάθοῦσα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειξε γιὰ τὴ θεραπεία μου ὁ κ. Φρενιέρ, δὲν ἦταν χωρὶς σημασία.

Βεβαίως, ἔλεγα μέσα μου, δὲν μπορεῖ παρὰ ἔτσι νὰ εἶνε: Ὁ κ. Φρενιὲρ περιμένει νὰ γίνω τελείως καλά, γιὰ νὰ δεχθῆ ὕστερα τὴν πρότασί μου καὶ ν' ἀρχίση νὰ μὲ φωνάζη μητέρα του!!

Τὰ λουτρὰ λοιπὸν τοῦ Ντούβ, στὰ ὁποῖα ἐπήγαινα, ἦταν τώρα γιὰ μένα τὸ πιὸ ὡραῖο μέρος τῆς γῆς, ἦταν ὁ τόπος ποὺ θὰ ξεκουραζόμουνα ψυχικὰ καὶ θ' ἀνακτοῦσα τὴν ὑγεία μου.

Γι' αὐτό, μόλις ἔφτασα, ἔνοιωσα μιὰ βαθειὰ ἀνακούφισι στὴ ψυχή μου, ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὴν εἶχα αἰσθανθῆ.

Τὸ σπιτάκι ποὺ νοίκιασα γιὰ νὰ ἐγκατασταθῶ ἦταν ἀπόμερο καὶ πολὺ χαριτωμένο. Βρισκότανε χτισμένο ἐπάνω σ' ἕνα λοφίσκο, πυκνοφυτεμμένο ἀπὸ παντὸς εἴδους δέντρα, σ' ἕνα ὕψος σχεδὸν 500 μέτρων.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης ἡμέρας ποὺ ἔφτασα, ἔκανα τὸ πρῶτο μου λουτρό,ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ σοφοῦ γιατροῦ κ. Βιδάρ, ποὺ διηύθυνε ἐκεῖ τὶς ἰαματικὲς πηγὲς τοῦ Ντούβ.

Τὸ βράδυ, τῆς ἴδιας ἡμέρας, ἔγραψα ἀμέσως στὴν κ. Ρ... ἕνα γράμμα γεμᾶτο ἀπὸ τὶς πρῶτες μου ἐντυπώσεις γιὰ τὰ λουτρά, γιὰ τὴν τοποθεσία, γιὰ τὸ ὑπέροχο φυσικὸ περιβάλλον ποὺ ζοῦσα. Στὸ γράμμα αὐτὸ δὲν ἔπαυσα νὰ ἐκφράζω τὶς εὐχαριστίες μου καὶ τὸν ἀγνὸ ἐνθουσιασμό μου στὸν κ. Φρενιέρ, γιὰ τὴν ἐκλογή του αὐτή, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ κυρία Ἰουλία, ἀσφαλῶς, θὰ ἔδειχνε τὸ γράμμα μου στὸ δικηγόρο καὶ προστάτη της.

Εὐθὺς ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες ἄρχισα νὰ νοιώθω μεγάλη μεταβολὴ στὴν ὑγεία μου.

Ὁ καθαρὸς ἀέρας τοῦ βουνοῦ, ἡ βαθειὰ γαλήνη τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τῶν λουτρῶν, μοῦ ἐτόνωσαν τὰ νεῦρα καὶ δυνάμωσαν τὸν ὀργανισμό μου σὲ ἀφάνταστο βαθμό. Ποτὲ μου δὲν ἔλπιζα ὅτι θὰ ἔβλεπα μιὰ τόσο σύντομη θεραπεία στὴν κατάστασί μου.

Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε 15 ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἄφιξί μου στὸ Ντούβ καὶ εἶχα ἀνακτήσει ὅλη μου τὴν παλαιὰ διάθεσι καὶ εὐεξία.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὄρεξι, ἡ ὁποία μοῦ εἶχε ξαναγυρίσει τελείως, εἶχα ἀρχίσει νὰ ἐπιθυμῶ τὴν κίνησι, τὸν περίπατο καὶ νὰ περνῶ τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας μου στὸ ὕπαιθρο, κάνοντας διάφορες ἐκδρομὲς στὰ ὑπέροχα τοπεῖα τῶν περιχώρων.

Ἐννοεῖται ὅτι στὶς ἐκδρομές μου αὐτές, καθὼς καὶ στοὺς ἐξοχικούς μου περιπάτους, δὲν ἔπαιρνα γιὰ συντροφιά, παρὰ τὴν καλὴ ἐκείνη καλογρηὰ ποὺ εἶχα φέρει ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ἡ μόνωσι ἐξάκολουθοῦσε νὰ μοῦ ἀρέση καὶ δὲν εἶχα καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ γνωρίσω καὶ νὰ σχετισθῶ μὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρισκόντουσαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὰ λουτρὰ τοῦ Ντούβ.

Πολλὲς φορὲς μάλιστα δὲν ἔπαιρνα κανένα μαζύ μου καὶ περπατοῦσα μόνη μου δυὸ καὶ τρεῖς ὧρες μακρυά, στὶς μαγευτικὲς ἐξοχὲς ποὺ ἀφθονοῦσαν σ' αὐτὸ τὸ ὑπέροχο μέρος.

Ἕνα πρωΐ, μάλιστα, ἀποφάσισα ν' ἀνεβῶ μονάχη ὡς τὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ ποὺ βρισκότανε κοντὰ στὸ χωριό.

Πρὶν φύγω, φρόντισα νὰ εἰδοποιήσω τὴν καλογρηά, ποὺ μὲ συντρόφευε, ὅτι θὰ γύριζα ἀργὰ τὸ βράδυ, μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου.

Ἦταν ἕνα πρωΐ λουσμένο στὸν ἀνοιξιάτικο ἥλιο. Στὸν οὐρανὸ κανένα σύννεφο. Ὅλα γύρω γελοῦσαν καὶ γέμιζαν τὴν ψυχὴ ἀπὸ ἀκαθόριστες ἐπιθυμίες καὶ ὄνειρα.

Ντύθηκα λίγο βαρύτερα ἀπὸ τὶς ἄλλες φορὲς καὶ ἄρχισα ν' ἀνεβαίνω στὸ βουνό.

Τὸ δροσερὸ ἀεράκι ποὺ ἐρχότανε ἀπ' τὶς κορφὲς τῶν δέντρων, δρόσιζε τὸ μέτωπό μου, κι' ὅσο προχωροῦσα κι' ἀνέβαινα, τόσο ἔνοιωθα περισσότερο μέσα μου τὴν ψυχή μου νὰ ξαναγεννιέται.

Κάθε τόσο σταματοῦσα στὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ, καὶ ἀνάσαινα βαθειά, ἔτσι γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ρουφήξω ὅλον αὐτὸν τὸν ἀγέρα ποὺ μὲ ζωντάνευε καὶ μοῦ ἔδινε μιὰ ἀνέκφραστη ἀγαλλίασι, μιὰ οὐράνια δύναμι καὶ ζωή.... Ὅταν ἔφτασα πειὰ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, στάθηκα καὶ κύτταξα κάτω τὴν πεδιάδα.....

Τὸ θέαμα ἦταν ὑπέροχο, ἀνυπέρβλητο, μαγευτικό!!.

Ὅλα, λουσμένα στὸν ὁλόχρυσο ἀνοιξιάτικο ἥλιο, εἶχαν πάρει μιὰ ὄψι ἐξωτική, παραδείσια...

Τὸ χρῶμα τοῦ καταγάλανου οὐρανοῦ, ἡ πεδιάδα, ἡ λίμνη καὶ τὰ καταπράσινα βουναλάκια γύρω, φάνταζαν κάτω ἀπὸ τὰ μάτια μου, σὰν μιὰ ὑπέροχη ζωγραφιά, σὰν μιὰ εἰκόνα ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸ ν' ἀποδοθῆ οὔτε ἀπὸ τὸν πιὸ μεγάλο ζωγράφο. Ἀνέπνεα διαρκῶς, ὅσο μποροῦσα πιὸ βαθειά, ἔνοιωθα ὅτι ἡ ψυχή μου λυτρωνότανε, ὅτι ξεχνοῦσε ὅλες τὶς πίκρες της, ὅτι ταξίδευε σ' ἕνα πέλαγος εὐδαιμονίας.

Τέλος ξαπλώθηκα κάτω στὸν ἥσκιο ἑνὸς ὑψηλοῦ δέντρου...

Δὲν ξέρω πόση ὥρα ἔμεινα ξαπλωμένη ἐκεῖ, βυθισμένη στὰ πιὸ ὡραῖα, στὰ πιὸ μαγευτικὰ ὄνειρα....

Ἕνας γλυκὸς ὕπνος, κάτι σὰν λήθαργος, μὰ τόσο ἡδονικὸς καὶ ἐξαίσιος, μοῦ ἔκλεισε τὰ βλέφαρά μου...

Δὲν θυμᾶμαι πειὰ τίποτα, ἀπὸ τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες, ἀπὸ τὸν ὑπέροχο ὕπνο μου κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τοῦ ψηλοῦ ἐκείνου δέντρου στὸ βουνό...

Ὅταν ξύπνησα ἦταν πειὰ βράδυ. Ὁ ἥλιος εἶχε, ἀπὸ πολλὴν ὥρα, βασιλέψει καὶ τὸ φεγγάρι φάνταζε ὁλόφωτο στὸν καταγάλανο οὐρανό...

Ὅταν σηκώθηκα δὲν σκέφτηκα νὰ ξαναγυρίσω στὸ σπίτι μου...

Κάτι μὲ κρατοῦσε ἀκόμα ἐκεῖ στὴν ἐρημιά, ἡ ἐπιθυμία μου ἦταν νὰ μείνω ὧρες ὁλόκληρες, ἔτσι μόνη μέσα στὰ δέντρα, στὰ φυλλώματα, στὴν ἔρημη ἐκείνη βουνοκορφή.

Βράδυ, πολὺ ἀργά, ἴσως νὰ κόντευαν μεσάνυχτα, ἐπῆρα τὸν κατηφορικὸ δρόμο, ὁ ὁποῖος θὰ μ' ἔφερνε στὸ ὡραῖο μου σπίτι, ποὺ μὲ πρόσμενε γιὰ νὰ χαρίση τὸν ὕπνο στὸ κουρασμένο μου σῶμα...

Ἡ καλὴ καλογρηά, ἡ συντρόφισσά μου, καθὼς καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ σπιτιοῦ, εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν ἀργοπορία μου κι' εἶχαν πάρει τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ, ἀναζητῶντας με.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΑΣ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΑΡΧΙΣΕ Ἡ ΔΙΑΝΟΜΗ
ΤΟΥ Ε'. ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ
ποὺ σᾶς χαρίζει τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
Η «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»
τοῦ Α. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ
Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' βιβλίων μας:
«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», τοῦ Ἀλφ. Κάρ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ», τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ, ἡ «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό καὶ ἡ «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶστα τῶν περιοδικῶν μας νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἐγκαίρως, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ πρωτοφανής καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθοῦν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αἱ 20 χιλιάδες τόμων ποὺ ἑτοιμάσαμε.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LESLIE GORDON BARNARD

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΗΘΗΚΕ Ο ΤΖΟ

Ο Πιὲρ Λαγκάρ, μὲ τὴ διαίσθησι ποὺ ἔχουν ὅλοι ὅσοι ἔζησαν χρόνια στὶς ἐρημιὲς τοῦ Βορρᾶ, ἐνοιωσε ξαφνικὰ ὅτι δὲν ἦταν πειὰ μόνος του. Ἀπὸ 'κεῖ ποὺ στεκόταν, ἀπάνω σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα ἔβλεπε τὴν ἀπέραντη χιονισμένη πεδιάδα μὲ τοὺς θάμνους της καὶ τὰ λιγοστὰ ἔλατα. Ὁ Πιὲρ κύτταξε προσεκτικὰ ὁλόγυρά του. Πράγματι, δυὸ ἄνδρες φαινόντουσαν ἐκεῖ κάτω, ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας προχωροῦσε ξένοιαστος. Μὰ ἦταν φανερὸ πὼς ὁ ἄλλος εἶχε στήσει καρτέρι στὸν πρῶτο, γιατὶ στεκόταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ μεγάλους θάμνους μὲ τὸ τουφέκι του ἕτοιμο.

Ὁ Πιὲρ ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φωνὴ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀνύποπτο πεζοπόρο γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε, ἀλλὰ ἡ φωνή του δὲν ἀκούστηκε ἀπὸ τόσο μακρυά. Κι' ἀμέσως σχεδόν, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ ὁ ἀνύποπτος ὁδοιπόρος σωριάστηκε κάτω. Ὁ φονηᾶς, ἔτρεξε τότε πρὸς τὸ θῦμα του, ἔψαξε γρήγορα στὶς τσέπες του, κάτι πῆρε ἀπὸ μέσα κι' ἀμέσως ἔφυγε τρέχοντας.

Ὁ Πιὲρ ἀκούμπησε κάτω τὸ τουφέκι του κοντὰ σ' ἕνα ζαρκάδι ποὺ εἶχε σκοτώσει κι' ἔτρεξε κοντὰ στὸ χτυπημένο ἄγνωστο. Τὸ θῦμα ζοῦσε ἀκόμα.

Ἦταν ἕνας νέος καλοντυμένος μὲ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία. Μὲ σβυμένη φωνὴ τόσο ἀδύνατη ποὺ ὁ Πιὲρ ἀναγκάστηκε νὰ σκύψῃ γιὰ ν' ἀκούσῃ, εἶπε:

— Τί συνέβη, Τζό;.... Μὲ ξέκανε.... Ποιός;.... Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὸ χρυσάφι.... μοῦ τὸ πῆρε.... Λυποῦμαι τὴ Τζέϊν...,

Ἔπειτα ὁ ἑτοιμοθάνατος ἄνοιξε τὰ μάτια του, κύτταξε τὸν Πιὲρ κι' εἶπε:

— Ἄ, ἔκανε δὲν εἶναι ὁ Τζό..... Ποιὸς εἶστε κύριε;.... Ἂς εἶναι..... Βοηθῆστε με.... πεθαίνω.... ἡ φωτογραφία της.... στὴν τσέπη μου....

Ὁ Πιὲρ ἔψαξε στὴν τσέπη τοῦ νέου, βρῆκε τὴ φωτογραφία μιᾶς νέας καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε. Ἐκεῖνος μὲ κόπο τὴν ἔφερε στὰ χείλη του καὶ κατόπιν ψιθύρισε:

— Ὤ, ἂς μποροῦσε.... τὸ σῶμα μου.... νὰ μεταφερθῆ.... κοντά της... Στενοχωρημένος ὁ Πιὲρ ἀναρωτιόταν τὶ μποροῦσε νὰ κάνῃ μόνος του, ὅταν ἀπὸ μακρυὰ ξεχώρισε ἕνα μαῦρο σημάδι ποὺ πλησίαζε.

— Ὁ γέρο Μοῖζ θἆναι—ψιθύρισε χαρούμενος—αὐτὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ....

Ὁ Πιὲρ ἔμπηξε μιὰ δυνατὴ παρατεταμένη φωνὴ τὴν ὁποίαν ἄκουσε φαίνεται ὁ γέρο μιγὰς γιατὶ ἀμέσως ἄλλαξε κατεύθυνσι καὶ σὲ λίγο βρισκόταν κοντά του.

. . . . . .

Μὲ τὴν συνείδησι βαρειὰ γιὰ τὸ φόνο τοῦ συντρόφου του, ὁ Τζό, Μπράϊεν ἐπέστρεψε στὸ καταυλισμό τους. Ἄναψε τὴ φωτιὰ κι' ἑτοίμασε τὸ δεῖπνο του. Τοῦ φαινόταν πὼς ἡ παρουσία τοῦ σκοτωμένου γέμιζε τὴν καλύβα του. Ὁ Οὐάλυς Πέρσελ ὁ ὁποῖος μῆνες τώρα μοιραζόταν τὴν κατοικία καὶ τὴν τροφὴ του μ' αὐτὸν δὲν ζοῦσε πειά. Κι' ἂν ζοῦσε ἀκόμα ἀσφαλῶς θὰ πέθαινε ὡς τὸ πρωὶ ἀπὸ τὴν παγωνιά. Δεκαπέντε βαθμοὶ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν!.... Ὁ Τζὸ ρίγησε κι' ἔρριξε κι' ἄλλα ξύλα στὴ φωτιά.... Λύριο πολὺ πρωὶ θὰ ξεκινοῦσε καὶ θὰ πήγαινε κατὰ τὸ Νοτιά. Δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτε.... Ἡ χρυσοφόρος φλέβα ἦταν δική του...

Προτοῦ ξεκάνει τὸν σύντροφό του τὰ εἶχε κονονίσει ὅλα.

Ἀνόρεκτα, ὁ Τζὸ δείπνησε καὶ κατόπιν πλάγιασε νὰ κοιμηθῆ. Μὰ ὁ ὕπνος δὲν ἐρχόταν. Κι' ἐνῶ στριφογύριζε στὸ στρῶμα του ἀναπολοῦσε τὰ περασμένα.

Ἦταν καταστραμμένος, ἀπελπισμένος, ὅταν ὁ Οὐάλυς Πέρσελ τοῦ εἶχε προσφέρει νὰ τὸν πάρῃ μαζύ του στὸν καταυλισμό του, μὲ τὴν συμφωνία ὅτι ὁ καθένας θὰ ἐργαζόταν γιὰ ἰδικό του λογαριασμό. Καὶ οἱ δυὸ ἀναζητοῦσαν νὰ βροῦν καμμιὰ φλέβα χρυσοῦ. Ὁ Μπράϊεν εἶχε μόνο ἀπογοητεύσεις, ἐνῶ ὁ Πέρσελ εἶχε βρῆ χρυσάφι. Ἄ! Πόσο χαρούμενος ἦταν τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅταν ἐπέστρεψε στὴ καλύβα τους. Ὁ Τζὸ θυμόταν ἀκόμα τὰ λόγια του ποὺ φανέρωναν τὴν μεγάλη καρδιά του.

— Τζό! Τοῦ εἶχε φωνάξει ὁ Οὐάλυς — Μὴ στενοχωρεῖσαι, φίλε μου! Δὲν εἶμαστε σύντροφοι στὸ ζήτημα τῆς τύχης, ἀλλὰ εὐχαρίστως σοῦ παραχωρῶ τὸ 25 ο)ο ἀπὸ τὸ εὕρημά μου.

Ἔλα, δῶσε μου τὸ χέρι σου! Αὔριο θὰ τραβήξω γιὰ τὸν Νοτιὰ γιὰ νὰ κανονίσω μὲ τὴ Διοίκησι τὰ δικαιώματα τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς φλέβας ποὺ ἀνακάλυψα.

Κάποια σατανικὴ φωνὴ εἶχε ψιθυρίσει τότε στ' αὐτὶ τοῦ Τζό:

— Γιατὶ τὸ εἰκοστὸ πέμπτο κι' ὄχι ὅλο;

Ὁ Τζὸ εἶχε περάσει μιὰ νύχτα ἀγωνίας. Ὁ φθόνος, τὸ μῖσος, ἡ πλεονεξία εἶχαν γεμίσει τὴν καρδιά του. Καὶ τότε σχεδίασε τὸ ἔγκλημα...

. . . . . .

Ἦταν ξημέρωμα, ὅταν ὁ γέρο Μοῖζ τὸν ὁποῖο ἀπὸ βραδὺς εἶχε εἰδοποιήσῃ νὰ πάῃ νὰ τὸν πάρῃ, ἀτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Τζό. Ἐκεῖνος ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ. Βιαζόταν νὰ φύγῃ. Παραξενεύτηκε σὰν εἶδε, ὅτι ἀπάνω στὸ ἔλκυθρο, ὑπῆρχε ἕνα σῶμα, τυλιγμένο σὲ μιὰ κουβέρτα καὶ στερεωμένο μὲ σχοινιά.

— Τί κουβαλᾶς ἐκεῖ! — ρώτησε ὁ Μπράϊεν. — Καὶ τὶ ἀγριόσκυλα εἶνε αὐτά;

— Ἡ μάννα τους ἦταν λύκαινα — εἶπε ὁ μιγὰς καὶ γέλασε — ὅσο γι' αὐτό, εἶνε ἕνας πεθαμμένος...

— Τί εἴπες; Ἐγὼ σὲ πλήρωσα θερο—φώναξε ὁ Τζό.

— Θέλησα νὰ ὑποχρεώσω τὸ φίλο μου, τὸν Πιὲρ Λασκάρ. Ἐπειδὴ τὸ πτῶμα αὐτὸ θὰ πάῃ κατὰ τὸ Νοτιὰ ὅπως καὶ σύ, ἀνάλαβα νὰ τὸ μεταφέρω... Ἂν ἡ συντροφιά του δὲν σ' ἀρέσει πήγαινε μόνος σου. Ἀλλὰ πρόσεξε, μὴ τυχὸν χαθῆς στὸ δρόμο..

— Θὰ ἔρθω μαζί σου—εἶπε ὁ Τζὸ—ἀλλὰ γιατὶ δὲν θάψατε τὸ νεκρό; Ποιὸς εἶναι;

— Χθὲς—εἶπε ὁ Μοῖζ—ὁ Πιὲρ βρῆκε ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ξεαὐτοκτόνησε. Ὁ ἑτοιμοθάνατος κάτι εἶπε γιὰ μιὰ κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε στὴν πατρίδα του καὶ ἐζήτησε νὰ πάνε τὸ πτῶμα του ἐκεῖ. Ὁ Πιὲρ θέλησε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ κι' ἐγὼ θέλησα νὰ εὐχαριστήσω τὸν Πιέρ... Δὲν φαντάζομαι νὰ σ' ἐνοχλῆ τὸ σῶμα αὐτό, ποὺ τὸ σκό-

Ὁ Πιὲρ φώναξε γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ, μὰ ἡ φωνή του δὲν ἔφθανε ὥς ἐκεῖ..

τωσε ἕνα βόλι;...

Ὁ γέρο-Μοῖζ ἦταν ἄνθρωπος λιγόλογος κι' ἔτσι ὁ Μπράϊεν δὲν λάβαινε παρὰ σύντομες ἀπαντήσεις στὶς ἐρωτήσεις του. Ἕνα πρᾶγμα παρηγοροῦσε τὸν Τζό, ὅτι οὔτε ὁ Πιέρ, οὔτε ὁ Μοῖζ ἤξεραν τὴν ἀλήθεια. Ὡστόσο τὸ τυλιγμένο ἐκεῖνο πτῶμα, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀδιάκοπα μπροστά στὰ μάτια του, ἔκανε τὸν Τζὸ νὰ νευριάζῃ, νὰ θυμώνῃ, νὰ θέλῃ νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ μὲ κάθε τρόπο. Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο ἡ ἐπίμονη αὐτὴ σκέψις κυριαρχοῦσε στὸ μυαλό του... Τὴ νύχτα, ὁ Μοῖζ ἔδενε τὰ σκυλιὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἔλκυθρο καὶ μιὰ μέρα ποὺ τὰ ζῶα πεινοῦσαν καὶ ἀγρίεψαν, γιατὶ δὲν εἶχε ἀρκετὴ τροφὴ νὰ τοὺς δώσῃ, ἀναγκάσθηκε νὰ μεταχειρισθῆ τὸ μαστίγιο γιὰ νὰ τ' ἀναγκάσῃ νὰ ἡσυχάσουν. Μιὰ σατανικὴ ἰδέα πέρασε τότε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Τζό: Ἀφοῦ τὰ σκυλιὰ πεινοῦσαν θὰ τοὺς ἔδινε αὐτὸς νὰ φᾶνε.

Τὸ ἴδιο βράδυ κι' ὅλας ὁ Τζό, ὅταν βεβαιωθῆκε ὅτι ὁ μιγὰς κοιμόταν, σηκώθηκε, καὶ σιγὰ ἔσπρωξε τὸ ἔλκυθρο κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ἦσαν δεμένα τὰ σκυλιά. Εἶδε τὰ ἀγριεμένα μάτια τους ποὺ γυάλιζαν μέσα στὸ σκοτάδι. Μὲ τὸ μαχαῖρι του ἔκοψε τὰ σχοινιὰ ποὺ συγκρατοῦσαν τὸ πτῶμα. Κατόπιν ἀνασήκωσε τὸ ἔλκυθρο κι' ἔεσι τὸ πτῶμα κύλισε ἀπάνω στὸ χιόνι.

Ἔπειτα πλησίασε μὲ προφύλαξι στὰ σκυλιὰ γιὰ νὰ τὰ ἐλευθερώσῃ. Κρύος ἰδρῶτας τὸν περιέλουσε μὲ τὴ σκέψι τῆς φριχιαστικῆς σκηνῆς ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσε. Μὲ τρεμάμενο βῆμα προχωροῦσε ἀλλὰ προτοῦ προλάβει νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σκοπό του μιὰ δυνατὴ καμτσικιὰ σφύριξε στὸν ἀέρα καὶ τὸν χτύπησε σκληρὰ στὴν πλάτη. Ὁ Τζὸ κύλισε μέσα στὸ χιόνι. Σ' ἕνα δευτερόλεπτο τὸ πλησιέστερο σκυλὶ χύμηξε ἐναντίον του. Ἐκεῖνος κρατοῦσε ἀκόμα τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸ βύθισε στὸ σῶμα τοῦ ἀγριεμένου ζώου. Στὸ μεταξὺ ὁ Μοῖζ εἶχε ἐπιβληθῆ μὲ τὸ καμτσίκι του στ' ἄλλα σκυλιά.

— Σήκω! —φώναξε ὁ Μοῖζ— Ἀπὸ τρίχα γλύτωσες! Καλὰ νὰ πάθῃς ὅμως. Τὰ ζῶα πεινοῦν, θέλουν νὰ φᾶνε! Νά, κύτταξε ἔχουν τροφὴ τώρα. Τὸ σκυλὶ ποὺ σκότωσες... Μανιασμένα τὰ σκυλιὰ ξέσχιζαν τὸ νεκρὸ σύντροφό τους.

— Βλάκα! ἐξακολούθησε ὁ Μοῖζ βοήθησέ με νὰ μεταφέρουμε τὸ πτῶμα πίσω στὸ ἔλκυθρο... Ποιὸς ξέρει μπορεῖ νὰ μᾶς χρειασθῆ ἀργότερα... Ὁ Μπράϊεν οὔτε πρόσεξε στὰ παράξενα λόγια τοῦ μιγάδος, μόνο ἄκουγε τὸ πανδαιμόνιο ποὺ ἔκαναν τὰ σκυλιὰ λίγο παρέκει μέσα στὸ σκοτάδι....

Τὴ νύχτα ἐκείνη χιόνισε. Ὤς τὸ πρωὶ καινούργιο παχὺ στρῶμα χιονιοῦ σκέπαζε τὴ παγωμένη γῆ. Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ἕνα ἁπλὸ προμήνυμα τῆς κακοκαιρίας ποὺ ἐπακολούθησε. Τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτῃ τόσο πυκνὸ ὥστε δὲν ἔβλεπε κανεὶς μπροστά του σὲ δέκα βημάτων ἀπόστασι. Σὲ λίγο σηκώθηκε ἕνας δυνατὸς παγερὸς ἄνεμος. Μὲ δυσκολία οἱ ἄνδρες καὶ τὰ ζῶα προχωροῦσαν μέσα στὴ φοβερὴ χιονοθύελλα ὡσότου ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν καὶ νὰ κατασκηνώσουν. Μόλις τὴν τετάρτη ἡμέρα ἡ κακοκαιρία κόπασε. Τότε ἀντελήφθησαν ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ σκυλιὰ ἔλειπε. Ὁ Τζὸ θυμήθηκε ὅτι τὴ νύχτα εἶχε ἀκούσει τὸ ἴδιο πανδαιμόνιο ὅπως τὴν βραδυὰ ποὺ θέλησε νὰ ρίξῃ στὰ σκυλιὰ τὸ νεκρὸ τοῦ ἐλκύθρου.

Εἶχαν σπαράξει πάλι ἕναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους.

— Βλέπεις—εἶπε ὁ Μοῖζ—στὶς χῶρες τοῦ Βορρᾶ καὶ τὰ ζῶα ἀκόμα σκοτώνουν μονάχα ὅταν πεινοῦν...

Ἡ πορεία τους εἶχε γίνει ἐξαιρετικὰ ἐπίπονη. Προχωροῦσαν ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολία ἀνοιγαν δρόμο. Ἐπὶ πλέον τοὺς βασάνιζε ἡ πεῖνα Μιὰ μέρα ὁ Μπράϊεν δὲν βάσταξε. πειὰ καὶ εἶπε:

— Μοῖζ ἂς πετάξωμε αὐτὸ τὸ πτῶμα ποὺ βαραίνει τὸ ἔλκυθρο καὶ μᾶς δυσκολεύει στὴν πορεία μας.

— Ἄ, ὄχι! Ὑποσχέθηκα στὸν φίλο μου, τὸν Πιὲρ Λαγκάρ. Κι' ἔπειτα.....

— Ἔπειτα;

— Τίποτε!—εἶπε ὁ μιγὰς κι' ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

Μιὰ μέρα ὁ Μοῖζ ἀνήγγειλε ὅτι δὲν εἶχαν πειὰ τροφή. Ὁ Τζὸ ἀπάντησε μὲ βλασφήμιες καὶ κατάρες... Δύο ὁλόκληρες μέρες ἔμειναν νηστικοί, μὲ λίγο τσάϊ καὶ μερικὰ παξιμάδια.

— Πρέπει νὰ σκοτώσουμε τίποτε... ἂν βροῦμε,—εἶπε ὁ μιγὰς σκεπτικός.

— Σκότωσε ἕνα ἀπὸ τὰ σκυλιά —πρόσειπε ὁ Τζό.

— Ποτέ! Εἶναι ἡ μόνη ἐλπίς μας γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν πολιτεία... Ἂν ὅμως μοῦ παραναρῆσῃς τὰ δικαιώματά σου στὴ φλέβα ποὺ βρῆκες μαζὶ μὲ τὸ χρυσάφι ἂν πέθαν ε ἀπὸ ἀσιτία; Στὴ φοβερὴ θέσι ποὺ βρισκόταν, μονάχα ὁ μιγὰς μποροῦσε, ἂν ἤθελε νὰ τὸν σώσῃ. Κατόπιν θὰ εὕρισκε τρόπο νὰ πάρῃ πίσω τὰ δικαιώματά του. Αὐτὸς ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸν Οὐάλυς, θὰ δίσταζε τάχα νὰ ξεκάνῃ τὸν γέρο-Μοῖζ; Δέχτηκε λοιπὸν τὴν συμφωνία.

—Κοιμήσου, εἶπε ὁ μιγάς, κι' ὅταν ξυπνήσῃς θὰ βρῆς τροφή.

Ὅταν ὁ Τζὸ ξύπνησε, ἡ εὐχάριστη μυρωδιὰ ψημμένου κρέατος τὸν ἔκανε νὰ στεύσῃ κοντὰ στὴ φωτιά. Τὰ σκυλιὰ χορτάτα, ἔμεναν ἥσυχα ξαπλωμένα λίγο παρέκει.

Λαίμαργα, ὁ Τζὸ ἔφαγε. Ὡστόσο παρατήρησε ὅτι ὁ Μοῖζ δὲν τρώγε. Σὰν χορτασε, ρώτησε γελῶντας.

— Κατεργάρη, πές μου τώρα ποῦ εἶχες κρυμμένο αὐτὸ τὸ κρέας;

— Δὲν τὸ εἶχα κρυμμένο. Κρέας παγωμένο ἦταν! — εἶπε ὁ μιγὰς καὶ γέλασε.

— Τί θέλεις νὰ πῆς;.. Θεέ μου, — τραύλισε ὁ Τζὸ μὲ φρίκη — μὴ' πως... Τὶ κρέας ἦταν αὐτό, Μοῖζ;.. Μίλησε...

— Σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε, ἐμεῖς στὸ Βορρᾶ σκοτώνουμε μονάχα στὴν ἀνάγκη κι' ἐκεῖνο ποὺ σκοτώνουμε τὸ τρῶμε! — εἶπε ὁ Μιγὰς καὶ γέλασε.

Τότε, μὲ μιὰ ἄγρια φωνὴ φρίκης, ὁ Μπράϊεν πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Εἶχε γίνει κάτοχρος. Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, τραυλίζοντας ἀκατάληπτα λόγια ἄρχισε νὰ τρέχῃ, νὰ φεύγῃ ὁλόισα μπροστά του, σὰν τρελλός... στὴν ἔρημο...

. . . . . .

Ὁ Πιὲρ Λαγκὰρ στεκόταν μπροστὰ σὲν καταυλισμὸ τοῦ Οὐάλυς Πέρσελ καὶ τοῦ Τζὸ Μπράϊεν. Κύτταξε τὸ ἔλκυθρο τοῦ Μοῖζ ποὺ πλησίαζε ὁλοένα... Σὲ λίγο τὸ ἔλκυθρο σταμάτησε μπρὸς στὴν πόρτα κι' ὁ Μιγὰς, πηδῶντας κάτω τοῦ φώναξε:

— Ἔλα, βοήθησέ με νὰ ξαπλώσουμε τὸν Τζὸ στὸ κρεββάτι του. Εἶνε σὲ κακὸ χάλι. Ἂν δὲν τὸν κυνηγοῦσα θὰ χανόταν στὶς ἐρημιές... Ἀρνεῖται νὰ φάῃ!.. Μίλησέ του!..

Ξάπλωσαν τὸν Τζό, κι' ὁ Πιὲρ τοῦ ἔδωσε νὰ πιῆ λίγο κονιάκ. Κατόπιν ὅταν τὸν εἶδε ποὺ συνῆλθε τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε, Τζό, τὸ κρέας ποὺ ἔφαγες ἦταν... καλὸ κρέας! Ἦταν τὸ κρέας ἑνὸς ζαρκαδιοῦ, τὸ ὁποῖο ἐγὼ εἶχα σκοτώσει. Δὲν ἦταν... ἐκεῖνο ποὺ νόμιζες!

— Ἐσύ!... Ἐσύ! Παλιοκτίνιδα! φώναξε ὁ Τζὸ μὲ λύσσα καὶ μὲ κόπο ἀνασηκώθηκε.

— Ὄχι. Δὲν φταιει ὁ Μοῖζ! —εἶπε ὁ Πιὲρ—ἐγὼ τὸν συμβούλεψα...Εἶξερα ὅτι ἐπροβάλησες τὸν Οὐάλυς γιὰ νὰ τοῦ κλέψῃς τὰ δικαιώματα του. Σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου... Ἂν βρισκόσουν στὴν πόλιτε ἀ θὰ πήγαινες στὴ φυλακή. Ἐδῶ, στὸ Βορρᾶ, ἐμεῖς τιμωροῦμε ἀλλοιῶς. Τὸ μάθημα ἦταν σκληρό, βέβαια, μὰ σοῦ ἔπρεπε...

Ἄκουσε! θὰ σοῦ δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ γίνῃς πάλι καλὸς ἄνθρωπος, θὰ σε πάρω μαζί μου στὴ δουλειά μου. Κανεὶς ἴσως ξέρει ἴσως φανῆς τυχερὸς στὸ μέλλον κι' ἀνακαλύψῃς κανένα κοιτάσμα χρυσοῦ. Κι' κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖο θὰ ἐλαφρώσῃ τὴ συνείδησί σου! Ὁ Οὐάλυς δὲν πέθανε. Τὸν μετέφερα στὴν κατασκήνωσί μου κι' εἶνε τώρα ἐκτὸς κινδύνου. Θὰ πουλήσῃ τὰ δικαιώματά του καὶ θὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του γιὰ νὰ παντρευτῆ μὲ τὴ νέα ποὺ ἀγαπᾶ...Ὅσο γιὰ τὸ πτῶμα ποὺ ἦταν μέσα στὴν κουβέρτα δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κούτσουρο, τυλιγμένο μὲ πανιά...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σᾶς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ἤρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν σειρᾶς περιφήμων ἀριστουργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. Τὰ πρῶτα βιβλία, τὰ ὁποῖα διανέμονται ἤδη στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὰ ὑπέροχα αἰσθηματικὰ ἀριστουργήματα:

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

,, Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

Τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ὅπως σᾶς εἴχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀριστουργήματά μας, πρέπει ν' ἀποκόπτετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» τὴν «Οἰκογένεια» 4 ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἑξαφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνῶσται μας θὰ προσκομίζουν τὰ 4 δελτία καὶ 8 δραχμὰς εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Ἐπίσης ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ νέου αἰσθηματικοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ, ΜΥΣΣΕ:

,,ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ''

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

τῆς ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ στέλνουν, μαζὶ μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἦτο λίαν ἐπίπονον διὰ τὸ Γραφεῖον μας μία τοιαύτη ἐπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν, οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑποπράκτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἑξαφύλλου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΟΤΕ "ΑΝΘΡΩΠΟΙ,,

Ἡ παραστρατημένες νέες τῆς κοσμοπόλεως κι' ἡ τραγικὴ ζωή τους. Οἱ παράδοξοι «ἔμποροι» τῶν γυναικείων φυλακῶν. Μιὰ λωποδύτρια μπορεῖ νὰ γίνῃ τίμια γυναῖκα; Τὶ λέει ἕνας ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας. Πῶς γνώρισε τὴν Ζουλιὲτ Λανγκαντέκ. Οἱ δυὸ ἄνθρωποι τῆς ζωῆς της. Ἕνας ὑποχρεωτικὸς φίλος ποὺ τῆς χαρίζει τρεῖς μῆνες φυλακή. Πῶς ἡ ἄτυχη νέα κυλίστηκε στὸν ὑπόκοσμο κλπ.

ΕΞΩ ἀπὸ τὶς γυναικεῖες φυλακὲς τοῦ Παρισιοῦ, στὸ μικρὸ περίβολο, μαζεύεται πάντα ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων. Εἶνε συγγενεῖς τῶν καταδικασμένων, φίλοι καὶ ἄγνωστοι. Οἱ τελευταῖοι ἀποτελοῦν τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη σπεῖρα τῶν ἀπατεώνων. Ἀναζητοῦν τὸ θῦμα τους ὅπως στοὺς σταθμοὺς τοῦ σιδηροδρόμου, στὰ κομμωτήρια, στὰ μπὰρ καὶ στὶς μεγάλες λαϊκὲς γιορτὲς τῆς κοσμοπόλεως. Θὰ τοὺς δῆτε νὰ στέκονται ἔξω ἀπὸ τὴν βαρειὰ πόρτα τῆς φυλακῆς, ἀκίνητοι, μὲ τὰ μάτια σὰν ὑπνωτισμένα καὶ μὲ μιὰ παγωμένη ἔκφρασι στὴ φυσιογνωμία τους. Μοιάζουν σὰν τὰ κοράκια ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ κατασπαράξουν τὸ θῦμα τους. Καὶ πάντα σχεδὸν ἡ ἐπιτυχία τους εἶνε ἐξησφαλισμένη.

Ὅλος αὐτὸς ὁ τραγικὸς κόσμος τῶν ἐκτὸς νόμου γυναικῶν ὅταν θὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή, δὲν ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι. Κανεὶς δὲν τὶς δέχεται στὸ σπίτι του, κανεὶς δὲν τὶς βοηθάει νὰ γίνουν πάλι τίμιες καὶ ὅλοι τὶς ἀποφεύγουν σὰν τοὺς λεπρούς. Ἐπαναλαμβάνεται, καθὼς ξέρετε ἡ ἱστορία τοῦ ἥρωος τῶν «Ἀθλίων» τοῦ Βίκτορος Οὐγκώ. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως πὼς ὅταν μιὰ γυναῖκα βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακὴ βρίσκει πολὺ πιὸ δύσκολα δουλειὰ ἀπὸ ἕναν ἄνδρα. Ἕνας κατάδικος μπορεῖ νὰ δουλέψῃ ἀκόμη καὶ σὲ ἀγροτικὲς δουλειὲς ἢ νὰ κάνῃ τὸν ἀχθοφόρο. Μιὰ δυστυχισμένη ὅμως γυναῖκα δὲν εἶνε τόσο τυχερή. Γι' αὐτὸ πέφτει σχεδὸν πάντα στὰ χέρια ἑνὸς ἀπαισίου ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκμεταλλεύεται σκληρά.

Ἡ ἀστυνομία σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, γιατὶ νὰ σᾶς τὸ κρύβουμε, κάνει τὰ στραβὰ μάτια. Μιὰ λωποδύτρια, μιὰ ἐγκληματίας, μιὰ παραστρατημένη καὶ κάθε γυναῖκα ποὺ ἔχει ἀφήσει τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματά της στὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια, τὴν ἐνδιαφέρει μόνο ὡς γυναῖκα τοῦ ὑποκόσμου. Τὴν παρακολουθεῖ διαρκῶς μόνο γιὰ νὰ τὴν συλλάβῃ ἅμα θὰ κάνῃ κανένα καινούργιο «ἄθλο» της! Δὲν τὴν ἐνδιαφέρει ἡ ζωή της καὶ δὲν σκοτίζεται ἂν πέφτῃ σὰ χέρια τῶν ἀπαισίων ἐκμεταλλευτῶν.

Ἕνας ἀστυνομικὸς μάλιστα, εἶχε τὸ θάρρος νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ:

— Δυστυχῶς, ἀγαπητέ μου, ἀναγκαζόμαστε νὰ κάνουμε ὅτι δὲν καταλαβαίνουμε. Διαφορετικὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτονιῶν θὰ μεγάλωνε μέρα μὲ τὴ μέρα. Αὐτὲς ἡ γυναῖκες παρασύρονται ἀπὸ ἀνάγκη. Ὅταν εἶνε ἄδειο τὸ στομάχι, τὸ μυαλὸ σκοτίζεται καὶ δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔκανε φυλακὴ δὲν εἶνε δεκτὴ πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ μόνο στὰ κακόφημα ξενοδοχεῖα. Αὐτὸ ἄλλωστε μπορεῖ νὰ τὸ ἐξακριβώσῃς καὶ μόνος σου.

Κι' ἀλήθεια ἡ ἰδέα τοῦ φίλου μου ἀστυνομικοῦ δὲν ἦταν καθόλου ἄσχημη. Τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ δώσῃ μερικὲς πληροφορίες σχετικῶς κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ἐγκατεστάθηκα στὸ μικρὸ μπὰρ ποὺ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὶς γυναικεῖες φυλακές. Περίμενα κι' ἐγὼ τὸ θῦμα μου, ὅπως οἱ «προστάτες» οἱ «ἐκμεταλλευταί», κι' οἱ σύντροφοι αὐτῶν τῶν γυναικῶν μὲ τὶς κίτρινες ταυτότητες τοῦ δεσμωτηρίου.

Εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ καθήσω ἐκεῖ πέρα τρεῖς μέρες. Τέλος τὸ μεσημέρι τῆς τετάρτης ἡ βαρειὰ πόρτα τῆς φυλακῆς ἄνοιξε καὶ σ' ἀνοιγμά της παρουσιάσθηκε μιὰ λεπτὴ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους, ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι μιὰ νέα φυλακισμένη. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔλαμπε ἀπὸ τὴ χαρά της ποὺ γύριζε πάλι στὸν κόσμο. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλη της κρατοῦσε ἕνα μικρὸ δέμα, ἀσφαλῶς τὸν ρουχισμό της καὶ βάδιζε μὲ διστακτικὰ βήματα σὰν νὰ φοβόταν μήπως τυχὸν τὴν ξαναφωνάξουν καὶ τὴν κλείσουν στὸ σκοτεινὸ κελλί της. Ἡ «ἀδελφὴ» ὅταν φτάσαν στὸ κατῶφλι τῆς ἐξώπορτας, ὕψωσε τὸ χέρι της, εὐλόγησε τὴν δυστυχισμένη κι' ὕστερα γύρισε μ' ἐπίσημο βῆμα στὸ δεσμωτήριο, ἐνῶ ἡ βαρειὰ πόρτα ἀμπαρωνόταν πάλι. Ἡ «ἀδελφὴ» εἶχε κάνει τὸ καθῆκον της. Εἶχε δώσει τὶς τελευταῖες συμβουλὲς στὴν παραστρατημένη καὶ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν κακία τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ φυλακισμένη στάθηκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας σὰν χαμένη καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ἀνέκφραστης χαρᾶς στὸ πρόσωπό της, ἐνῶ ἔκλεινε τὰ μάτια της γιατὶ πονοῦσαν ἀπὸ τὸ δυνατὸ φῶς τῆς μέρας. Ἔπειτα ἔκανε δυὸ τρία διστακτικὰ βήματα καὶ σταμάτησε ἀναποφάσιση. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν πλησίασα, τὴν χαιρέτησα μ' εὐγένεια καὶ τῆς εἶπα:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, δεσποινίς, νὰ σᾶς προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου;

Ἡ κατάδικος μοῦ ἔριξε ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα κι' ὕστερα μοῦ δήλωσε ἀδιάφορα:

— Ἂν ἔχῃς τὴν καλὴ διάθεσι νὰ μοῦ κάνῃς τὸ τραπέζι, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι νὰ γνωριστοῦμε. Ἔτσι θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ μοῦ δώσῃς μερικὲς συμβουλές. Μάθε ὅτι λέγομαι Ζουλιὲτ Λανγκαντὲκ κι' ὅτι εἶχα κλεισθῆ στὴ φυλακὴ γιὰ μιὰ λωποδυσία. Ἔκατσα σωστοὺς τρεῖς μῆνες ἐδῶ πέρα.

Ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τὶς φυλακὲς μὲ βιαστικὸ βῆμα, ἐνῶ μιὰ «ἀδελφὴ» μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στῆθος της μοῦ ἔριχνε ἕνα διαπεραστικὸ καὶ καχύποπτο βλέμμα.

Ἡ Ζουλιὲτ Λανγκαντὲκ ἦταν ἀπὸ τὴν Βρεττάνη. Στὸ μπὰρ ποὺ πήγαμε καὶ καθήσαμε, μοῦ διηγήθηκε μὲ δάκρυα τὴν ἱστορία της:

— Εἶμαι, μοῦ εἶπε, τριάντα χρόνων καὶ δὲν ἔχω γνωρίσει παρὰ μόνο δυὸ ἄνθρώπους στὴ ζωή μου. Ὁ πρῶτος, ὁ ἄνδρας μου, πέθανε ἀφήνοντάς μου ἕνα μικρὸ παιδί, τὸν Ζάκ. Ἤρθα στὸ Παρίσι καὶ προσελήφθην ὡς καμαριέρα σ' ἕνα σπίτι γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ἀναθρέψω τὸ παιδί μου. Ἐκεῖ γνώρισα τὸ δεύτερο ἄνδρα. Ἦταν ἕνας ἀπαίσιος ἄνθρωπος ποὺ μ' ἔστειλε στὴ φυλακή.

»Μιὰ νύχτα θυμᾶμαι, θέλησα νὰ πάω κρυφὰ ἀπὸ τὴν κυρία μου στὸν κινηματογράφο. Γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ κομψὴ κι' ὄμορφη ἔκανα τὴν ἀνησία νὰ φορέσω τὸ γούνινο μαντώ της. Πράγματι, στὸν κινηματογράφο ὅλοι μὲ κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ καὶ μοῦ ἔκαναν θέσι μ' εὐγένεια. Μὲ νόμιζαν γιὰ μιὰ μεγάλη κυρία. Ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς εἶχε προθυμοποιηθῆ νὰ μοῦ ἐξηγῇ τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἔργου καὶ νὰ μὲ περιποιῆται μὲ τόση καλωσύνη ὥστε κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη μου. Βγήκαμε ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι σὰν παληοὶ φίλοι. Ἐκεῖνος τότε μοῦ πρότεινε νὰ πάρουμε κάπου μιὰ μπύρα. Δέχτηκα μὴ ξέροντας τὶ μὲ περιμένει. Ὁ συνοδός μου ὡστόσο ἦταν ὑπερβολικὰ εὐθυμος καὶ πολὺ καλὸς μαζύ μου. Ἔτσι· μὲ μέθυσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω καὶ δὲν τοῦ ἔφερα καμμιὰ ἀντίρρησι, ὅταν μοῦ δήλωσε ὅτι ἔπρεπε νὰ ξεκουρασθῶ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Τὸν εὐχαρίστησα μάλιστα ποὺ φρόντιζε τόσο πολὺ γιὰ μένα.

»Πράγματι νοικιάσαμε ἕνα δωμάτιο κι' ἐγὼ ἔπεσα ἀναίσθητος στὸ κρεββάτι ἀπὸ τὴν ζάλη τοῦ οἰνοπνεύματος. Ὅταν συνῆλθα ὁ ἥλιος ἔμπαινε ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου. Μάταια ὅμως ζήτησα νὰ βρῶ τὸν εὐγενικὸ σύντροφό μου. Εἶχε ἐξαφανισθῆ παίρνοντας μαζύ του καὶ τὸ γούνινο παλτὸ τῆς κυρίας μου ποὺ κόστιζε δέκα χιλιάδες φράγκα:

»Κατάλαβα τότε ὅτι εἶχα πέσει στὰ χέρια ἑνὸς λωποδύτου κι' ἔτοιμα νὰ τὸ πῶ σ' ἀφεντικά μου. Δὲν μὲ πίστευαν... Νόμισαν ὅτι ἤμουν συνεννοημένη μαζύ του. Ἔτσι μὲ κατήγγειλαν στὴν ἀστυνομία καὶ μ' ἔκλεισαν στὴ φυλακή».

Ἡ ἱστορία τῆς Ζουλιὲτ καθὼς βλέπετε δὲν εἶχε καὶ τόσον ἐνδιαφέρον. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιέφερε ἐμένα ἦταν ἂν θὰ μποροῦσε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ ζήσῃ τίμια.

Κι' ἀλήθεια ἡ καϋμένη ἡ Ζουλιὲτ ἤθελε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἴσιο δρόμο. Ἤθελε νὰ δουλέψῃ γιὰ τὸ παιδί της. Μὲ παρακάλεσε μάλιστα νὰ τὴν βοηθήσω. Κι' ἐγὼ τῆς τὸ ὑποσχέθηκα....

Κράτησα τὴν Ζουλιὲτ μιὰ ἑβδομάδα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔκανα ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ γυρίζω μοζύ της τὰ διάφορα μεσιτικὰ γραφεῖα καὶ νὰ ψάχνω μήπως ὑπάρχει γι' αὐτὴν μιὰ θέσι. Κι' ἀλήθεια πολλὲς φορὲς νομίσαμε ὅτι εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴ δυστυχία γιατὶ ὑπῆρχε πράγματι. Μὰ ὑπῆρχε κάτι ποὺ μᾶς χαλοῦσε τὰ σχέδια. Ἦταν τὸ χαρτὶ τῆς φυλακῆς. Μόλις τὸ ἔδειχνε στοὺς διαφόρους προϊσταμένους ποὺ τῆς ζητοῦσαν τὴν ταυτότητά της, ἐκεῖνοι μορμάρωναν ἀπὸ τὴν ἔκπληξί τους, ἔπαιρναν ὕφος ψυχρὸ καὶ τῆς ἔλεγαν ὅτι δυστυχῶς δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν προσλάβουν στὴν ὑπηρεσία τους: Ἦταν μιὰ λωποδύτρια.

Τὴν ἑβδομη μέρα ἡ Ζουλιὲτ τὸ ἔσκασε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἀφήνοντάς μου ἕνα σημείωμα. Μοῦ ἔγραφε νὰ μὴν ἐνδιαφερθῶ πειὰ γι' αὐτὴν κι' ὅτι θὰ φρόντιζε νὰ βρῇ ὁπωσδήποτε λεπτὰ γιὰ νὰ τὰ στείλῃ στὸ παιδί της. Κι' ἀλήθεια, ἤμουν βέβαιος ὅτι βρῆκε μόλις κυλίσθηκε στὸν ὑπόκοσμο, ὅπως εἶμαι βέβαιος ὅτι πολλοὶ θὰ μὲ κατηγορήσουν ποὺ ὑπερασπίζω μιὰ λωποδύτρια.

Μ' αὐτὴ ἡ ἔρευνάμου μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι ποτὲ ἕνας παραστρατημένος δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίμιος ἄνθρωπος. Ξέρετε δὲ γιὰ ποιὸ λόγο; Ὄχι γιατὶ δὲν θέλει νὰ γίνῃ, ἀλλὰ γιατὶ δὲν τὸν ἀφήνει ὁ κόσμος νὰ γίνῃ. Τὸν θεωρεῖ πάντα ὕποπτον καὶ τὸν σπρώχνει περισσότερο στὸν βοῦρκο τοῦ σκοτεινοῦ ὑποκόσμου!

ΜΩΡΙΣ ΟΡΛΑΝ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ο ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα ὁμιλία τοῦ δόκτορος Ἔριχ Μπάουμ. Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ δέκα τέσσερες κατηγορίες των κακοποιῶν. Πῶς γράφουν οἱ δολοφόνοι κι' οἱ σαδισταί. Ἡ παράξενη συνήθεια ἑνὸς ἐγκληματίου. Ἡ... καλλιτεχνικὴ ὑπογραφὴ τοῦ Μορισό. Ὁ δικαιολογημένος φέβος ἑνὸς θύματος τοῦ Λανδρού. Γιατὶ τὸν θεωροῦσε ἐπικίνδυνο. Πῶς γράφουν οἱ τρελλοὶ καὶ οἱ παράφρονες ἐγκληματίαι κλπ.

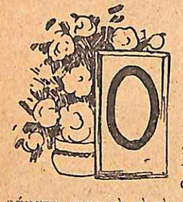

Ὁ δόκτωρ Ἔριχ Μπάουμ, καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βερολίνου ἔκανε τελευταίως ἔνδιαφέροντα πειράματα σχετικὰ μὲ τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τῶν ἐγκληματιῶν. Γιὰ ν' ἀποδείξῃ δὲ ὅτι τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν του εἶνε ἀλάνθαστα μεταχειρίστηκε τὴν ἀκόλουθο μέθοδο: Ὑπνώτισε μερικοὺς φοιτητάς, τοὺς ὑπέβαλε ὅτι εἶναι διάσημοι ἐγκληματίαι κι' ὕστερα τοὺς διέταξε νὰ γράψουν ἕνα γράμμα. Φανταστῆτε τὴν κατάπληξι τῶν θεατῶν του, ὅταν εἶδαν τοὺς φοιτητάς, ποὺ ἤξεραν ὅτι ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας τους ἦταν περίφημος, νὰ γράφουν κάτι φρικώδη ὀρνιθοσκαλίσματα γεμᾶτα μουντζοῦρες, μὲ γωνίες, ἀκανόνιστες γραμμὲς καὶ τζίφρες.

Πρὶν ὅμως σᾶς ἀφηγηθοῦμε λεπτομερῶς αὐτὸ τὸ πείραμα, ἄς σᾶς ἀναφέρουμε τὶ ὑποστηρίζει ὁ δόκτωρ Μπάουμ, καθὼς κι' ὅλοι οἱ διάσημοι γραφολόγοι.

«Ὁ χαρακτῆρας τοῦ ἀνθρώπου, γράφει ὁ δόκτωρ Μπάουμ, προδίδεται ἀπὸ τὸ γράψιμό του. Ἡ γραφὴ εἶνε τὸ μόνο ἀλάνθαστο μέσον γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο, ἂν εἶνε δραστήριος ἐνεργητικός, ἔξυπνος ἢ ἄνθρωπος ποὺ κλίνει πρὸς τὸ ἔγκλημα. Ἀλλωστε εἶναι ἡ μόνη ποὺ δὲν ἀλλάζει καὶ πολὺ εὔκολα. Οἱ ἀστυνομικοὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα ἀνακαλύπτουν πολλὲς φορές, τοὺς διάσημους κακοποιούς!

Εἶνε γνωστὸ ὅτι οἱ διάσημοι ἐγκληματίαι ἔχουν τὴ μανία μετὰ ἀπὸ τὸ ἔγκλημά τους ν' ἀφήνουν πάντα εἰρωνικὰ σημειώματα πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ νὰ τοὺς προκαλοῦν νὰ τοὺς συλλάβουν. Αὐτὰ τὰ σημειώματα φυλάγονται προσεχτικὰ στ' ἀρχεῖα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κι' ἐκεῖ τὰ μελέτησα καὶ μπόρεσα νὰ κάνω διάφορες παρατηρήσεις. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀνεκάλυψα περίεργα ὅσο κι' ἐνδιαφέροντα πράγματα. Κατώρθωσα δὲ νὰ διαιρέσω τοὺς κακοποιοὺς σὲ τέσσερες μεγάλες κατηγορίες, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐγκληματικότητός τους, ὁ ὁποῖος φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τους:

Οἱ ἀνθρωποκτόνοι, οἱ λησταὶ κι' οἱ ἐγκληματίαι, παραδείγματος χάριν, ἀνήκουν στὴν πρώτη κατηγορία. Ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας τους παρουσιάζει τὸ γνώρισμα τοῦ μεγαλώματος τῶν γραμμῶν, καὶ μιὰ κατατληκτικὴ εὐκολία γιὰ τὴν λεγομένη ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ὀξυκρία, δηλαδὴ τὸ πιὸ καμπύλο καὶ τὸ πιὸ ἔντονο σχῆμα τῶν γραμμάτων, εἴτε πάνω εἴτε κάτω ἀπὸ τὴ γραμμή. Πολλοὶ μάλιστα χαράζουν πιὸ ἔντονη τὴ γραμμὴ ποὺ διατέμνει τὸ τ, ὅπως συνηθίζουν οἱ ἰσχυροὶ χαρακτῆρες ἄνθρωποι κι' οἱ στρατιωτικοί. Αὐτοὶ οἱ κακοποιοὶ ἐπίσης ἔχουν τὴ μανία νὰ στολίζουν τὴν ὑπογραφή τους μὲ ἀραβουρήματα καὶ συμπλέγματα, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ξεχωρίσῃ ἀνάμεσα σὲ χίλιες ἄλλες ὑπογραφές.

Ὁ τρομερὸς ἐγκληματίας Μορισό, ὁ ὁποῖος καρατομήθηκε τὸ 1929 κι' ὁ ὁποῖος εἶχε κάνει πάνω ἀπὸ εἴκοσι φόνους γιὰ νὰ... διασκεδάζῃ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὑπογράψῃ ἔκανε μισὴ ὥρα! Ξέρετε δὲ γιατί; Ἤθελε νὰ ζωγραφίσῃ προσεκτικὰ τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός του νὰ τὰ στολίσῃ μὲ γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια καὶ νὰ τὰ κλείσῃ σ' ἕνα πλαίσιο ἀπὸ ἀστερίσκους ποὺ ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια ἀξιοθαύμαστα.

* * *

Ἕνας ἄλλος πάλι δολοφόνος ὁ περίφημος Ἀντρὲ Μουλέν, εἶχε τὴ συνήθεια μετὰ τὸ ἔγκλημα κι' ἐνῶ ἀκόμη τὸ θῦμα του ἦταν ζεστὸ νὰ κάθεται δίπλα του καὶ νὰ ζωγραφίζῃ στὸ πάτωμα τ' ὄνομά του μὲ τὸ αἷμα τοῦ σκοτωμένου. Κάτω δὲ ἀπ' αὐτὸ ἔβαζε πάντα ἕνα ποντικό. Αὐτὸ τὸ ζῶο συμβόλιζε τὴν ταπεινὴ καταγωγή του γιὰ τὴν ὁποίαν ὑπερηφανευόταν.

— Ἐγώ, ἔλεγε στοὺς θαυμαστάς του γεννήθηκα μέσα σὲ μιὰ τρώγλη, μεγάλωσα στοὺς ὑπονόμους τοῦ Παρισιοῦ κι' ἔγινα ἄνδρας μέσα στὰ κρατητήρια τῆς ἀστυνομίας. Αὐτὸ ὡστόσο δὲν μ' ἐμπόδισε νὰ γίνω «βασιλιᾶς τῶν δολοφόνων». Τώρα ξέρω νὰ κόβω τὸ λαιμὸ κάθε ἀριστοκράτη καὶ νὰ ζωγραφίζω μὲ τὸ αἷμα του τὸ οἰκόσημό μου, τὸν ποντικό!

Ὁ Ἀντρὲ Μουλὲν ὡστόσο συνελήφθη χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία του. Ἕνα βράδυ κάποιος ἀστυφύλακας ποὺ εἶχε ἀκούσει θόρυβο σ' ἕνα σπίτι, καὶ πνιγμένα βογγητὰ μπῆκε ἀθόρυβα σ' αὐτὸ καὶ τότε βρέθηκε πρὸ τοῦ ἑξῆς θεάματος: Ἕνας ἄνθρωπος καθόταν σταυροπόδι δίπλα σ' ἕνα αἱμόφυρτο πτῶμα, βουτοῦσε τὸ δάκτυλό του στὸ αἷμα κι' ἔγραφε ἀνενόχλητος στὸ πάτωμα, κατνίζοντας ἡσυχα τὸ τσιγάρο του. Ὁ ἀστυφύλακας τὸν πλησίασε δίχως νὰ τὸν ἀντιληφθῆ καὶ τὸν διέταξε νὰ σηκώσῃ ψηλὰ τὰ χέρια του.

— Μὴ βιάζεσαι, τοῦ εἶπε μ' ἀπάθεια ὁ Μουλέν, δὲν θὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ δῶ ἂν δὲν γράψω τ' ὄνομά μου.

Κι' ἀλήθεια ἔτσι κι' ἔκανε, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς ἀπειλὲς τοῦ ἀστυφύλακος.

Στὴ δεύτερη κατηγορία ὑπάγονται ὅσοι ἐγκληματίαι γίνονται δολοφόνοι, ἀφοῦ κατανήσουν ἀλκοολικοὶ εἴτε τοξικομανεῖς. Αὐτοὶ ἔχουν τὸν ἀκόλουθο γραφικὸ χαρακτῆρα. Τὰ γράμματα τῶν λέξεων εἶνε στρογγυλὰ καὶ ἀπέχουν τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλο. Φαίνεται δὲ ὅτι ἔχουν χαραχθῆ μᾶλλον ἀπὸ χέρι γέρου ἢ παιδιοῦ, παρὰ ἀπὸ ἄνδρα ἡλικίας τριάντα χρόνων! Ἐπίσης τὸ τελευταῖο γράμμα κάθε λέξεώς τους καταλήγει σὲ μιὰ γραμμὴ αἰλιμηρὰ καὶ κάθετο.

Ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας πάλι τῶν λωποδυτῶν εἶνε ὑπερβολικὰ γυναικεῖος, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὰ γράμματα τῶν λέξεων εἶνε ἀκρωτηριασμένα καὶ χαλαρά. Οἱ λωποδύτες ἐπίσης, εἶνε ὑπερβολικὰ ἁπλοῖ στὴν ὑπογραφή τους. Δὲν χάνουν τὴν ὥρα τους νὰ τὴν στολίζουν μὲ κλαράκια καὶ μὲ ζωγραφιές.

Στὴν τρίτη κατηγορία, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λωποδύτες ποὺ ἀναφέραμε, ὑπάγονται οἱ βιασταί, οἱ ἀπατεῶνες κι' οἱ πλαστογράφοι. Αὐτοὶ ξεχωρίζουν ὅμως ἀπὸ τοὺς ἄλλους γιατὶ ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας τους εἶνε λεπτότατος καὶ τὰ γράμματα τῶν λέξεων μικροσκοπικά. Παρόμοιος ἦταν κι' ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τοῦ Πέτερ Κιοῦρτεν, καθὼς καὶ τοῦ Λανδρού. Κι' οἱ δυὸ τους ἔγραφαν πολὺ ὤμορφα, μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι εἶχαν τὴν σφραγῖδα τῶν διασήμων ἐγκληματιῶν.

Διηγοῦνται μάλιστα ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα τοῦ Λανδρού, ποὺ εἶχε ἰδέα γραφολογίας, εἶχε καταλάβει τὸν ἀνήσυχο χαρακτῆρα του καὶ τοῦ ἔγραφε φράσεις σὰν αὐτὲς στὰ γράμματά του: *«Ἀγοῦ μὲ φοβίζεις! Κάθε φορὰ ποὺ διαβάζω τὶς ἐπιστολές σου τρομάζω, γιατὶ αὐτὰ τὰ λεπτὰ γράμματα ποὺ ἔχουν τόσες ὤμορφες ἔννοιες δὲν εἶνε γράμματα ἀνθρώπου σοβαροῦ κι' ἰσορροπημένου!»*

Πόσο εἶχε δίκηο ἡ γυναῖκα αὐτή! Κι' ὡστόσο ἦταν ἡ πρώτη ποὺ... ψήθηκε στὸν μακάβριο φοβερνο τῆς ἐπαύλεως τοῦ Λανδρού. Γιατὶ ἂν κι' ἤξερε τὸ χαρακτῆρα τοῦ φίλου της ὡστόσο τῆς ἄρεσε νὰ παίζῃ μὲ τὸν κίνδυνο καὶ τοῦ ἔδειχνε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Μὰ πλήρωσε μὲ τὴ ζωή της τὴν τρέλλα της.

***

Στὴν τετάρτη κατηγορία ἀνήκουν οἱ φρενοβλαβεῖς ἐγκληματίαι. Κι' αὐτοὶ εἶναι οἱ πιὸ παράδοξοι, γιατὶ δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο νὰ τοὺς μελετήσει κανείς. Ὡστόσο κι' αὐτοὶ ἔχουν ἕνα δικό τους γραφικὸ χαρακτῆρα. Ἡ γραφή τους ἀλλοιώνεται ἀπὸ ἕνα σωρὸ ὀρνιθοσκαλίσματα καὶ συχνὰ περιλαμβάνει στοιχεῖα κεφαλαῖα στὴν μέση τῶν λέξεων. Γενικὰ δὲ τὰ γράμματά τους εἶνε ἀνόμοια καὶ γεμᾶτα τελεῖες. Ὅλοι οἱ τρελλοὶ ἔχουν τὴν μανία πάνω ἀπὸ κάθε γράμμα νὰ βάζουν ἕνα σωρὸ στιγμὲς γιὰ νὰ τὸ στολίζουν καλύτερα! Ἄλλοι πάλι ἔχουν τὴν μανία νὰ ὑπογραμμίζουν διάφορες λέξεις.

Ἀπὸ αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις μου λοιπὸν κατέληξα στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ γραφὴ τῶν ἐγκληματιῶν μπορεῖ νὰ προδώσῃ τὴν εἰδικότητά τους.

Κι' ἀλήθεια αὐτὸ ἀπεδειξαν τὰ πειράματα ποὺ ἔκανε ὁ δόκτωρ Μπάουμ στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βερολίνου. Ὅπως σᾶς ἀναφέραμε ἔβαλε μερικοὺς φοιτητὰς νὰ γράψουν κάτι. Ἔπειτα τοὺς ὑπνώτισε καὶ τοὺς ὑπέβαλε τὴν ἰδέα ὅτι ἦταν διάσημοι λωποδύτες, ἐγκληματίαι, σαδισταί, ἀπατεῶνες καὶ πλαστογράφοι καὶ τοὺς ἔδωσε νὰ γράψουν ἀπὸ ἕνα σημείωμα. Τότε συνέβη κάτι καταπληκτικό: Οἱ ὑπνωτισμένοι φοιτηταὶ ἔγραφαν μὲ τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τῶν ἐγκληματιῶν ποὺ ἀναφέραμε.

Κι' αὐτὸ ἔκανε τοὺς ἀκροατὰς τοῦ δόκτορος Μπάουμ νὰ τὸν ἀποθεώσουν, γιατὶ πράγματι, αὐτὴ ἡ μελέτη του εἶνε ὑπερβολικὰ χρήσιμη γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἐγκληματιῶν.

ΣΑΜΟΥΕΛ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ

ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΕ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΑ

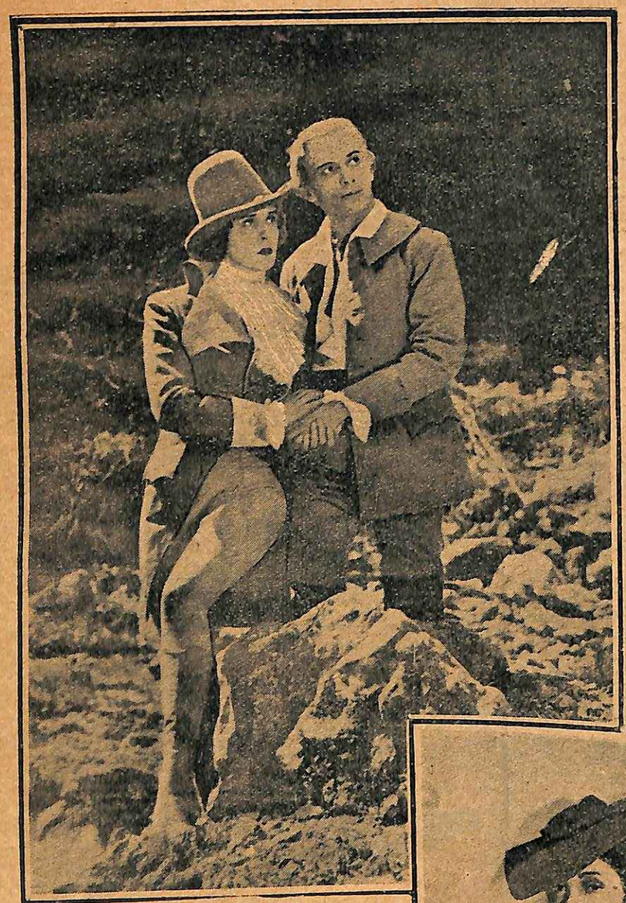

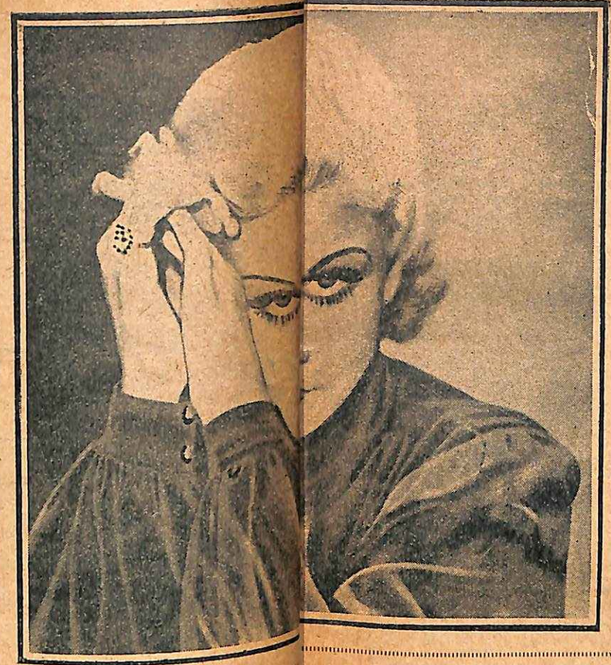

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ἡ Μαργαρίτα Βαϊντεμπέργκερ, μὲ ἀνδρικὸ κοστοῦμι καὶ ὁ Σαμψὼν Φαισιλμπὲρ στὸ «Ζοσλὲν» τοῦ Λαμαρτίνου

ΜΕΣΟΝ: Ἡ Τζὶν Χάρλοου σὲ μιὰ πρωτότυπη ἐμφάνισί της στὸ καινούργιο της φίλμ «Γυναῖκα τῆς τύχης».

ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΕ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ!

ΔΕΞΙΑ: Ἡ Μύριαμ Χόπκινς μὲ ἀνδρικὸ κοστοῦμι στὸ φίλμ «Ἐκείνη δὲν μ' ἀγαπάει.»

ΚΑΤΩ ΜΕΣΟΝ: Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο μὲ ἀνδρικὸ κοστοῦμι καὶ μὲ μπότες στὴ «Βασίλισσα Χριστίνα».

ΕΠΑΝΩ: Ὁ Φερνὰν Γκραβαὶ ὡς... γυναῖκα στὸ φίλμ «Ἐρωτικὴ Φαν-φάρα».

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ἡ Πωλὶν Νυμπὼ ὡς φανταρίκι στὸ φίλμ «Τὸ πανδοχεῖο τοῦ Μικροῦ Δραγόνου».

ΕΠΑΝΩ: Ἡ Μέγκ Λεμονιὲ μὲ ἀνδρικὰ στὸ φίλμ «Ζώρζ καὶ Ζωρζέτα»

ΔΕΞΙΑ: Ἡ Μιρέϊγ ὡς σαλπιγκτὴς στὸ φίλμ «28 ἡμέρες τῆς Κλαιρέτης».

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Η "ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ,,

Ἡ νεκρὴ ἄπορη τοῦ νοσοκομείου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ τελευταῖες στιγμὲς μιᾶς δυστυχισμένης ἀγνώστου. Πῶς ἀνεκαλύφθη ἡ ταυτότης της. Ἡ καταπληκτικὴ σταδιοδρομία τῆς Ντολορὲς Νταντόν. Μιὰ ζωη γεμάτη θρίαμβο καὶ δόξα. Ὁ γάμος της μ' ἕναν βυθύπλουτο διπλωμάτη. Ἡ τραγικὲς μέρες της στὸ Λενδῖνο. Πῶς ἔγινε κινηματογραφικὸς «ἀστέρας» ἡ Βίβιαν Νταντόν. Ἀπὸ τὴν πολυτέλεια στὸ νεκρικὸ θάλαμο ἑνὸς νοσοκομείου τῶν ἀπόρων κλπ.

ΕΔΩ καὶ λίγες μέρες σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου γράφτηκε ὁ ἐπίλογος τῆς τραγωδίας μιᾶς μητέρας ποὺ ἡ ζωή της ἦταν ἕνα εὐτυχισμένο ὄνειρο. Ἡ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες ἀφιερώνουν πολλὲς στῆλες γι' αὐτὴ τὴν συνταραχτικὴ ὑπόθεσι κι' ὁ διεθνὴς τύπος ἀσχολήθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε πολὺ παράδοξη καὶ συγκινητική. Ἰδού λοιπὸν πῶς τὴν ἀναφέρουν, μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειές της.

Στὶς 2 Αὐγούστου, στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου πέθανε μέσα σὲ μιὰ φρικτὴ ἀγωνία μιὰ γυναῖκα : ἡ Ντολορὲς Νταντόν. Πάνω σ' ἕνα κρεββάτι τρίτης θέσεως τὸ βασανισμένο της σῶμα ἔπαψε νὰ ζῇ καὶ τὰ μάτια της ἔχασαν τὴν λαμπρότητά τους. Ὁ ἐφημερεύων γιατρὸς μ' ἐπαγγελματικὴ ἀδιαφορία συνέταξε τὴ πιστοποίησι τοῦ θανάτου της κ' ἡ νοσοκόμες ἔσπευσαν νὰ μοιραστοῦν τὰ λίγα μικροπράγματα τῆς πεθαμμένης. Κι' ὅλα θὰ σκεπάζονταν ἀπὸ τὴν λησμονιὰ τοῦ χρόνου ἄν, ἐντελῶς τυχαῖα, μιὰ ἀπὸ τὶς «ἀδελφὲς» δὲν διηγεῖτο μποροστὰ σ' ἕνα ρεπόρτερ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ἄτυχης γυναίκας :

— Ἦταν μιὰ δυστυχισμένη εἶπε ποὺ πέθανε χωρὶς κανένας νὰ τὴν κλάψη. Κι' ὡστόσο φαίνεται ὅτι εἶχε κάποια κόρη γιατὶ διαρκῶς, ὥσπου νὰ ξεψυχήση, κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της, τὴ φωτογραφία μιᾶς νέας, ψιθυρίζοντας προσευχὲς καὶ παρακαλῶντας τὸ θεὸ νὰ εἶνε ἡ κόρη της πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ ἐκείνην.

Ὁ δημοσιογράφος περίεργος ἔρριξε ἕνα μάτι στὴ φωτογραφία,μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως :

— Αὐτὴ εἶναι ἡ Βίβιαν Νταντὸν φώναξε παραξενεμένος, ἡ «βεντέττα» τοῦ Χόλλυγουντ!

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη σ' αὐτὲς τὶς καταπληκτικὲς συμπτώσεις θέλησε νὰ ἐξακριβώση τὴν ἀλήθεια. Ἐπίσης θέλησε νὰ δῇ τὶ ἀκριβῶς συνέβαινε καὶ τὶ σχέσι εἶχε αὐτὴ ἡ φτωχὴ καὶ ἄρρωστη γυναῖκα ποὺ πέθανε στὸ νοσοκομεῖο, μὲ τὴν πλούσια καὶ πεντάμορφη «βεντέττα» τοῦ κινηματογράφου. Ἔτσι ἀπεκαλύφθη ἡ πιὸ συνταραχτικὴ ἱστορία τῆς ἐποχῆς, ἡ ὁποία ἔκανε βαθυτάτη ἐντύπωσι σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ Ντολορὲς Νταντὸν δῶ καὶ εἴκοσι πέντε χρόνια ἦταν μιὰ ἀπ'τὶς περιφημότερες χορεύτριες τῆς Εὐρώπης. Ἡ ὡμορφιά της καὶ τὸ πλαστικὸ σῶμα της τὴν εἶχαν κάνει διάσημη κι' ἀληθινοὶ πρίγκηπες ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζύ της. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἡ Ντολορὲς χόρευε στὰ πιὸ ἀριστοκρατικὰ μιοῦζικ—Χὼλ τοῦ Παρισιοῦ καθότ'αν σ' ἕνα πολυτελὲς μέγαρο τῶν Ἠλυσίων, καὶ εἶχε ἕνα ἐπιτελεῖο θαυμαστῶν ἀποτελούμενο ἀπὸ στρατηγούς, ναύαρχους καὶ διάσημες προσωπικότητες τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς καλλιτεχνίας. Μὰ ἡ Ντανὸν ἦταν θεότρελλη.Τίποτε δὲν ἔπαιρνε στὰ σοβαρὰ καὶ ποτὲ δὲν σκέφθηκε τὸ μέλλον. Διασκέδαζε μὲ τοὺς εὔθυμους φίλους της, σκόρπιζε ἀσυλλόγιστα τεράστια ποσὰ σ' ἐκκεντρικὲς γιοῦτες καὶ οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν τῆς εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὅτι ὅλ' αὐτὰ μιὰ μέρα θὰ φεύγαν ἀπ' τὰ χέρια της.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, δηλαδὴ τὸ 1908 ἡ Νταντὸν πρωταγωνιστοῦσε σὲ μιὰ ἐπιθεώρησι καὶ εἶχε ἀναστάσει τὴν κοσμόπολι γιὰ τὴν ὡμορφιά της καὶ τὸν πλοῦτο της. Ἡ φήμη της δὲν ἄργησε φυσικὰ νὰ φτάση ὥς τὸν Νέο Κόσμο καὶ νὰ κινήση τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ περιφήμου Ζίγκφιλντ. Ὁ διευθυντὴς τοῦ πιὸ φημισμένου μπαλέττου τοῦ κόσμου, τῆς ἔγραψε τότε νὰ πάη στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ ὑπογράψη μαζύ της ἕνα ἰκανοποιητικὸ συμβόλαιο. Κι' ἡ Νταντὸν ἐνθουσιασμένη γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς της πῆρε τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνειο καὶ ἀποβιβάσθηκε σεὶν χώρα τῶν δολλαρίων. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ γιάγκηδες πλούσιοι ἀπὸ τὶς ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις τους σκόρπιζαν χωρὶς νὰ λογαριάζουν τὰ δολλάρια καὶ κάθε βράδυ τὸ Μποντγουαίη ἔπυρπολεῖτο ἀπὸ τὰ φῶτι καὶ τὶς φωτεινὲς ἐπιγραφὲς τῶν ἄπειρων μιοῦζικ — Χώλ.

***

Ἡ Ντολορὲς Νταντόν, ἡ «βασίλισσα τῆς Λύσεως», ὅπως τὴ λέγαν, δὲν ἄργησε νὰ σκλαβώση καὶ τοὺς Ἀμερικανοὺς μὲ τὰ θέλγητρά της. Ὅλ' οἱ «βασιλεῖς» τὴν προσκαλοῦσαν στὰ μέγαρά τους, τῆς κάναν ἡγεμονικὰ δῶρα καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μαντεύουν κάθε ἐπιθυμία της. Κατὰ βάθος ὅμως ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τῶν πλουσίων ἦταν ὑπερβολικὰ κακομαθημένος καὶ κουτός. Ἔκανε ἕνα σωρὸ ἀδεξιότητες, ἀπαιτοῦσε νὰ τὸν ἀγαπήση ἡ ὥμορφη «βεντέττα» καὶ τὴν ἀπειλοῦσαν ὅτι θὰ τὴν κατέστρεφαν ἂν δὲν τοὺς εὐχαριστοῦσε.

Ἔτσι ἡ Νταντόν, ἀντὶ νὰ εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν Ἀμερικανῶν, ἄρχισε ν' ἀηδιάζη καὶ νὰ πλήττη. Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ περίφημη Ἀμερική;

Σ' αὐτὴ τὴν ψυχολογικὴ κατάστασι βρισκόταν, ὅταν παρουσιάσθηκε στὴ ζωή της ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖος ἔρως της. Ἕνα βράδυ στὸ καμαρίνι της τὴν ἐπεσκέφθη ἕνας ἐπιτεταραμμένος τῆς Αὐστραλίας. Ἦταν ἕνας σοβαρὸς κι' ὑπερβολικὰ συμπαθητικὸς ἄνδρας. Μόλις δὲ συνεστήθη τῆς πρότεινε:

— Μὶς Ντανὸν ἔχω μιὰ κολοσιαία περιουσία καὶ σᾶς ἀγαπῶ παράφορα, θέλετε νὰ γίνετε σύζυγός μου;

Ἐκείνη γέλασε γιὰ τὴν ἀνιδεία αὐτοῦ τοῦ διπλωμάτη καὶ τὸν ἔδιωξε μὲ τὸ χειρότερο τρόπο ἀπὸ τὸ καμαρίνι της. Ὅταν ὅμως ἔμεινε μόνη σκέφθηκε ὅτι αὐτὸς ὁ Αὐστραλὸς ἦταν πολὺ συμπαθητικὸς κι' ὅτι τῆς εἶχε μιλήσει μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια. Κατάλαβε μάλιστα ὅτι τῆς ἄρεσε ἐξαιρετικά. Καὶ τότε ἔκανε κάτι ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ κάνη ἄλλη γυναῖκα.

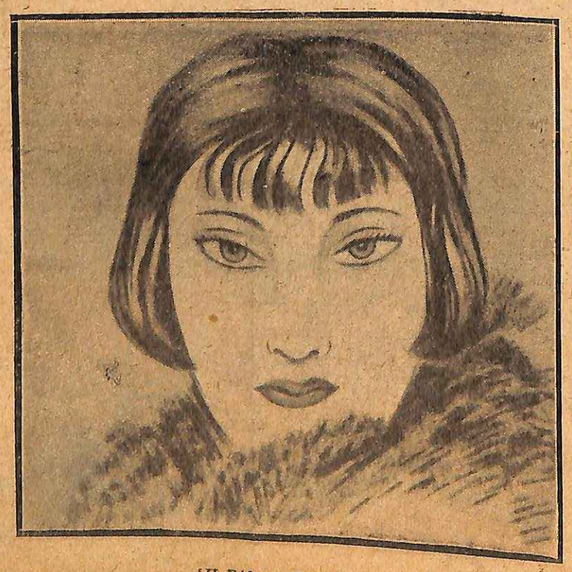

Ἡ Βίβιαν Νταντὸν.

Πῆγε καὶ τὸν βρῆκε στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ τοῦ δήλωσε :

— Σκέφθηκα πιὸ καλὰ τὴν πρότασί σας καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θέλω κι' ἐγὼ νὰ γίνω γυναῖκα σας!

Ὁ διπλωμάτης κόντεψε νὰ λιποθυμήση ἀπὸ τὴ χαρά του. Τὴν ἀγκάλιασε μὲ τρυφερότητα καὶ τὴν ἄλλη κιόλας μέρα ὅλη ἡ Νέα Ὑόρκη μάθαινε τὸν εὐτυχισμένο γάμο τῆς Νταντόν, ἡ ὁποία τώρα πειὰ λεγόταν μίσσες Ντίσμοντ. Τόση δὲ ἦταν ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸ σύζυγό της, ὥστε ἐγκατέλειψε τὸ θέατρο κι' ἐγκατεστάθη μαζύ του στὸ Σίδνεϋ. Πέρασαν ἔτσι μερικὰ χρόνια.

***

Ξαφνικὰ τὸ 1914 ξέσπασε ὁ παγκόσμιος πόλεμος. Ὁ Ντίσμοντ, μέσα σ' ἕνα χρόνο, ἔχασε ὅλη τὴν τεράστια περιουσία του τὴν ὁποία εἶχε σὲ ξένες τράπεζες, κι' ἔμεινε στὸ δρόμο. Τότε βρῆκε τὴν ἐποχὴ νὰ γεννηθῆ ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι. Ἡ Νταντὸν ἔκλαψε πάρα πολὺ γιὰ τὸν ἐρχομό του στὸν κόσμο, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάνη δυστυχισμένο. Ὁ ἄνδρας της ὡστόσο δὲν τὴν ἄφηνε ν' ἀνεβῆ πάλι στὸ θέατρο. Στὴν ἀπελπισία της ἐκείνη ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, παίρνοντας μαζὺ καὶ τὸ παιδί της καὶ γύρισε στὴ Νέα Ὑόρκη. Μὰ ἡ Νταντὸν δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ βρῆ τὶς παληές δόξες της. Οἱ φίλοι της τὴν εἶχαν ξεχάσει κι' ἐνδιαφερότουσαν γιὰ μιὰ νέα «βεντέττα». Ἀπογοητευμένη ἡ Νταντὸν κατέφυγε στὸ Χόλλυγουντ, χωρὶς ἀποσκευές, χωρὶς κοσμήματα, χωρὶς οὔτε ἕνα δολλάριο στὴν τσάντα της. Ὅλος ὁ θησαυρός της ἦταν ἡ κόρη της ἡ μικρὴ Βίβιαν. Γι' αὐτὴν ἦταν ἱκανὴ ἀκόμη νὰ τραγουδήση καὶ στὶς ταβέρνες τοῦ λιμανιοῦ !.. Μὰ ἡ τύχη της τὴν λυπήθηκε. Κάποιος παληὸς γνωστός της τῆς πρότεινε νὰ παίξη σ' ἕνα θέατρο στὸ Λονδῖνο, κι' ἐκείνη δέχτηκε μὰ μὲ ψευδώνυμο, γιατὶ τὸ θέατρο ἦταν μᾶλλον ἕνας θίασος ποικιλιῶν...

Ἔτσι πάλεψε μὲ τὴν φτώχεια σωστὰ δέκα πέντε χρόνια. Τώρα πειὰ ἡ μικροῦλα Βίβιαν ἦταν μιὰ πεντάμορφη νεράϊδα, μὲ μιὰ ἐξωτικὴ καὶ παράξενη ὡμορφιά. Ἕνας Ἀμερικανὸς σκηνοθέτης ποὺ ἔτυχε νὰ τὴ δῆ τῆς πρότεινε νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο. Ἡ μητέρα της ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν ἀποχωρισθῆ καὶ νὰ τὴν ἀφήση νὰ πάη στὸ Χόλλυγουντ. Ἀπὸ τὸ Λονδῖνο πλέον παρακολουθοῦσε τοὺς θριάμβους της καὶ χαιρόταν.Τώρα πειὰ δὲν παραπονιόταν γιὰ τὴν τύχη της. Σ' ὅση δυστυχία κι' ἂν εἶχε πέσει δὲν τὴν ἔνοιαζε.

Καὶ στὶς πιὸ τραγικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς της ἀρκοῦσε νὰ διαβάση κάτι γιὰ τὴν κόρη της γιὰ ν' ἀνθίση πάλι τὸ χαμόγελο στὰ πικραμένα χείλη της.

Μὰ ἡ τραγικὴ ζωὴ τῶν τελευταίων χρόνων τῆς εἶχε τσακίσει τὴν ὑγεία. Ἔτσι ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ κλεισθῆ στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὅπου πέθανε μέσα στὴν πιὸ φρικτὴ δυστυχία παρακαλῶντας τὸ Θεὸ νὰ βοηθήση τὴν κόρη της νὰ μὴ δοκιμάση ποτὲ τὰ μαρτύριά της.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μιᾶς διάσημης «βεντέττας» ποὺ εἶχε στὴ ζωή της τὶς πιὸ ὥμορφες, μὰ καὶ τὶς πιὸ τραγικὲς περιπέτειες. Ὅσο γιὰ τὴν κόρη της τὴν Βίβιαν αὐτὴ θεώρησε τὸ θάνατο τῆς μητέρας της ὡς μιὰ πρώτης τάξεως,... ρεκλάμα γιὰ τ' ὄνομά της κι' ἐλπίζει νὰ πάρη μιὰ ἀκόμα καλύτερη θέσι στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ !....

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΟΙ ΚΟΡΑΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ποιὰ εἶνε τὰ ἐξυπνότερα πουλιά. Οἱ κόρακες τοῦ δέκτορος Μπρεκνέφ. Ἡ ἐκπληκτικὴ ἐξυπνάδα τοῦ Ζακόμπ καὶ τῆς Πόπης. Ὁ διάσημος κόρακας Ντίκι τοῦ δόκτορος Γιούνγκ. Ἡ κωμικοτραγικὴ περιπέτεια τοῦ Κεκό. Πῶς γλύτωσε ἀπὸ σίγουρο θάνατο. Ὁ τρόμος ἑνὸς ἀπλοϊκοῦ χωρικοῦ. Ὁ Κοκὲς μιλάει σαν... Παπαγάλος κλπ. κλπ.

ΥΣΤΕΡ' ἀπὸ τοὺς παπαγάλους οἱ κόρακες εἶνε τὰ ἐξυπνότερα πουλιά. Αὐτὸ τοὐλάχιστο μᾶς βεβαιώνουν κ' οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καὶ ὁ δόκτωρ Ἀλμπὲρ Μωσσέν, ποὺ ἔχει κάνει μακρο χ ρ όνιες μελέτες πάνω στὸ ζήτημα τῆς ἐξυπνάδας τους.

Ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Πλίνιος, παραδείγματος χάριν, μιλοῦν μὲ θαυμασμὸ γιὰ τοὺς κόρακες κι' ἀναφέρουν διάφορες ἐκπληκτικὲς ἱστορίες τους. Ἐπίσης καὶ οἱ χρονικογράφοι τοῦ Μεσαίωνος ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς κόρακες καὶ τὴ «σατανικὴ πονηρία τους ποὺ δείχνει καθαρὰ ὅτι εἶνε ὄργανα τοῦ Διαβόλου».

Μὰ ἄς ἀφήσουμε αὐτὲς τὶς παληὲς ἱστορίες. Ἂς περιορισθοῦμε καλύτερα στὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα τῆς ἐποχῆς μας, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν εἶνε ἀλήθεια ὅτι οἱ κόρακες εἶνε ἡ «ἀλεποῦδες» τῶν πουλιῶν, ὅπως οἱ παπαγάλοι εἶνε ἡ «μαϊμοῦδες».

Ἕνας Ἀλσατὸς γιατρός, ὁ δόκτωρ Μπρεκνέφ, μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὁ πιὸ εἰδικὸς σήμερα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐξυπνάδα τῶν κοράκων, γιατὶ ἐπὶ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια ἔχει ἀφοσιωθῆ σ' αὐτούς.

Ὁ γιατρὸς αὐτὸς ἔχει ἕνα ζευγάρι κοράκων ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ θριαμβεύση στὸ καλύτερο ἱπποδρόμιο. Ὁ Ζακὸμπ καὶ ἡ Πόπη, οἱ δυὸ κόρακες τοῦ δόκτορος Μπρεκνὲφ εἶνε στ' ἀλήθεια φαινόμενα ἐξυπνάδας.

Ἀκοῦστε λοιπὸν τὶ κάνουν αὐτοὶ οἱ δυὸ κόρακες, δείχνοντες ἔτσι πὼς ἔχουν «ἀκονισμένο» μυαλό, κρίσι καὶ λογική. Ὁ Ζακόμπ, ὅταν τὸν προστάζει ὁ κύριός του, ὑψώνει ἕνα κόκκινο σῆμα σ' ἕναν ἱστό, γιὰ νὰ χαιρετήση μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἕνα εὐχάριστο γεγονὸς ἢ νὰ εὐχηθῆ τὸ «καλῶς ὥρισες» σέναν ἐπισκέπτη. Ἰψώνει δηλαδὴ τὴν κόκκινη σημαιοῦτσα, ἀφοῦ πρῶτα τὴν διαλέξει ἀνάμεσα σὲ πολλὲς ἄλλες καὶ κατόπιν τὴν κατεβάζει πάλι, ὅταν καταλάβη ὅτι τὴν ἄφησε ὅση ὥρα χρειαζόταν.

Ἡ Πόπη, ἡ σύντροφός του ἐκτελεῖ χρέη ὑπηρετρίας : Χτυπάει ἕνα καμπανάκι γιὰ νὰ εἰδοποιήση τὸν κύριό της ὅτι ἔφθασε κάποιος ξένος, ἀνοίγει τὶς πόρτες, τραβῶντας μὲ τὰ νύχια της τὸ σύρτη καὶ ἔχει τόσο θάρρος, ὥστε κάθε φορὰ ποὺ γυρίζει ἀπ' ἔξω ὁ κύριός της, τραβάει τὸ σπάγγο ἑνὸς μικροῦ καὶ γεμάτου κανονιοῦ καὶ χαιρετίζει ἔτσι μ' ἕναν κανονιοβολισμὸ τὴν ἄφιξί του. Ἡ Πόπη τέλος παίζει «βόλεϋ—μπὼλ» μὲ τὸν Ζακόμπ καὶ διάφορα παρόμοια παιγνίδια μὲ χρωματιστὲς μπάλλες ἀπὸ μαλλί.

Ὁ Ζακὸμπ εἶνε τέρας ἐξυπνάδας : ξεχωρίζει τὰ χρώματα, ξέρει καὶ μετράει ἀπὸ τὸ ἕνα ἴσαμε τὸ 15 καὶ διακρίνει τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλο, ὅλα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἐπίσης μὲ μικρὰ χρωματιστὰ κομμάτια ὑφάσματος μπορεῖ θαυμάσια νὰ σᾶς σχηματίση τὶς σημαίες ὅλων τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ φαίνεται πὼς τοῦ ἀρέσει ἐξαιρετικά, γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ θὰ πετύχη τὴ σημαία ποὺ τοῦ ζήτησαν, φτερουγίζει ἀπὸ πάνω της καὶ κρώζει ἀπὸ τὴ χαρά του.

Ἡ Πόπη εἶνε φυσικὰ καὶ μιὰ πρώτης τάξεως νοικοκυρά : στρώνει τὸ τραπεζομάντηλο, στὸ μικρὸ τραπέζι τους, φέρνει μὲ τὸ ράμφος της τὶς μικρὲς γαβάθες τους ποὺ εἶνε ἀπὸ ἀλουμίνιο καὶ χτυπάει μὲ τὸ ράμφος της πάλι ἕνα μικρὸ κουδούνι γιὰ νὰ εἰδοποιήση τὸ Ζακὸμπ ὅτι ἔχει σερβίρει!

Αὐτοὶ οἱ δυὸ κόρακες εἶνε ἡ διαρκὴς διασκέδασις καὶ χαρὰ τοῦ δόκτορος Μπρεκνέφ. Στὸ σπίτι του, στὸ Στρασβοῦργο, δέχεται τακτικὰ ἕνα σωρὸ ἐπισκέψεις.

Ὅλος ὁ κόσμος θέλει νὰ θαυμάση τὸ ἐκπληκτικὸ ζευγάρι τῶν κοράκων, ποὺ ἔχει στ' ἀλήθεια «σατανικὴ πονηριά»...

***

Περίφημος ὅμως εἶνε καὶ ὁ κόρακας τοῦ δόκτορος Τζαίημς Γιούνγκ, ὁ εὐφυέστατος Ντίκι. Ὁ Ἄγγλος αὐτὸς γιατρὸς τὸν εἶχε ἐξημερώσει καὶ τὸν κρατοῦσε στὸ ἐργαστήριό του, δίχως νὰ προσέξη ποτὲ τὴν ἐξυπνάδα του, ὅταν μιὰ μέρα εἶδε κάτι ποὺ τὸν ἄφησε κατάπληκτο. Ὁ Ντίκι ἤθελε νὰ πιῆ νερό, ἀλλὰ τὸ δοχεῖο του ἦταν βαθὺ καὶ δὲν εἶχε παρὰ λίγο. Τὸ ράμφος του λοιπὸν δὲν ἔφθανε ὥς τὸν πάτο. Ὁ Ντίκι τότε, γιὰ νὰ φέρη πιὸ ψηλὰ τὸ νερὸ ἔκανε τὸ ἑξῆς : κουβάλησε ὑπομονετικὰ ἀπὸ τὸν κῆπο μικρὰ βότσαλα, τὰ ὁποῖα ἔριχνε ἕνα-ἕνα μέσα στὸ δοχεῖο κι' ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ νερὸ εἶχε ἀνεβῆ πιὸ πάνω. Ὁ Ντίκι τότε τὸ ἔφτασε μὲ τὸ ράμφος του κι' ἄρχισε νὰ πίνη νερό, κουνῶντας τὸ κεφάλι του χαρούμενα.

Ὁ Ντίκι λοιπόν, ὅπως εἴπαμε, προξένησε κατάπληξι στὸν κύριό του, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ ἀναπτύσση τὴν ἐξυπνάδα του. Ἔτσι ὁ κόρακας αὐτὸς ἔμαθε νὰ συναρμολογῆ τ' ὄνομά του μὲ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, τυπωμένα πάνω σὲ μικρὰ τετράγωνα χαρτόνια, καθὼς ἐπίσης καὶ τ' ὄνομα τοῦ κυρίου του. Ὁ δόκτωρ Τζαίημς Γιούνγκ ὅμως δὲν περιορίσθηκε μόνο σ' αὐτό. Ἔμαθε στὸν κόρακά του ὅλες τὶς μουσικὲς νότες, χάρις σὲ μικρὰ κουδουνάκια διαφορετικοῦ ἤχου. Ἀκόμα τὸν ἔμαθε νὰ μετρᾶη μὲ κρωγμοὺς ὥς τὸ δέκα, ν' ἀνοίγη καὶ νὰ κλείνη τὴν πόρτα τοῦ μεγάλου κλωβιοῦ του, νὰ γεμίζη μόνος του τὸ δοχεῖο τοῦ νεροῦ του, μ' ἕνα ἄλλο μικρὸ δοχεῖο, καὶ νὰ μαζεύη ἀπὸ κάτω κάθε περιττὸ χαρτί. Ὁ Ντίκι λοιπὸν ἀνήκει κι' αὐτὸς στοὺς διάσημους κόρακες ποὺ εἶνε εὐχάριστοι κι' ἀχώριστοι σύντροφοι μερικῶν ἐπιστημόνων.

***

Ἐκπληκτικὴς ἐξυπνάδας ἐπίσης εἶνε κι' ὁ κόρακας τοῦ Γάλλου γιατροῦ Ἀντρὲ Ὠζιέ, ποὺ ἔγινε πασίγνωστος, χάρις σὲ μιὰ κάπως κωμικοτραγικὴ περιπέτειά του, τὴν ἑξῆς:

«Ἕνας χωρικὸς τῆς Νορμανδίας, ἀναφέρει ὁ ἴδιος ὁ γιατρὸς Ὠζιέ, εἶδε μιὰ μέρα στὸ περιβόλι του ἕνα κοπάδι κοράκων νὰ ἀφανίζη τὰ φρουῦτα του. Ὁ χωρικὸς αὐτός, ποὺ λεγόταν Ζερμιέ, ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν ὦμο του τὸ τουφέκι του καὶ σημάδεψε θυμωμένος τὸν πρῶτο κόρακα ποὺ βρέθηκε μπροστά του. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔκανε νὰ τραβήξη τὴ σκανδάλη, ὁ κόρακας φαίνεται πὼς ἐξ ἐνστίκτου κατάλαβε τὸν κίνδυνο καὶ κυττάζοντάς τον περίεργα, τοῦ φώναξε:

— Εἶμαι ὁ Κοκό!..

»Ὁ Ζερμιέ, ἀπὸ τὸν φόβο του, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τὸ τουφέκι καὶ τρέμοντας σύγκορμος τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, γιατὶ πίστεψε πὼς εἶχε βρεθῆ μπροστὰ στὸ Διάβολο !.

»Ἔπειτα ὅμως, ὅταν ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμία του, προσπάθησε νὰ ἐξηγήση αὐτὸ τὸ περίεργο φαινόμενο καὶ τότε ἔμαθε ὅτι ἕνας γεωργὸς τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ εἶχε ἐξημερώσει ἕναν κόρακα καὶ τὸν εἶχε μάθει νὰ λέη τ' ὄνομά του. Ὁ Κοκὸ λοιπὸν τὸ εἶχε σκάσει ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ εἶχε ἀνακατευθῆ μ' ἕνα κοπάδι ἄλλων κοράκων ποὺ τὸν εἶχαν παρασύρει ὥς τὸ περιβόλι τοῦ Ζερμιέ...»

Αὐτὴ τώρα τὴν ἱστορία τὴν ἔμαθε ὁ γιατρὸς Ὠζιὲ κι' ἔσπευσε ἀμέσως ν' ἀγοράση τὸν Κοκὸ ἀπὸ τὸν κύριό του, γιὰ νὰ τὸν «μελετήση» καὶ νὰ ἐπιχειρήση νὰ τὸν μάθη νὰ ἀρθρώνη κι' ἄλλες λέξεις. Κι' ἔτσι ὁ Κοκό, χάρις στὸν γιατρὸ Ὠζιέ, εἶνε σήμερα ὁ πιὸ σοφὸς κόρακας τοῦ κόσμου, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τ' ὄνομά του ἔμαθε νὰ λέη «καλημέρα», νὰ προφέρη ὅλα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, νὰ λέη διάφορες γαλλικὲς λέξεις ποὺ ἔχουν τὰ σύμφωνα κ, ρ, τ καὶ νὰ φωνάξη τὸν κύριό του : «δόκτωρ» !..

Ὁ γιατρὸς Ὠζιὲ μάλιστα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πειραμάτων του αὐτῶν, δημοσίευσε τὸν περασμένο μῆνα στὸ «Δελτίον τῆς Ἐπ στημονικῆς Ἑταιρείας» μιὰ περισπούδαστη μελέτη γιὰ τὸν Κοκὸ καὶ διετύπωσε τὴν πεποίθησί του ὅτι μὲ μιὰ κάπως πιὸ προσεχτικὴ ἐκπαίδευσι, οἱ κόρακες μποροῦν νὰ ξεπεράσουν τοὺς παπαγάλους, τόσο στὴν ἐξυπνάδα ὅσο καὶ στὴν ἄρθρωσι τῶν λέξεων.

ΡΕΝΕ ΤΕΒΕΝΕΝ

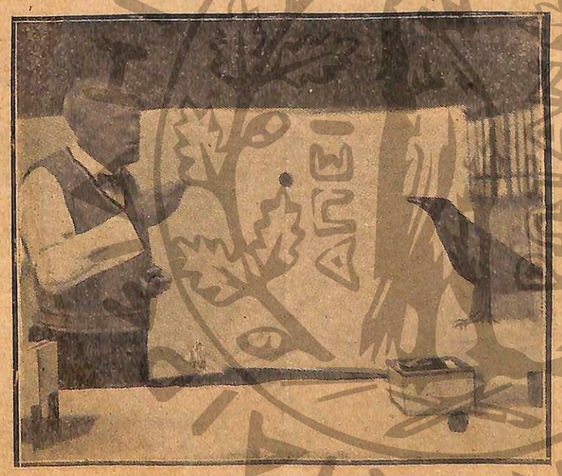

Ἡ «Πόπη» καὶ ὁ κύριός της, τὴ στιγμὴ ποὺ τῆς ρίχνει ἕνα δαμάσκηνο.

ΤΑ ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Η ΣΠΑΣΜΕΝΗ ΚΟΥΚΛΑ

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ μουσουλμάνου Σαλὲχ Ραντουὰν στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Ἡ ἱστορία τῆς πεντάμορφης Ζεϊνάμπ—πῶς βρέθηκε τσακισμένη σὰν κούκλα. Ἕν' ἀποτρόπαιο ἔγκλημα. Ὁ ἀξιοθαύμαστος ξῆλος τῆς ἀστυνομίας. Ἡ σύλληψις τοῦ στυγεροῦ ἐγκληματίου. Γιατὶ ἐδολοφόνησε τὴν ὥμορφη μουσουλμανίδα. Ἡ τιμωρία ἑνὸς «ξεγραμμένου» ἀνθρώπου. Μία τραγωδία πρωτοφανοῦς ἀγριότητος κ.λ.π.

Ο ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα ποὺ θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε ξετυλίχθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια, δῶ καὶ λίγες μέρες, κι' εἶχε τραγικὸ θῦμα μιὰ πεντάμορφη μουσουλμανίδα τὴν γοητευτικὴ Ζεϊνάμπ Ἀλλάμ, ποὺ ἡ φήμη τῆς καλλονῆς της εἶχε φτάσει ὡς τὶς τέντες τῶν σεϊχηδων τοῦ Νότου. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τὸ ἔγκλημα αὐτό :

Ἐδῶ καὶ μιὰ ἑβδομάδα ἕνας ἔξαλλος ἄνθρωπος παρουσιάσθηκε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς ὁδοῦ τοῦ Καΐρου. Ἦταν ἕνας πλούσιος μουσουλμᾶνος, μὲ πολὺ καλὸ παρουσιαστικὸ καὶ μὲ βαρύτιμο ἀντερί. Ὁ ἀστυνόμος τῆς ὑπηρεσίας παραξενεμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι παρεκάλεσε τὸν ξαφνικὸ ἐπισκέπτη του νὰ καθήση. Τὸν ἄφησε νὰ συνέλθη κι ὕστερα τοῦ εἶπε μ' εὐγένεια σὲ τί ὤφειλε τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς του.

Ὁ Μουσουλμᾶνος ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του, ἔγειρε τὸ κεφάλι του μὲ σεβασμὸ κι' ἀνασιενάζοντας τοῦ δήλωσε :

— Ὁ Ἀλλὰχ νὰ ὁδηγῆ σ' ἀσφαλῆ δρόμο τὰ βήματά σου, ἀφέντη μου. Ποτὲ ἡ νύχτα νὰ μὴ ταράξη τὴν καρδιά σου καὶ τὰ «Τζίν» νὰ μὴ σοῦ στερήσουν τὸ γέλιο σου. Ἂς σὲ βοηθῆ ὁ προφήτης νὰ εἶσαι πάντα τυχερός, ὥστε νὰ βρίσκης ξεκούραστη πάντα τὴ γκαμήλα σου, ὅταν γυρίζης στὴν τέντα σου καὶ τὴ γυναῖκα σου νὰ περιμένη τὸν ἐρχομό σου. Ὀνομάζομαι Σαλὲχ Ραντουάν. Εἶμαι ἔμπορος ταπήτων καὶ ταξιδεύω ἀπὸ τὶς ἐκβολὲς τοῦ Νείλου ὡς τὶς ὁάσεις τοῦ Νότου μὲ τοὺς πιστοὺς συντρόφους μου καὶ τοὺς ἀφωσιωμένους μου δούλους. Ὁ Ἀλλὰχ ἄπλωσε τὸ χέρι του πάνω ἀπὸ τὴν τέντα μου κι' ἐγὼ κοιμήθηκα ἀσφαλισμένος. Κανένα τσακάλι δὲν τόλμησε ν' ἀγγίξη τὰ ὑπάρχοντά μου κι' ἡ νύχτα ποτὲ δὲν μὲ ξεγέλασε μὲ τὶς παράξενες ὀπτασίες τῆς ἐρήμου. Μὰ εἶχα μιὰ ὥμορφη γυναῖκα ποὺ ἦταν τὸ στόλισμα τῆς Αἰγύπτου κι' ἡ δόξα τῆς σκηνῆς μου. Τὴν εἶχα ἀγοράσει χίλιες χρυσὲς λίρες, γιατὶ τὸ δέρμα της ἦταν πιὸ λευκὸ ἀπὸ τὸ φίλντισι καὶ τὰ μάτια της πιὸ γοητευτικὰ ἀπὸ τ' ἄστρο τῆς νύχτας. Τὴν ἀγαποῦσα «σαχίμπ» καὶ κάθε τόσο τῆς ἔφερνα ἀπὸ τὰ μακρυνὰ ταξίδια μου τὰ κλύτερα στολίδια. Εἶχε ὥμορφα δέρματα τίγρεων γιὰ νὰ ξεκουράζη τὰ τρυφερὰ πόδια της κι' ἕνα ζωντανὸ λεοντάρι ποὺ ἦταν ὁ ἀγώριστος σύντροφός της. Τῆς εἶχα φέρει ἀκόμα ἕνα θαυματουργὸ φυλαχτὸ ἀπὸ τὴν ὅασι τῆς Μπεῖλὰ κι' ἕνα ὁλοκέντητο γιασμάκι ἀπὸ τὴν Τύνιδα. Κι' ἦταν εὐτυχισμένη ἡ ὥμορφη Ζεϊνάμπ. Κι' ἤμουν κι' ἐγὼ εὐτυχισμένος. Μὰ ὅλα αὐτὰ τέλειωσαν. Ἡ γυναῖκα μου, ἡ σκλάβα τοῦ παλατιοῦ μου, δὲν ὑπάρχει πειά. Ἕνας τρομερὸς κακοῦργος τῆς ἔκοψε τὸ κεφάλι καὶ τὴν τσάκισε στὴ μέση σὰν ψεύτικη κούκλα. Βοηθῆστε με νὰ ἀνακαλύψω αὐτὸν τὸν ἐγληματία. Θέλω νὰ τὸν πνίξω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια! Εἶμαι πρόθυμος νὰ διαθέσω ὅλη τὴν περιουσία μου γιὰ τὴν ἀνεύρεσί του.

Ὁ ἀστυνόμος ἔρριξε ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα στὸν ἐπισκέπτητου.Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι εἶχε νὰ κάνη μ' ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἀνωτέρας τάξεως. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ δώση μεγάλη προσοχὴ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Ἀκοῦστε, τοῦ εἶπε, θὰ ἤθελα ν' ἀπαντήσετε μὲ κάθε λεπτομέρεια σ' ὅ,τι σᾶς ρωτήσω. Προσπαθῆστε νὰ θυμηθῆτε ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ἱστορία τῆς γυναικός σας.

— Ἀφῆστε καλύτερα νὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ ἐγὼ μὲ κάθε σχετικὴ πληροφορία, εἶπε ὁ Ραντουάν. Δὲν θέλω νὰ μὲ διακόψετε, οὔτε νὰ μοῦ κάνετε παρατηρήσεις γιὰ τὴν διαγωγή μου. Ἐπιτέλους σὰν ἄνθρωπος κι' ἐγὼ ἔκανα ἕνα λάθος.

Ὁ ἀστυνόμος πήγαινε νὰ σκάση ἀπὸ τὸ κακό του. Αὐτὸς ὁ Μουσουλμᾶνος τὸν εἶχε βασανίσει τόση ὥρα μὲ τὴ φλυαρία του κι' ἀπέφευγε νὰ τοῦ πῆ τὶ ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ. Γιὰ νὰ τελειώνη λοιπὸν μιὰ καὶ καλὴ μαζύ του, τοῦ ἐξήγησε :

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἀναφέρετε μόνο τὰ γεγονότα. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι κάθε λεπτὸ ποὺ περνάει εἶνε πρὸς ὄφελος τοῦ ἐγκληματία, γιατὶ θὰ βρῆ τὸν καιρὸ νὰ δραπετεύση.

—Ἔχεις δίκηο «σαχίμπ», παρατήρησε ὁ Μουσουλμᾶνος. Θὰ εἶμαι γρήγορος στὴν ἀφήγησί μου, σὰν τὰ «κοράκια τῆς ἐρήμου», ὅταν ἐπιτίθενται στὰ καραβάνια. Ἡ πεντάμορφη Ζεϊνάμπ ἦταν κόρη ἑνὸς φτωχοῦ τοῦ Ράμλι. Ἦταν δυστυχισμένη, κακοντυμένη κι' ὅλη τὴ μέρα ἔκλαιγε βλέποντας τὰ ὥμορφα πόδια της γεμάτα σκόνες. Ὁ πατέρας της, ὁ Μουσταφᾶ, πούλαγε φούλια στοὺς δρόμους τῆς Ἀλεξάνδρειας κι' ἡ μητέρα της ἦταν μάντισσα. Μιὰ μέρα πῆγα νὰ τὴ συμβουλευθῶ γιὰ μιὰ ἐμπορικὴ ὑπόθεσί μου. Ἡ γρηὰ μὲ κύτταξε μὲ τὰ ἀλλοίθωρα μάτια της, ἔρριξε τὰ κουκιὰ καὶ ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη σὰν δαιμονισμένη.

— Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! Αὐτὸ εἶνε πρωτοφανές! Εἶσαι ὁ ἀφέντης μας κι' ὁ κύριός μας!

Μὰ δὲν μοῦ ἐξήγησε τὸ λόγο. Μ' ἄφησε νὰ βασανίζομαι ἀπὸ τὴν περιέργεια. Ἡ μικρὴ Ζεϊνάμπ καθόταν σταυροπόδι κοντά μου. Ἦταν ὥμορφη σὰν τὸ καινούργιο φεγγάρι.

— Ζεϊνάμπ, τῆς εἶπα τότε, πόσα χρυσᾶ φλωριὰ θέλεις νὰ σὲ ἀγαπήσης;

Μοῦ ἔδειξε πέντε φορὲς καὶ τὰ δέκα δάκτυλά της. Κι' ἐγὼ συμφώνησα. Μὰ ὅταν ἦρθε ὁ πατέρας της, ἡ τιμὴ τῆς Ζεϊνάμπ ἀνέβηκε στὰ τριπλάσια τὰ δῶρα ποὺ θὰ ἔκανα στοὺς δικούς της.

— Εἶμαστε σύμφωνοι, εἶπα τὸ ἀντίτιμο τῆς ἀγάπης τῆς Ζεϊνάμπ.

Τὴν πῆρα μαζύ μου στὸ σπίτι μου, τὴν ἔκανα «πριγκήπισσά» μου καὶ βάλθηκα νὰ τὴν κάνω ἄξια τῆς κτινούργιας θέσεώς της. Σὲ δυὸ χρόνια μέσα ἡ Ζεϊνάμπ ἦταν ἀγνώριστη. Ὅλη ἡ Αἴγυπτος μιλοῦσε γιὰ τὴν ὥμορφιά της καὶ τὴν ἐξυπνάδα της. Τότε ὁ πατέρας της ἄρχισε νὰ τὴν βρίσκη πολὺ ὥμορφη καὶ νὰ μετανοῆ πολὺ ποὺ μοῦ τὴν εἶχε δώσει τόσοφτηνά. Κάθε τόσο μ' ἐνωχλοῦσε καὶ μοῦ ζητοῦσε χρήματα. Κι' ἐγὼ τοῦ ἔδινα, γιατὶ ἔβλεπα ὅτι τὸν ἀγαποῦσε τρελλὰ ἡ Ζεϊνάμπ καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὴ δυσαρεστήσω.

Ἔτσι πέρασαν ἀκόμη δυὸ χρόνια. Μὰ δῶ καὶ λίγο καιρὸ παρατήρησα ὅτι ἡ Ζεϊνάμπ ἦταν συλλογισμένη. Κάτι εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴ βασανίζη. Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὴ νύχτα τὴν ἄκουγα νὰ κλαίη καὶ νὰ φωνάζη τ' ὄνομα τοῦ πατέρα της. Δὲν μπόρεσα νὰ ἐξακριβώσω τὴν αἰτία. Καὶ ἐξαφνικὰ τὴν βρῆκα νὰ πλέη στὸ αἷμα της. Ὁ τελευταῖος ποὺ τὴν εἶχε ἐπισκεφθῆ ἦταν ὁ Μουσταφᾶ.

Ὁ ἀστυνόμος κράτησε διάφορες σημειώσεις, ὑποσχέθηκε στὸν Ραντουὰν ὅτι γρήγορα θὰ διεφώτιζε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα κι' ἔφυγε βιαστικὰ ἀπὸ τότμῆμα.

Δὲν θέλομε νὰ σᾶς κουράσουμε περιγράφοντας τὶς ἔρευνες τῶν ἀστυνομικῶν. Ἀλλὰ τὸγεγονὸς εἶνε ὅτι μετὰ τρεῖς μέρες διετάσσετο ἡ σύλληψις τοῦ Μουσταφᾶ Ἀλλάμ. Ὁ πατέρας τῆς Ζεϊνάμπ ἔκανε ὅτι δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὸ ἔγκλημα. Ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Αἰγύπτου δὲν ἀστειεύονται. Τὸν βασάνισαν καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ὁμολογήση ὅλη τὴν τρομαχτικὴ ἀλήθεια.

— Ναί, τοὺς εἶπε τέλος, ἐγὼ σκότωσα τὴν κόρη μου. Ἤθελα νὰ τὴν τιμωρήσω ποὺ δὲν μ' εἶχε ἀκούσει. Ἤθελα νὰ τὴν κάνω ἀληθινὴ βασίλισσα. Ἕνας σεῖχης τῆς ἐρήμου μοῦ εἶχε ζητήσει νὰ τοῦ τὴν πουλήσω γιὰ ἕνα μεγάλο ποσό. Κι' ἐγὼ συμφώνησα μαζύ του. Μὰ ἡ Ζεϊνάμπ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψη τὸν Ραντουάν, γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε. Μάταια ἐγὼ προσπάθησα μὲ τὸ καλὸ κι' ὕστερα μ' ἀπειλὲς νὰ τὴν πείσω. Στάθηκε ἀδύτο. Μιὰ μέρα, λοιπόν, σὲ μιὰ ζωηρὴ σκηνὴ μεταξύ μας, μὴ ξέροντας τί κάνω, τὴν σήκωσα στὰ χέρια μου καὶ τὴν χτύπησα καταγῆς. Ἄκουσα τὰ κόκκαλά της νὰ τσακίζονται. Τότε τὴ λυπήθηκα. Καὶ γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ μὴν ὑποφέρη στὶς τελευταῖες της στιγμές, τῆς ἔκοψα τὸ λαιμὸ μὲ τὸ χατζάρι μου !

Ὁ κακοῦργος Μουσταφᾶ καὶ ἡ κόρη του, ἡ ὥραία Ζεϊνάμπ.

Οἱ ἀστυνομικοί, ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁμολογία, ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ τὸν Μουσταφᾶ, ὁ ὁποῖος θὰ βγῆ ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ δικαστῆ καὶ νὰ σταλῆ στὰ κάτεργα τῆς Τουράχ. Μὰ δὲν φαίνεται νὰ μετανοῆ γιὰ τὸ ἔγκλημά του. Εἶνε ἕνας τύπος ἀλκοολικοῦ κι' ὑποφέρει ἀπὸ βαρειὲς κληρονομικὲς ἀρρώστειες ποὺ τοῦ ἔχουν τσακίσει τὴν ὑγεία καὶ τοῦ ἔχουν κλονίσει τὸ λογικό.

Ἐκεῖνος ποὺ εἶνε ἀξιολύπητος εἶνε ὁ Σαλὲχ Ραντουάν, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάση τὴν πεντάμορφη γυναῖκα του καὶ κλαίει λυπητερὰ τὸν ἄδικο χαμό της.

ΡΑΦΑΗΛ ΣΟΡΙΑΝΟ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

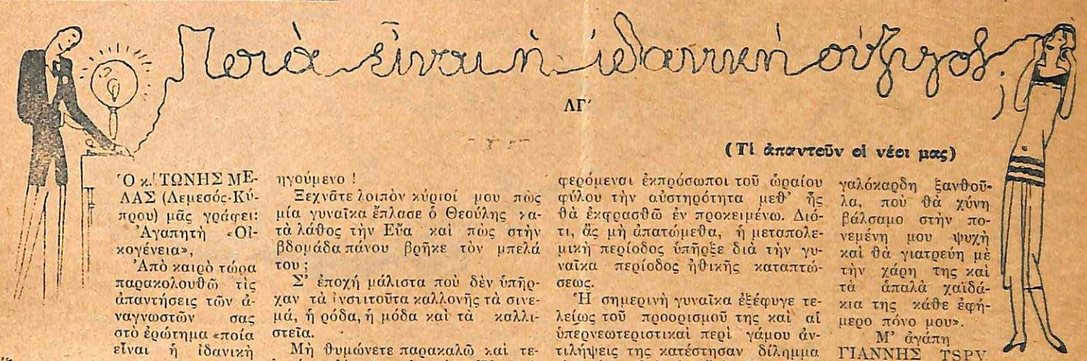

ΛΓ'

(Τί ἀπαντοῦν οἱ νέοι μας)

Ὁ κ. ΤΩΝΗΣ ΜΕΛΑΣ (Λεμεσός-Κύπρου) μᾶς γράφει:

Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια»,

Ἀπὸ καιρὸ τώρα παρακολουθῶ τὶς ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστῶν σας στὸ ἐρώτημα «ποία εἶναι ἡ ἰδανικὴ σύζυγος».

Σήμερα λοιπὸν μὲ τὴ σειρά μου σᾶς ἀπαντῶ κι' ἐγώ.

«Ζοῦμε σὲ μέρες χαλεπές, τόσο γιὰ τὸν ἄντρα ὅσο καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα. Ὕστερ' ἀπ' τὸ μεγάλο πόλεμο, ἡ γυναῖκα πῆρε στραβὸ δρόμο καὶ παράτησε τὶς παλιές της ἀντιλήψεις καὶ τὰ παλιά της ἰδανικά. Ὅσο γιὰ μέ, τολμῶ νὰ πῶ πῶς θεωρῶ ὅτι ἡ ἀναζήτησις τῆς ἰδανικῆς συζύγου ἀποτελεῖ οὐτοπία κ' ἀνόφελα ψάχνουμε νὰ τὴ βροῦμε.

Στὰ μάτια μου ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι πιὰ παρὰ ἕνα κακὸ ἀντίτυπο, τοῦ χαμένου πρωτοτύπου του.

Ὡστόσο, μιὰ γυναῖκα καλή, νοικοκυρά, νοστιμοῦλα, ἀπροσποίητη ποὺ ξέρει νὰ χαρίζη τὴν ἀγάπη της, εἶνε κατὸ τὴν ἀντίληψί μου ἡ καλλίτερη σύζυγος ποὺ μπορεῖ νὰ βρεθῆ στὴν ἐποχή μας.

Δικός σας:

ΤΩΝΗΣ ΜΕΛΑΣ

***

Ὁ κ. Β. ΓΚΟΝΤΙΝΟΣ (Ἀθῆναι) μᾶς γράφει:

Καλή μου «Οἰκογένεια»

Λαμπρὴ ἡ ἰδέα σου νὰ μᾶς ρωτήσης πῶς φανταζόμαστε τὴν ἰδανικὴ γυναῖκα, γιατὶ ἔτσι διαβάζουμε τώρα πολὺ εὐχάριστα..... τερατολογήματα.

Ἂν δὲν μὲ πιστεύης ἄκου λίγα:

Θέλουμε ὅλοι σχεδὸν γυναῖκα χωρὶς ἰδιοτροπίες, χωρὶς γλῶσσα ποὺ νὰ παρλάρη, δίχως νεῦρα, ξανθιὰ ἢ μελαχροινή, λιγάκι ἢ πολὺ ὅμορφη, νοικοκυρά, ἐγγράμματη μὲ καλλιτεχνικὴ ψυχή, μὲ ὡραία φωνή, λίγο καλὴ μαγείρισσα, στοργικὴ μητέρα ὄχι κοκέτα, δίχως ἐραστή, καὶ ἡ συνέχεια στὸ.... προηγούμενο !

Ξεχνᾶτε λοιπὸν κύριοί μου πὼς μία γυναῖκα ἔπλασε ὁ Θεούλης γιὰ τὸ λάθος τὴν Εὔα καὶ πὼς στὴν βδομάδα πάνου βρῆκε τὸν μπελά του;

Σ' ἐποχή μάλιστα ποὺ δὲν ὑπῆρχαν τὰ ἰνσιτοῦτα καλλονῆς τὰ σινεμά, ἡ ρόδα, ἡ μόδα καὶ τὰ καλλιστεῖα.

Μὴ θυμώνετε παρακαλῶ καὶ τελειώνω. Ἀκοῦστε λοιπόν. Ἰδανικὴ γυναῖκα εἶνε μόνον ἡ γυναῖκα τοῦ.... φίλου μας.

Β. ΚΟΝΤΙΝΟΣ

***

Φίλος μας μὲ τὸ ψευδώνυμον «ΑΛΕΞ Ο ΠΕΙΡΑΙΩΤΗΣ» μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπημένη «Οἰκογένεια»

Ἰδανικὴν σύζυγον ἐννοῶ ἕνα πλάσμα οὐράνιον ποὺ μὲ τὴν εὐμορφιά του, μὲ τὶς χαριτωμένες κινήσεις του, μὲ τὸ λεπτὸ καὶ ὡραῖο πρόσωπόν του, μὲ τὰ μεγάλα μάτια του, μὲ τὴν ἀγγελικὴν ψυχήν του, μὲ τὸ συναρπαστικὸ βλέμμα νὰ σκορπίζη μιὰ τέτοια συγκίνησι ποὺ νὰ σὲ κάνη νὰ παραλύης καὶ νὰ ξεχνᾶς τὰ πάντα.

Μὲ ἀγάπην

ΑΛΕΞ Ο ΠΕΙΡΑΙΩΤΗΣ

***

Ὁ κ. ΑΛΚΗΣ ΓΚΟΛΕΤΣΑΣ (Ἀμπελώνιμᾶς γράφει:

«Ἀγαπημένη μου «Οἰκογένεια»

Ποιά τάχα νἆναι γιὰ μένα ἡ ἰδανικὴ σύζυγος; ἀναρωτιέμαι συχνά.

— Ν' ἄνε τᾶχα αὐτή, ποὺ ἀγαπῶ ;

— Μὰ καὶ τί τῆς λείπει; ἀπολύτως τίποτα.

—Ἔχει μάτια μαῦρα σὰν τὸ σύγγερφο π' οὔνε ἑτοιμο νὰ ξεσπάση κλάμμα.

— Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξεχάσω καὶ τὸ προσωπάκι της ποὺ ἔχει στοματάκι δακτυλιδένιο μ' αἱματοβαμένα χειλάκια, χαμόγελο Τζοκόντας, καὶ κορμάκι ὁλόλευκο.

Εὔχομαι μὲ ὅλη μου τὴ καρδιὰ νὰ γίνη γυναῖκα μου καὶ... Τότε θὰ σᾶς τὰ γράψω καλλίτερα.

Σᾶς χαιρετῶ

ΑΛΚΗΣ ΓΚΟΛΕΤΣΑΣ

***

Ὁ κ. ΘΕΡΑΠΩΝ ΚΑΠΟΣ (Ἀθῆναι) μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια»

Εἰς τὸ ἐρώτημά σας «ποιά εἶνε ἡ ἰδεώδης σύζυγος» ἂς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ ἐκφέρω καὶ ἐγὼ τὴ γνώμη μου.

Σήμερα, πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ ἐξετάσουμε ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχη ὁ ἰδεώδης τύπος συζύγου. Ἂς μοῦ συγχωρήσουν δὲ αἱ ἐνδιαφερόμεναι ἐκπρόσωποι τοῦ ὡραίου φύλου τὴν αὐστηρότητα μεθ' ἧς θὰ ἐκφρασθῶ ἐν προκειμένῳ. Διότι, ἂς μὴ ἀπατώμεθα, ἡ μετοπολεμικὴ περίοδος ὑπῆρξε διὰ τὴν γυναῖκα περίοδος ἠθικῆς καταπτώσεως.

Ἡ σημερινὴ γυναῖκα ἐξέφυγε τελείως τοῦ προορισμοῦ της καὶ αἱ ὑπερνεωτεριστικαὶ περὶ γάμου ἀντιλήψεις της κατέστησαν δίλημμα τὸν γάμον διὰ τὸν ἄνδρα.

Ἡ γυναῖκα γιὰ νὰ εἶνε ἰδεώδης σύζυγος ὀφείλει πρῶτα νὰ μὴ «παραγνωρίζει» ὅ,τι αἰῶνες ὁλόκληροι ἐσεβάσθησαν καὶ ἀνεγνώρισαν εἰς τὸν ἄνδρα ὅτι δηλαδὴ ἡ γυναῖκα ὀφείλει νὰ ὑποτάσσεται εἰς αὐτόν. « Ἡ γυναῖκα ἐδημιουργήθη μόνον διὰ τὸν ἄνδρα ὡς γυναικοῦλα» λέγει ὁ Ρουσσώ.

Τὴν γυναῖκα δὲν θὰ τὴν ἤθελα ὑπερβολικὰ ὥμορφη, ἀλλὰ σεμνὴν καὶ μὲ λίτσιν, ἀφωσιωμένην εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ συζύγου της, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται καὶ ἡ εὐημερία τῆς οἰκογενείας της.

Θὰ τὴν ἤθελα ἀπηλλαγμένην ἀπὸ ἐπιδιώξεις νοσηρᾶς φαντασίας καὶ αἰσθανομένην τὸν ἀληθῆ προορισμόν της, ὁ ὁποῖος εἶνε: Ἀφοσίωσις μέχρι θυσίας εἰς τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξέλεξε ὡς σύζυγόν του, στοργικὴ μέριμνα διὰ τὰ ἐν οἴκῳ μετὰ σχετικῆς ἀνεξαρτησίας γνώμης, εἰλικρινὴς διαγωγὴ καὶ εὔκοσμος συμπεριφορά, πρᾶγμα ὅπερ προϋποθέτει καὶ ὀλίγην μόρφωσιν.

Τὴν θέλω στοργικὴν μητέρα, εὐθυμον σύντροφον τῆς ζωῆς. Φίλην ἐκλεκτὴν ἀπηλλαγμένην πάσης ζηλοτυπίας ἱκανῆς νὰ διασαλεύση τὰ βάθρα ἐφ' ὧν ἑδράζεται ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία.

Θερμὴν παρήγορον καὶ γενναῖον συμπαραστάτην εἰς τὰς ἀτυχίας ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένη ἡ ζωή.

Ὑποσημειοῦμαι

μετὰ τῆς προσηκούσης ἐκτιμήσεως

ΘΕΡΑΠΩΝ ΚΑΠΟΣ

***

Ὁ κ. TSPV (Δράμα) μᾶς γράφει :

« Ἀγαπητό μου Περιοδικό

Στὴν ἐξαίρετη καὶ πρωτότυπη καμπάνια σου ἔρχομαι κι' ἐγὼ ν' ἀπαντήσω χωρὶς νάχω καμμιὰ ἀξίωσι, γιὰ πρωτεῖα.

Κάθε ἄτομο ἔχει ἰδικό του ἰδανικό, δική του ἀγάπη, ἡ ὁποία στοὺς ἄλλους φαίνεται κοινή, πολὺ κοινή, μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἰδανικὴ λοιπὸν γιὰ μένα σύντροφος θἄνε μιὰ ὅμορφη καὶ μεγαλόκαρδη ξανθοῦλα, ποὺ θὰ χύνη βάλσαμο στὴν πονεμένη μου ψυχὴ καὶ θὰ γιατρεύη μὲ τὴν χάρη της καὶ τὰ ἁπαλὰ χαϊδάκια της κάθε ἐφήμερο πόνο μου».

Μ' ἀγάπη

ΓΙΑΝΝΗΣ TSPV

***

Ὁ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΠΑΖΙΩΤΗΣ (Νέα Ὑόρκη) μᾶς γράφει:

«Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια»,

Εἶμαι ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀναγνώστης σας, μὰ ποτὲ δὲν εὐχαριστήθηκα τόσο, ὅσο τώρα ποὺ διάβασα τὸ ἐρώτημά σας: «Ποῖος εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος;»

Λοιπόν, ὅλας μου τὰς ἰδέας καὶ τὰ ὄνειρα περὶ ἰδανικῆς συζύγου τὰ βρίσκω στὴν ἀπάντησι τῆς ἀναγνωστρίας τοῦ «Μπουκέτου» δίδος Ἑλένης Ζ. (ἀριθ. 564) τὴν ὁποία διάβασα μ' ἐνθουσιασμό.

Λοιπόν, χωρὶς ἀμφιβολία ἡ νέα αὐτὴ θὰ γίνη πρότυπον μητρὸς καὶ συζύγου, καὶ τὴν συγχαίρω ἐγκάρδια γιὰ τὴν ρομαντικότητα τῆς ψυχῆς της καὶ τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων της. Μιὰ τέτοια νέα ἐνοσταλγοῦσα πάντοτε κ' ἐγὼ νὰ κάνω σύντροφό μου, μιὰ νέα λεπτὴ καὶ ἀφωσιωμένη, ἡ ὁποία θὰ μοῦ χαρίση τὴν εὐτυχία.

Μὲ σεβασμὸ

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΜΠΑΖΙΩΤΗΣ»

***

Ὁ κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΟΥΝΕΛΑΣ (Χαλανδρι) μᾶς ἀπαντᾶ :

Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια»

Ἰδανικὴ σύζυγος γιὰ μένα θὰ εἶνε: Ἕνα κορίτσι ἀρκετὰ νόστιμο μὲ ξανθὰ μαλλιά, καὶ μ' εὐγενικοὺς τρόπους, καὶ ὄχι πολὺ μορφωμένο (δὲν ἐννοῶ ὅμως μ' αὐτὸ νὰ εἶνε καὶ τελεῖως ἀστοιχείωτη) ἕνα κορίτσι ποὺ ξεχωρίζει τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό, καὶ στὶς μεγαλύτερες στενοχώριες μας εἶνε πάντα γελαστὸ καὶ χαρούμενο, γιὰ νὰ μὲ διασκεδάζη καὶ μένα. Ὡς πρὸς τὴν προῖκα, δὲ μ' ἐνδιαφέρει καθόλου. Τὴ θέλω μᾶλλον φτωχή, πάμπτωχη.

Θέλω μιὰ γυναῖκα, ποὺ ν' ἀφοσιώνεται στὸ σπίτι της, κι' ὄχι στοὺς χορούς, καὶ στὰ θέατρα, μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ εἶνε καλὴ μητέρα γιὰ τὰ παιδιά της. Πρὸ παντὸς δὲν θέλω νὰ εἶνε ζηλιάρα, γιατὶ μὲ τὴ ζήλεια της θὰ δημιουργεῖ φιλονεικίες, καὶ θὰ κάνη τὴν ζωή μας μαρτυρικήν.

Μὲ μιὰ τέτοια σύζυγο, ἀγαπητή μου «Οἰκογένεια» φανταζόμαι ὅτι θὰ περάσω τὴν ζωήν μου γαλήνια κι' εὐτυχισμένη.

Μὲ ἀγάπη

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΓΟΥΝΕΛΑΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις :

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τότε ἡ Λαίδη Αἰμιλία τὴν κύτταξε μέσα στὰ μάτια καὶ τὴ ρώτησε ἀπότομα:

—Ἐέρεις ποιὰ εἶνε ἡ μητέρα σου;

—Ὄχι!

Ἂν τό σκοτάδι δὲν ἦταν τόσο βαθύ, ἡ Καίτη Λὸβ θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνῃ ἕνα φρικιαστικὸ χαμόγελο ποὺ διέστειλε τὰ χείλη τῆς γρηᾶς Λαίδης, ἡ ὁποία τὴ ρώτησε πάλι:

—Θυμᾶσαι τὴν ὡραία κυρία τοῦ Σαὶν-Ἐριγκάλ;

—Τὴν ὡραία κυρία τοῦ Σαὶν-Ἐριγκάλ; Ἐαναεῖπε ἡ Καίτη Λὸβ.

—Ναί, ἐκείνην ποὺ τόσο λαχταροῦσες, ν' ἀγκαλιάσῃς, ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία εἶχες φτιάξει, τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς της στὸν πύργο, μιὰ ὡραία ἀνθοδέσμη.

—Ὦ! ἔκανε ἡ Καίτη Λὸβ μὲ συγκίνησι. Ἂν τὴ θυμᾶμαι...ἂν τὴ θυμᾶμαι...

—Λοιπόν, ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν ἡ μητέρα σου, ἐξακολούθησε ἡ Λαίδη Αἰμιλία.

—Ἡ μητέρα μου! φώναξε ἡ Καίτη Λὸβ, ἡ μητέρα μου!

Ναί, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀδελφή της!

—Σεῖς! φώναξε ἡ Καίτη σαστισμένη. Καὶ πρόσθεσε σιγά:

—Καλὰ τὸ εἶχα καταλάβει.

—Ναί,ἐγὼ...Καὶ ἐσύ εἶσαι ἀνηψιά μου! ἐξακολούθησε ἡ μέγαιρα. Θὰ τολμήσῃς λοιπὸν τώρα νὰ μὲ δολοφονήσῃς;

Κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Καίτης Λόβ, δὲν θὰ τὴν ἀπολίθωνε ἔτσι.

Ἀπόμεινε στὴ θέσι της, ἀσάλευτη, ἀμίλητη, μὴ μπορῶντας νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Ἔτσι ἡ γρηᾶ μέγαιρα μποροῦσε τώρα νὰ τὴν πλησιάσῃ, νὰ τῆς πάρῃ τὰ κλειδιὰ καὶ τὸ μαχαῖρι τοῦ Πάδδωκ, ν' ἀνοίξῃ κατόπιν τὴν πόρτα, νὰ βγῇ ἔξω καὶ νὰ τὴν κλειδώσῃ πίσω της, χωρὶς ἡ δυστυχισμένη νέα νὰ κάνῃ μιὰ χειρονομία, μία κίνησι, χωρὶς καὶ ν' ἀντιληφθῇ τί γινότανε γύρω της.

Μὰ εἶνε καιρὸς πειὰ νὰ ξαναγυρίσουμε στοὺς τρεῖς ἥρωές μας:

XXVI

ΟΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΦΡΟΝΙΜΟ ΝΑ ΦΟΡΑΗ ΚΑΝΕΙΣ ΟΠΟΙΑ ΡΟΥΧΑ ΒΡΕΘΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥ

Ὁ Ζὰν Πὼλ εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιό του. Ἐν πρώτοις δὲν ἄκουσε καθόλου τὶς ὑποδείξεις τοῦ Τανεγκῦ ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἐνεργήσουν σὰν εὐπατρίδαι καὶ νὰ προσβάλουν τὸ σπίτι στὰ φανερὰ νὰ γκρεμίσουν τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου του μὲ τὰ τσεκούρια τους καὶ νὰ μποῦν περήφανα μέσ' ἀπ' τὸ χάλασμα ὅπως ὁ Σταυροφόρος Μπωντουὲν στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Ζὰν Πὼλ ὅμως ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσει πολλὰ χρόνια ἀνάμεσα στοὺς ἀγγλοσάξωνες καὶ τοὺς ἀγγλοαμερικανούς, εἶχε ἀποκτήσει τὸ σταθερὸ καὶ πρακτικὸ πνεῦμα τους. Γι' αὐτό, ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τὰ σχέδια τοῦ Τανεγκῦ, εἶχε ἀποφασίσει νὰ παρακάμψῃ τὸν ἐχθρό, νὰ μπῇ στὸ σπίτι ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς Καίτης Λόβ, καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ πρώτου ὕπνου τῆς φρουρᾶς, γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον της καὶ νὰ τὴν πετσοκόψῃ. Ἐξ ἄλλου μιὰ ἐπίθεσι στὰ φανερὰ θὰ προκαλοῦσε τὴν προσοχὴ καὶ τῶν ἄλλων φρουρῶν ποὺ φύλαγαν τὰ γειτονικὰ σπίτια τῶν πλουσίων Ἄγγλων.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐνεργήσουν μὲ κάθε φρόνησι καὶ νὰ καταφύγουν, ἐν ἀνάγκη καὶ στὸ δόλο.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸ σχέδιο τοῦ Ζὰν Πὼλ θὰ περίμεναν γιὰ νὰ ἐνεργήσουν νὰ προχωρήσῃ ἡ νύχτα καὶ προπάντων,μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ ἐνοχλητικότατο γιὰ τὴν ἐπιχείρησί τους φεγγάρι θὰ κρυβότανε πίσω ἀπ' τὸ σύννεφα. Ὅταν ἔφτανε ἡ στιγμὴ αὐτή, θὰ εἰδοποιοῦσαν καταλλήλως τὴν Καίτη Λὸβ καὶ θὰ διαιροῦντο σὲ δυὸ τμήματα. Τὸ πρῶτο θὰ τὸ ἀποτελοῦσαν ὁ Ζὰν-Πὼλ καὶ ὁ Τανεγκῦ καὶ τὸ δεύτερο τὸ Μῦρο τῶν Δασῶν. Ἡ πληγὴ τοῦ τελευταίου τὸν ἀνάγκαζε, φυσικά, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὀπισθοφυλακή.

Κατόπιν αὐτοῦ τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ εἶχαν ὁρίσει οἱ τρεῖς σύντροφοι, ἀποφασίσανε νὰ σκοτώσουν ἕνα ἀπὸ τὰ τρία ἄλογα ποὺ ἀποτελοῦσανε τὸ ἱππικό τους.

Ἡ θυσία αὐτὴ ἦταν ἀπαραίτητη. Μόνον μὲ τὸ μέσο αὐτὸ θὰ μποροῦσανε νὰ προφυλάξουν τὴ ζωή τους ἀπ' τὰ τρομερὰ σκυλιὰ τῆς ἐπαύλεως. Ρίχνοντας σ' αὐτὰ νὰ φᾶνε τὰ κομμάτια ἀπ' τὸ σφαγμένο ζῶο, θὰ τ' ἀπασχολοῦσαν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα καὶ δὲν θὰ τὰ εἶχαν ἐμπόδιο στὸ δρόμο τους.

Μὰ ποιὸ ὅμως ἀπ' τὰ τρία ἄλογα θὰ σκότωναν;

Νὰ κᾶτι ποὺ δὲν τοὺς εἶχε περάσει ἀκόμα ἀπ' τὸ μυαλό, καὶ ποὺ ἔπρεπε νὰ λυθῇ ἀμέσως ἐκείνη τὴ στιγμὴ,χωρὶς καμμιὰ ἀναβολή.

Καθένας ὅμως ἀπ' τοὺς τρεῖς συντρόφους, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀκαὶ θὰ δυσκολευότανε βέβαια νὰ προτείνῃ ἢ νὰ δεχτῇ νὰ τοῦ τὸ σκοτώσουν.

Γι' αὐτὸ οἱ τρεῖς σύντροφοι, φυσικὰ καὶ χωρὶς νὰ διαφωνήσουν, ἀποφασίσανε νὰ ρίξουν κλῆρο, ποιὸ ἀπὸ τὰ τρία ἄλογά τους, θὰ σκοτώνανε.

Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸ ἄλογο ποὺ ἀνῆκε πρῶτα στὸ Σῶντερ. Κι' αὐγιατὶ τὸ ἄλογο αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ καχεκτικό.

Ἔτσι ἀφοῦ σφάξανε τὸ δυστυχισμένο ἄλογο περιμέναν τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ μποῦνε στὴν ἔπαυλι καὶ νὰ πετύχουν τὸ σκοπό τους.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ὁ Μπουργκινιὸν ποὺ εἶχε πεταχτῆ νὰ κάνῃ ἕνα περίπατο στὰ πέριξ, γύρισε, φέρνοντας στοὺς συντρόφους του σπουδαῖες εἰδήσεις:

Πρῶτα-πρῶτα, ἐκεῖ κάτω, καθὼς ἤτανε κρυμμένος μέσα στοὺς θάμνους, περιμένοντας νὰ πιάσῃ κανένα κουνέλι γιὰ τὸ φαγητό τους, ἄκουσε ἀπὸ δυὸ χωρικοὺς ποὺ περπατούσανε ἀπ' τὸ δημόσιο δρόμο, ὅτι ἄρχισε νὰ προφυλάξουν τὴ ζωή τους ἀπ' τὰ τρομερὰ σκυλιὰ τῆς ἐπαύλεως. Ρίχνοντας σ' αὐτὰ νὰ φᾶνε τὰ κομμάτια ἀπ' τὸ σφαγμένο ζῶο, θὰ τ' ἀπασχολοῦσαν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα καὶ δὲν θὰ τὰ εἶχαν ἐμπόδιο στὸ δρόμο τους.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ ἦταν πολὺ σπουδαία καὶ τοὺς ἐνόνωσε τὸ ἠθικό τους, ἀλλὰ πιὸ σπουδαῖο ἦταν τὸ ὅτι ὁ Μπουργκινιὸν εἶχε μάθει πὼς ὁ Κλίντων εἶχε ἀνακαλέσει, ἀπὸ δυὸ ἡμέρες τώρα, ὅλες τὶς φρουρὲς ποὺ εἶχαν τὰ διάφορα ἰδιωτικὰ μέγαρα, ὅπως καὶ τὸ μέγαρο τῆς Λαίδης Αἰμιλίας, φυσικά.

Τὸ νέο αὐτὸ ἔκανε τοὺς τρεῖς συντρόφους νὰ τρίψουν ἀπὸ χαρὰ τὰ χέρια τους...

Ἀσφαλῶς, τώρα πιά, στὴ φυλακὴ τῆς Καίτης-Λόβ, δὲν θὰ συναντοῦσαν παρὰ μόνον τοὺς ὑπηρέτες, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἦσαν καὶ τόσο ἐπικίνδυνο ἐμπόδιο στὴ δουλειά τους.

Ἔπρεπε ὅμως νὰ μὴν χάνουν καιρό, ἔπρεπε νὰ βιαστοῦν, γιατὶ κᾶθε στιγμὴ ποὺ περνοῦσε ἦταν πολύτιμη.

Ὁ καιρὸς εἶχε ἀρχίσει εὐτυχῶς νὰ γίνεται θαυμάσιος γιὰ τὴν ἐπιχείρησί τους.

Πυκνὰ καὶ κατάμαυρα σύννεφα, ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπ' τὴ Δύσι, ἄρχισαν νὰ σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ κρύβουνε τελείως τὸ φεγγάρι.

Ἡ νύχτα θὰ περνοῦσε κατασκότεινη καὶ μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι της, θὰ μποροῦσανε νὰ προφυλαχτοῦν καὶ ν' ἀμυνθοῦν, ἐναντίον κᾶθε κινδύνου ποὺ θὰ τοὺς ἀπειλοῦσε.

Ὁ Τανεγκῦ ἔγνεψε στοὺς δύο συντρόφους του νὰ ἑτοιμασθοῦνε. Ὁ ἴδιος παίρνοντας ἕνα μαχαῖρι ἄρχισε νὰ κομματιάζῃ τὸ σκοτωμένο ἄλογο ποὺ ἦταν σωριασμένο κατὰ γῆς. Ὁ Μπουργκινιὸν καὶ ὁ Ζὰν - Πὼλ τὸν βοηθοῦσανε. Τὰ κομμάτια τοῦ ἀλογίσιου κρέατος ποὺ ἀχνίζαν ἀκόμα ἀπ' τὸ ζεστὸ αἷμα τὰ τοποθέτησαν ἕνα—ἕνα μὲ προσοχὴ ἐπάνω σ' ἕνα φορεῖο ποὺ φτιάξανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ πρόχειρα ἀπὸ διάφορα πυκνὰ δεντρόκλαδα.

Ἔτσι μετὰ τὴν προετοιμασία αὐτὴ ὡπλισμένοι καλὰ καὶ οἱ τρεῖς τους καὶ μὲ τὸ φορεῖο στὰ χέρια προχώρησαν σιγὰ μὲ μεγάλη προφύλαξι ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ σκινόδεντρα καὶ τὰ κυπαρίσσια καὶ πλησίασαν ἀρκετὰ στὸν ψηλὸ τοῖχο ποὺ τοὺς χώριζε ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τῆς γρηᾶς λαίδης.

Ἐκεῖ σταμάτησαν λίγο καὶ ἀφουγκράστηκαν. Τίποτα δὲν ἀκουγόταν τριγύρω. Ἡσυχία ἁπλωνόταν παντοῦ καὶ στὸν οὐρανὸ τὰ σύννεφα ὅλο καὶ πύκνωναν καὶ κρύβανε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

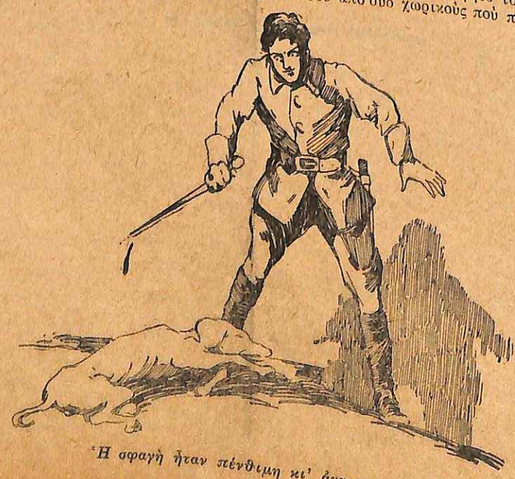

Ἡ σφαγὴ ἦταν πένθιμη κι' ἀνατριχιαστική.

Μόνο ὁ θόρυβος τῆς ψιλῆς βροχῆς ποὺ ἄρχισε νὰ πέφτῃ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκουγότανε καὶ ἀπὸ μακρυὰ ἐρχόταν τὸ βουητὸ τοῦ ἀνέμου ποὺ σφύριζε ἀδιάκοπα μέσα στὰ δέντρα τοῦ δάσους λὲς καὶ ἤθελε νὰ βοηθήσῃ τοὺς τρεῖς συντρόφους γιὰ νὰ μὴν ἀκουσθοῦν καὶ νὰ πετύχουν τὸ σκοπό τους.

Ἡ νύχτα αὐτὴ ἦταν ἀσφαλῶς ἡ πιὸ κατάλληλη γιὰ τέτοια ἐπικίνδυνη περιπέτεια. Ἐκεῖ κοντὰ τους βρισκόταν ἕνα φύλλο δένδρου, πλαΐ στὸν τοῖχο τοῦ κήπου τῆς ἐπαύλεως.

Ὁ Ζὰν — Πὼλ πρῶτος, σβέλτος καὶ ταχὺς σὰν ἀστραπή, ἔτοξε καὶ σκαφράλωσε πάνω σ' αὐτό. Τὸν ἀκολούθησε κατόπιν ὁ Τανεγκῦ. Οἱ δυὸ σύντροφοι κρύφτηκαν μέσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα καὶ περίμεναν.

Ὁ Μπουργκινιὸν σιγά — σιγά, σέρνοντας τὸ φορεῖο μέ τὰ κρέατα στάθηκε κάτω ἀπ' τὸ δέντρο. Κατόπιν δὲ, μέ προσοχὴ καὶ προφύλαξι ἄρχισε νὰ δίνῃ ἕνα — ἕνα κομμάτι κρέας στὸ Ζὰν — Πὼλ, ποὺ ἔσκυβε κάθε τόσο ἀπ' τὸ δέντρο, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ.

Σὲ λίγο ὅλα τὰ κομμάτια τοῦ ἀλογίσιου κρέατος ἦσαν κρεμασμένα ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα τοῦ δέντρου, κοντὰ στὴ θέσι ποὺ ἦταν σκαφραλωμένος ὁ Ζὰν— Πὼλ.

Λίγο πιὸ πέρα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου τῆς ἐταύλεως, ὁ Τανεγκῦ δοκίμαζε νὰ βρῇ ἕνα γερὸ κλαδί, γιὰ νὰ πιαστῇ καὶ νὰ πηδήσῃ ἐπάνω ἀκριβῶς στὸν τοῖχο.

Σὲ λίγο τὰ κατάφερε. Μὲ τὰ γερά του μπράτσα, κρεμάστηκε ἀπὸ ἕνα χοντρὸ κλωνάρι καὶ ἀπ' ἐκεῖ, μ' ἕνα ἐπιδέξιο πήδημα βρέθηκε ἀπάνω στὸν τοῖχο.

Ὁ Μπουργκινιὸν ἀπὸ κάτω ἔτριψε τὰ χέρια του ἀπὸ χαρά. Μὰ κι' ὁ Τανεγκῦ ἄφησε ἕνα ξεφωνητὸ ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ Ζὰν Πὼλ δὲν ἔχασε καιρό. Γρήγορα ἄρπαξε, ἕνα-ἕνα τὰ κομμάτια τοῦ κρέατος ποὺ εἶχε κρεμάσει μόνος του ἐκεῖ γύρω καὶ τὰ ἔδινε στὸν Τανεγκῦ, ποὺ ἀθότανε ἀπάνω στὸν τοῖχο.

Ἔτσι σιγά-σιγά, ἀπάνω στὴ ράχη τοῦ τοίχου τῆς ἐπαύλεως μαζεύτηκαν ὅλα τὰ κομμάτια, τοῦ σφαγμένου ζώου.

* * *

Ὅλα πιὰ εἶχαν καλὰ ἑτοιμασθῆ. Δὲν ἔμενε παρὰ νὰρθῆ ἡ μεγάλη στιγμή. Ἡ Καίτη-Λὸβ περίμενε. Εἶχε πάρει τὸ δεύτερο γράμμα τους, καὶ εἶχε λάβει κι' αὐτή, ὅλα τὰ προφυλαχτικὰ μέτρα.

Θἄρριχνε πλέον τὸ σχοινὶ ποὺχε πλέξει ἀπ' τὸ παράθυρο καί θὰ σκαρφάλωναν κοντά της οἱ φίλοι της.

Ὁ Τανεγκῦ ποὺ ἦταν πιὸ κοντὰ στὴν ἔπαυλι, προσπαθοῦσε νὰ τὸ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμή, ξαφνικὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν δυνατὰ γαυγίσματα τῶν σκυλλιῶν τοὺς ἔκαναν ν' ἀνατριχιάσουν!

Ἡ μυρουδιὰ φαίνεται τοῦ σφαγμένου κρέατος, ποὺ ἤτανε ἐπάνω στὸν τοῖχο, τράβηξε τὰ σκυλλιὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν σὰν δαιμονισμένα!..

Ὁ Τανεγκῦ ἔγνεψε στοὺς ἄλλους συντρόφους του νὰ ἡσυχάσουν κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου τῆς ἐπαύλεως γιὰ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει ἀκριβῶς.

Τὰ σκυλλιὰ ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος του ἀφρισμένα ἕτοιμα νὰ τὸν κατασπαράξουν.

Ὁ Τανεγκῦ κατάφερε νὰ μετρήσῃ μέσα στὸ σκοτάδι δώδεκα ἀπ' τὰ τρομερὰ αὐτὰ ζῶα!

Ὥστε εἶχαν αὐξήσει τὸν ἀριθμὸ τῶν σκυλλιῶν;...

— Ἀ! εἶπε μέσα του ὁ Τανεγκῦ. Φαίνεται πὼς ἐπειδὴ ἔφυγε ἡ φρουρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι ἡ γρηᾶ ἀλεποῦ φρόντισε νὰ πάρῃ κι' ἄλλα σκυλλιὰ γιὰ νὰ τὴν φυλᾶνε!!!

Χωρὶς νὰ χάσῃ ὡστόσο διόλου τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία του καρφώθηκε στὴ θέσι του καὶ περίμενε.

Τὰ σκυλλιὰ τώρα εἶχαν φθάσει ὅλα κάτω ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν καὶ γαύγιζαν δυνατὰ πιὸ δυνατὰ ἀπὸ πρὶν ἀγριεμμένα, μὲ φοβερὴ μανία, μὲ λύσσα...

Ἦσαν ὅλα μεγάλα μαντρόσκυλλα ὑψηλόσωμα κι' ἀδύνατα μὲ σουβλερὲς μύτες. Λάμπανε μέσα στὸ σκοτάδι τὰ μάτια τους σὰν τὰ μάτια τῶν λύκων.

— Τί περίεργα σκυλλιά! ψιθύρισε ὁ Τανεγκῦ. Μὰ καὶ τὶ πιστά!... κι' ἔξυπνα... Χίλια λουδοβίκεια χουσᾶ, θὰ τἄδινε εὐχαρίστως ὁ σκυλλόφιλος κόμης ντ' Ἀρτουᾶ, γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα ζευγάρι ἀπὸ δαῦτα!

Τὰ θηριώδη σκυλλιὰ εἶχαν ἀκούσει ἐν τῷ μεταξὺ τὰ λόγια τοῦ ἱππότου, μυρίστηκαν ἐχθρό, κι' ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν ἄγρια ...

Ἡ θέσις τῶν ἠρώων μας κατανοοῦσε κρίσιμη. Εὐτυχῶς ὅμως, τὰ διαπεραστικὰ μάτια τοῦ Ζὰν-Πὼλ, παρ' ὅλο τὸ πηχτὸ σκοτάδι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ξεχώρισαν ἕνα σχοινὶ τὸ ὁποῖο γλυστροῦσε κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου τοῦ σπιτιοῦ: Τὸρριχνε ἡ Καίτη-Λὸβ ἀπ' τὸ παράθυρό της, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀγαπημένους της!

Δὲν ἔχασε καιρό, ὁ Ζὰν-Πὼλ:

— Ἔ, τὸ νοῦ σας τώρα! φώναξε πνιχτά. Ἐμπρός, ἱππότα!... Κι' ἐσὺ Μπουργκινιόν, ἄνοιξε τὰ μάτια σου... Ρίχνε τὸ κρέας στὰ σκυλλιὰ μὲ ἐπιτηδειότητα, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ μᾶς σπαράξουν μόλις πατήσουμε στὸ χῶμα!... Καὶ ρίχνε το λίγο-λίγο, ἔτσι σὰν δόλωμα, γιὰ νὰ μᾶς φτάσῃ!

Συχρόνως γλύστρησε στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου μὲ ταχύτητα καὶ πάτησε ἀποφασιστικὰ στὸ ἔδαφος.

Τὰ σκυλλιὰ οὐρλιάζοντας καὶ γαυγίζοντας σὰν λυσσασμένα ὥρμησαν ὅλα μαζί, γιὰ νὰ σπαράξουν τὸν ἀπροσδόκητο ἐπισκέπτη.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ Ζὰν—Πὼλ Ρίχνε τὸ κρέας λίγο—λίγο τώρα!

Ὁ Μπουργκινιὸν δίχως νὰ χάσῃ καιρὸ πέταξε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν σκυλλιῶν ἕνα τεράστιο κομμάτι ἀπὸ τὸ ἀλογίσιο κρέας. Ἡ μυρωδιὰ τῆς ὠμῆς καὶ φρεσκοματωμένης σάρκας τὰ κέντησε γαργαλιστικὰ στὰ ρουθούνια. Καὶ τὰ περιναλέα τετράποδα—ἦσαν ὅπως ἔπαμε δώδεκα ὅλα - ὅλα—ἀφοῦ δίστασαν λίγο μεταξὺ λαιμαργίας καὶ καθήκοντος ἀδιαφόρησαν ἐπὶ τέλους γιὰ τὸν Ζὰν—Πὼλ καὶ ρίχτηκαν ἀπάνω στὴν ὀρεχτικὴ λεία...

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ γλύστρησε κάτω ἀπ' τὸ δέντρο κι' ὁ ἱππότης καὶ στάθηκε πλαΐ στὸν Ζὰν—Πὼλ. Οἱ δυὸ ἄνδρες ἀγκομαχοῦσαν ἀπ' τὴν ἀγωνία τους.... Κι' ὕστερα μὲ τρεχᾶτο ἀλλὰ ἀθόρυβο βῆμα διάβηκαν τὴν ἀπόστασι ποὺ τοὺς χώριζε ἀπ' τὸ σπίτι.

Ἐκεῖ, στὴ ρίζα τοῦ τοίχου τώρα, χούφτωσαν τὸ σκοινὶ τὸ ὁποῖο εἶχε κρεμάσει ἡ Καίτη-Λόβ. Πρῶτος θὰ σκαρφάλωνε ὥς τὸ παράθυρο ὁ Ζὰν-Πὼλ. Κι' ὁ ἱππότης ὕστερα θ' ἀκολουθοῦσε, γιατὶ τὸ σκοινὶ δὲν ἦταν τόσο στερεό, ὥστε νὰ σκαρφαλώσουν κι' οἱ δυὸ συγχρόνως...

Ξαφνικά, κι' ἐνῶ ὁ Ζὰν-Πὼλ ἑτοιμαζόταν γιὰ τὴν ἐπικίνδυνη κι' ἀκροβατικὴ ἀνάβασί του, ἕνας ὕποπτος θόρυβος κι' ἕνα γρήγορο ποδοβολητὸ ἀλόγου ἀκούστηκε στὴν πλαϊνὴ αὐλὴ τοῦ μεγάρου, Χλωμοὶ ἀπ' τὴν ἀγωνία τους γιὰ τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ οἱ δυὸ ἄνδρες, τέντωσαν τ' αὐτιά τους καὶ βύθισαν τὰ βλέμματά τους μέσα στοὺς μαύρους πέπλους τοῦ σκοταδιοῦ...

— Κατάρα! μουρμούρισε ἀφρίζοντας ὁ Ζὰν-Πὼλ. Μᾶς μυρίστηκαν, φαίνεται!

— Τί συμβαίνει;.. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ φεύγει; ψιθύρισε κι' ὁ Τανεγκῦ, προσταθῶντας ν' ἀντιληφθῇ τὰ διατρέχοντα.

— Κάποιος βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι, καβαλλίκεψε τὸ ἄλογό του, καὶ καλπάζει τώρα ὁλοταχῶς πρὸς τὴν Νέα Ὑόρκη! Ἐξηγησε ὁ Ζὰν — Πὼλ ἀμέσως, ἐξακολουθῶντας νᾶχῃ καρφωμένο τὸ ὀξὺ βλέμμα του στὴν πυκνοφυτεμένη αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ.Μοῦ φαίνεται λοιπόν, ὅτι γινήκαμε ἀντιληπτοὶ κι' ὅτι τὰ σχέδιά μας θὰ ναυαγήσουν!

Τὰ σκυλλιὰ ξαναούρλιοξαν ἀπειλητικά.. Τὸ κρέας εἶχε σωθῆ γιὰ τὰ περισσότερα, τὰ ὁποῖα τώρα κάφφωναν τὰ φλογερά τους μάτια ἀπάνω στοὺς δυὸ ἄνδρες, τοὺς ζαρωμένους ἐκεῖ κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ πλαΐ στὸ κρεμασμένο σκοινί...

Καὶ μέσα στὸ κατάκλειστο σπίτι ἀκουγόταν ἀόριστα, τώρα, ὁ ὑπόκωφος βόρυβος βημάτων ποὺ πηγαινοερχόντουσαν γοργά!

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἀνατρίχιασαν...

— Ρίξε κρέας, ἀνόητε! φώναξε πνιχτὰ ὁ ἱππότης στὸν ὑπηρέτη του.

Κι' ἐνῶ ὁ Μπουργκινιὸν συμμορφωνόταν, πετώντας καὶ δεύτερο κομμάτι κρέας στὰ σκυλλιά, ὁ ἱππότης σκούντησε βίαια τὸν θαλασσομάχο καὶ τοῦ εἶπε μὲ λαχτάρα:

— Ἀνέβα λοιπόν, πρῶτος!.. Εἶσαι ὁ πατέρας τῆς μικρούλας μας, κι' ἔχεις δικαιώματα... Ἐγὼ θὰ σὲ ἀκολουθήσω μόλις ἀνεβῆς!

Συγκινημένος! ὁ Ζὰν — Πὼλ γιὰ τὴν αὐτοθυσία τοῦ ἱππότου, χούφτωσε τὸ σκοινί... Δίστασε ν' ἀνεβῇ, ὅμως... Τοῦ φαινόταν τερατῶδες ν' ἀφήσῃ μονάχον, κι' ἐκτεθειμένον στὰ τρομερὰ σαγόνια τῶν δώδεκα θηρίων τὸν νεαρὸ κι' εὐγενικὸ φίλο του...

— Ξεπερδεύετε γρήγορα, γιατὶ τελειώνουν τὰ δολώματα! φώναξε σιγαλὰ ὁ Μπουργκινιόν. Δυὸ κομμάτια κρέας μοῦ μένουν ἀκόμα!

— Ἐμπρός, πλοίαρχε! μούγκρισε κι' ὁ ἱππότης μὲ ἀγωνιώδη ἀνυπομονησία. Τί περιμένεις;

Ὁ Ζὰν-Πὼλ βλαστήμησε...!

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ χουφτώσῃ τὸ σκοινί, καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ...

Κάτι ξεπρόβαλε ἀστραπιαῖα ἀπάνω στὸ περβάζι τοῦ ψηλοῦ παραθυριοῦ... Τὸ σκοινὶ τραντάχτηκε... Καὶ γλυστρώντας μὲ γοργοράδα, ἀπαράλλαχτη μὲ σφαῖρα κανονιοῦ, ἔπεσε ἀνάμεσά τους ἡ Καίτη-Λὸβ λαχανιασμένη!

— Κατάρα!... Τί θέλεις ἐδῶ, κό-

Ἔπεσε ἀνάμεσα τους ἡ Καίτη Λὸβ λαχανιασμένη.

ρη μου; μούγκρισε μὲ ἀπελπισία ὁ Ζὰν-Πώλ, ξαφνιασμένος.

Καὶ συγχρόνως ἔριχνε ματιὲς ἀγωνίας, πότε στὴν ἀγαπημένη του κόρη καὶ πότε στὰ τρομερὰ σκυλλιὰ ποὺ οὔρλιαζαν ἀπαίσια λίγα βήματα πιὸ πέρα.

— "Ὅλα ἀνακαλύφθηκαν ἀπὸ λάθος δικό μου! μουρμούρισε ἡ κοπέλλα μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Φύγετε ἐσεῖς τοὐλάχιστον, ὅσο εἶνε καιρὸς ἀκόμα!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ Καίτη-Λόβ, ἑτοιμάστηκε νὰ ξανασκαρφαλώσῃ στὸ δωμάτιό της.

— Δὲν θὰ φύγουμε δίχως ἐσένα, μικρούλα μου! ψιθύρισε μὲ ἀνέκφραστη λαχτάρα ὁ Ζὰν-Πώλ, ἀγκαλιάζοντάς την προστατευτικὰ καὶ σφίγγοντάς την στὰ ρωμαλέα μπράτσα του.

Μιὰ ἀνατριχίλα γλυκειὰ ἁπλώθηκε ἀπάνω στὸ λεπτὸ κορμὶ τῆς νέας. Ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα της τὴ γέμιζε ἀπὸ ἀνέκφραστη εὐδαιμονία. Καὶ μὴ μπορῶντας ν' ἀνθέξῃ περισσότερο στὴ λαχτάρα της, στὴ συγκίνησί της, καὶ στὸν ἐκνευρισμὸ ποὺ τῆς προξενοῦσαν ἡ δραματικὲς ἐκεῖνες στιγμές, μισόκλεισε τὰ θεϊκὰ της μάτια κι' ἔγειρε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζὰν-Πώλ ....

— Τὰ σκυλλιά!... τὸ νοῦ σας τὰ σκυλλιά!.. Σώθηκε πιὰ τὸ κρέας! Φύγετε!

Ἔτρεμε ἡ φωνὴ τοῦ φτωχοῦ Μπουργκινιόν, καθὼς φώναζε τὰ ἀπαίσια λόγια.

Ὁ Ζὰν—Πώλ βόγγησε ἀπὸ πατρικὸν πόνο κι' ἀπὸ ἀνίσχυρη λύσσα..

Ὁ Τανεγκῦ φριχτὰ στυγνός, φριχτὰ ἀτάραχος μπρὸς στὴν ὑπερτάτη κι' ἀπελπιστικὴ ἐκείνη στιγμή,τράβηξε τὸ στιλέττο του....Καὶ μὲ συρτὴ φωνὴ μὲ φωνὴ σὰν σφύριγμα φειδιοῦ, εἶπε στὸ Ζὰν—Πώλ:

— Φῦγε!... Φρόντισε μόνο καὶ μόνο πῶς νὰ σώσῃς τὴν Καίτη—Λόβ... Γιὰ τὰ σκυλλιὰ ἀναλαμβάνω ἐγώ... Δός μου καὶ τὸ πιστόλι σου!

Ὁ Ζὰν—Πώλ ἔσφιγγε σὰν τρελλὸς τὴν κόρη του καὶ βλαστημοῦσε μὲ φωνὴ μισοπνιγμένη κι' ἀκατανόητη.

Λίγα βήματα πιὸ πέρα, ἀνάμεσα ἀπ' τὸ μαῦρο σκοτάδι ἡ ἀπειλητικὲς σιλουέττες τῶν σκυλλιῶν ἄρχισαν νὰ σαλεύουν καὶ νὰ προχωροῦν... Ἡ μυρωδιὰ τῆς ζωντανῆς τώρα σάρκας κέντριζε γαργαλιστικὰ τὴ θηριωδία τῶν φοβερῶν ἐκείνων τετραπόδων!

— Μὰ φῦγε, λοιπόν! μούγκρισε μὲ ἀνυπομονησία ὁ ἵππότης, σκουντῶντας τραχειὰ τὸν Ζὰν — Πώλ. Κουνήσου!...

Ἀσυναίσθητα, μηχανικά, ὁ θαλασσομάχος ἔτρεξε πρὸς τὸ δέντρο.

— Μπουργκινιόν! οὔρλιασε ὁ ἵππότης. Ρίξε τὸ χαλινάρι στὸν Ζὰν — Πώλ!.. Καὶ βοήθησέ τον ν' ἀνεβάσῃ στὸ δένδρο τὴν κοπέλλα, καὶ ν' ἀνεβῇ κι' ὁ ἴδιος ὕστερα!

Ὁ Μπουργκινιὸν συμμορφώθηκε πιστὰ μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ κυρίου του... Σὲ λίγα δευτερόλεπτα μέσα, ἡ Καίτη — Λὸβ βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀφοσιωμένου ὑπηρέτου... Κι' ὁ Ζὰν — Πώλ, σὰν ὑπνοβάτης, σκαρφάλωνε κι' αὐτὸς στὸ δέντρο...

Κάτω, στὴ ρίζα τοῦ τοίχου τοῦ σπιτιοῦ, ὁλομόναχος μὰ στυγνὸς κι' ἀποφασιστικός,στεκόταν τώρα ὁ Τανεγκῦ... Ἡ φωνὲς του πρὸς τὸν Μπουργκινιόν, εἶχαν τραβήξει πρὸς τὸ μέρος του τὴν προσοχὴ τῶν μανδρωσκύλλων... Κι' ἐνῶ ἐκεῖνα, μὲ μουσούδια αἱματόβρεχτα καὶ δείχνοντας τὰ πελώρια δόντια τους γλυστροῦσαν ὕπουλα ἐναντίον του, ὁ ἱππότης στήριξε τὴ ράχι του στὸν τοῖχο, κι' ἑτοιμάστηκε γιὰ τὸν φριχτὸ καὶ θανάσιμο ἀγῶνα του!

Τὸ δρᾶμα ἐπακολούθησε γρήγορο κι' ἀπαίσιο. Ὁ κύκλος τῶν θηρίων — ἡμικύκλιο μᾶλλον — ἔσφιξε στενὰ τὸν χλωμὸ μὰ ἀποφασιστικὸ ἥρωά μας... Δὲν πυροβόλησε μὲ τὸ πιστόλι τοῦ Ζὰν — Πώλ, γιατὶ εἶχε τὴν ὑπεράνθρωπη ψυχραιμία νὰ σκεφθῇ, ὅτι οἱ πυροβολισμοὶ θὰ προκαλοῦσαν τὴ γενικὴ προσοχή... Καινούριοι ἐχθροί — δίποδες καὶ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀκόμη αὐτοί — θὰ φανερωνόντουσαν, ὁτε, κι' ἡ θέσι του θὰ χειροτέρευε!

Γι' αὐτό, καὶ μόλις τὰ πρῶτα σκυλλιὰ ρίχτηκαν ἀπάνω του μὲ μανία, ὁ Τανεγκῦ βασίστηκε πρὸ πάντων στὸ στιλέττο του. Βυθίζοντάς το μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα στὶς κοιλιές των, μεταχειριζόταν μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ὡς ρόπαλο τὸ πιστόλι, καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀμύνεται μ' αὐτό...

Ἡ σφαγὴ ἦταν πένθιμη κι' ἀνατριχιαστική, κι' ὁ ἀγῶνας τοῦ ἱππότου τραχὺς κι' ἀπελπιστικός... Στιγμὲς-στιγμές, χανόταν κάτω ἀπ' τὸν σωρὸ τῶν φρενιασμένων κι' αἱματοβαμμένων τετραπόδων... Καὶ τότε, σχηματιζόταν ἕνα κολασμένο σύμπλεγμα ἀπὸ ἔξαλλα κεφάλια, ἀπὸ στόματα ἀνοιχτά, ἀπὸ αἷμα ποὺ ξεπηδοῦσε, ἀπὸ δόντια σουβλερὰ ποὺ ἔλαμπαν, κι' ἀπὸ οὐρὲς ποὺ συστρεφόντουσαν σὰν φείδια ἀπ' τὸν πόνο!.

Δυστυχῶς ὅμως, τὸ στῖφος τῶν ἀγριοσκύλλων ἦταν πολυάριθμο... Ὁ Τανεγκῦ δὲν πρόφταινε ν' ἀμύνεται καὶ νὰ χτυπάῃ, πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Φοβερὲς δαγκαματιὲς ξέσχιζαν πειὰ τὶς σάρκες τοῦ λαχανιασμένου κορμιοῦ του...

Χλιαρὰ κόκκινα αὐλάκια, αὐλάκια ἀπ' τὸ ἴδιο του τὸ αἷμα, κυλοῦσαν στὰ στήθη του, καὶ στὰ κομματιασμένα σχεδὸν μπράτσα του...

Ἄρχισε ἐπὶ τέλους ὁ δύστυχος ἱππότης, νὰ τὰ βλέπῃ ὁλοκόκκινα γύρω του ὅλα. Αἰσθανόταν, ὅτι ξύγωναν ἡ τελευταῖες, ἡ μοιραῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του... Τρόπος σωτηρίας του δὲν ὑπῆρχε. Ἔπρεπε ν' ἀμύνεται, νὰ χτυπάῃ, νὰ θερίζῃ τοὺς λυσσασμένους ἐχθρούς του ἀδιάκοπα, ὡσότου νὰ θεριστῇ κι' αὐτὸς ἀπ' τὶς φοβερὲς κι' ὀρθάνοιχτες μασέλλες τους...

Κι' ἕνα μονάχα τὸν παρηγοροῦσε γλυκά, ἀφάνταστα, κατὰ τὴν ἀπαισία αὐτὴ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία ἄρχιζε νὰ τὸν μισοσκεπάζῃ ὁ μαῦρος πέπλος ἑνὸς τραγικοῦ καὶ φριχτοῦ θανάτου: Ἡ σκέψι δηλαδή, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του μικρούλα, ἡ ἀλησμόνητη καὶ γλυκειά του Καίτη-Λόβ, βρισκόταν τώρα σὲ ἀσφάλεια!... Τὶ τὸν ἔμελλε λοιπὸν γιὰ τὴ ζωή του;...

. . . . . .

Ἡ ὑπερτάτη στιγμὴ ἔφτασε....

Ὁ Τανεγκῦ ἀγκομαχῶντας, ἐξαντλημένος πιὰ ἀπ' τὴν αἱμορραγία, σχεδὸν λιπόθυμος ἀπ' τὴν ἀγωνιώδη λαχτάρα τοῦ ἀγῶνος κι' ἀπ' τὸν ὑπεράνθρωπο κόπο, μισόκλεισε τὰ μάτια του μ' ἐγκατάλειψι...

Ἔγειρε τὸ κεφάλι του!...

Καὶ σταμάτησε πιὰ ν' ἀμύνεται!

Παράξενο, ὅμως!... Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὰ ὑπόλοιπα καὶ τελείως ἐξαγριωμένα σκυλλιά, ἀντὶ νὰ ὁρμήσουν ἀπάνω στὸ ἀνίσχυρο κορμὶ τοῦ ἱππότου—γιὰ νὰ τὸ ξεσχίσουν σὲ σάρκινες, φριχτὲς λουρίδες—κονταστάθηκε δισταχτικά... Καὶ μπήγοντας ὕστερα καινούρια, ἔξαλλα, οὐρλιαχτὰ μανίας, γύρισαν ὅλα μαζύ, καὶ ρίχτηκαν καταπάνω σ' ἕναν ἀπροσδόκητο κι' ἀπειλητικὸν ἐχθρό...

Ἦταν ὁ Ζὰν-Πώλ!

Ὡπλισμένος μὲ τὴ μακρυὰ καὶ στερεωτατη καραμπίνα τοῦ Μπουργκινιόν, τὴν εἶχε χουφτώσει ρωμαλέα ἀπ' τὸ στόμιο τῆς κάννης, καὶ τὴν μεταχειριζόταν σὰν ρόπαλο τρομερό... Καὶ κάθε χτύπος τοῦ ὑποκοπάνου τῆς καραμπίνας αὐτῆς, καθὼς τὴν ἀνέμιζε μὲ μανία ὁ θαλασσομάχος καταμεσῆς στὸ στῖφος τῶν σκυλιῶν, ἔσπαζε κι' ἀπ' ἕνα κρανίο, κι' ἔχυνε στὸ χῶμα ἀπ' ἕναν ἐγκέφαλο σκυλλιοῦ, ἀχνιστὸν κι' αἱματωμένον....

— Κι' ἡ Καίτη Λόβ :

— Ὦ, ἡ μικρούλα ἦταν λιπόθυμη ἀκόμη...Ἀλλὰ βρισκόταν ὅμως σὲ ἀσφάλεια, σφιχτοκλεισμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μπουργκινιόν... Σ' αὐτὸν τὴν ἐμπιστεύτηκε ὁ πατέρας της ἀμέσως μόλις τίναξε τὴ νάρκη ἀπ' τὸ μυαλό του καὶ σκέφτηκε τὴν αὐτοθυσία καὶ τὸν κίνδυνο τοῦ Τανεγκῦ!

Ἐν τῷ μεταξὺ κι' ἐνῶ ὁ Ζὰν—Πώλ τώρα ἀγωνιζόταν ἀπελπιστικὰ μὲ τὸ στῖφος τῶν ὑπολοίπων θηρίων, ὁ ἱππότης ἄρχισε νὰ συνέρχεται... Ἀνάσανε βαθειὰ καὶ μὲ ἀνακούφισι ἔνοιωσε ἔνστικτα ὅτι ὁ κίνδυνος εἶχε ἀπομακρυνθῆ κάπως ἀνεξήγητα καὶ ξαφνικά, καὶ κύτταξε γύρω του γιὰ ν' ἀντιληφθῆ τὶ εἶχε πραγματικῶς συμβῆ...

Εἶδε τότε τὴν καινοργια γιγαντομαχία τὴν ὁποία ἔστηνε ὁ Ζὰν—Πώλ μὲ τὰ ἔξαλλα μαντρόσκυλλα... Συγκίνησις βαθειὰ τὸν ἔπνιξε γιὰ τὴ σωτηρία ἐπέμβασι τοῦ φίλου του.. Καὶ συγκετρώνοντας ὅλες τὶς δυνάμεις του, προσπάθησε νὰ συρθῆ ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἕνα δαιμονισμένο ποδοβολητὸ ἀλόγων ἀκούστηκε... Πλῆθος ἐνόπλων καβαλλάρηδων φάνηκε νὰρχεται μὲ γρήγορο καλπασμὸ ἀπ' τὸ μέρος τῆς Νέας Ὑόρκης... Συγχρόνως πάμπολλοι ὑπηρέτες μὲ δαδιὰ ἀναμμένα—σὰν νὰ περίμεναν ἀθόρυβα ὡς τότε τὸ φτάσιμο αὐτῆς τῆς στιγμῆς—ὥρμησαν ἔξω ἀπ' τὸ κατάκλειστο σπίτι, κι' ἔτρεξαν ν' ἀνοίξουν τὴ μεγάλη αὐλόπορτα.

Οἱ ἔνοπλοι καβαλλάρηδες μπῆκαν τότε μέσα στὴν αὐλή, καὶ τὴν πλημμύρισαν. Ὅλοι μαζὺ ὕστερα, οἱ ὑπηρέτες μὲ τὰ φῶτα κι' οἱ ἔνοπλοι, ἔτρεξαν νὰ κυκλώσουν τοὺς δυὸ φίλους, διώχνοντας συγχρόνως μὲ τὶς φωνές τους τὰ σκυλλιά.

— Σᾶς τσακώσαμε, κατεργάρηδες! φώναξε ἄγρια ἕνας ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος φαινόταν ἀρχηγὸς τῶν ἐνόπλων καβαλλάρηδων. Ὥστε ἐσεῖς λοιπὸν εἶσαστε ἡ συμμορία τε ρημάξει τὸν κόσμο μὲ τὶς κλεψιές σας, τώρα τελευταῖα;

— Οὔτε κλέφτες εἴμαστε, οὔτε δολοφόνοι! ἀπάντησε ἔντονα ὁ Ζὰν — Πώλ, βλέποντας ὅτι κάθε ἄλλου εἴδους ἀντίστασις ἦταν ἐντελῶς ἀνώφελη. Ἴσα — ἴσα, βιοσκόμαστε ἐδῶ γιὰ νὰ ὑπερασπίσουμε ἕνα ἀθῶο θῦμα, καὶ γιὰ νὰ τιμωρήσουμε βδελυροὺς ἐγκληματίας!...

Καὶ κυττάζοντας ὕστερα κατάματα κι' ἐπιβλητικὰ τὸν ἀξιωματικό, πρόσθεσε:

— Παρακαλῶ νὰ μὲ ὁδηγήσετε ἀμέσως, χωρὶς καμμιὰ ἀναβολή, μπρὸς στὸν λόρδο Κλίντων!

— Ἀστειεύεστε; διέκοψε μὲ σαρκαστικὸ καγχασμὸ ὁ ἀξιωματικός. Νὰ σᾶς ὁδηγήσω, λέει, μπρὸς στὸν ἐξοχότατο γενικὸ διοικητὴ τῆς Νέας Ὑόρκης;... Ποιὸς εἶστε ἐσεῖς;... Καὶ πῶς τολμᾶτε νὰ λέτε τέτοια πράγματα;

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας των, ἀπεφάσισαν, ἐκτὸς τῶν βιβλίων ποὺ τοὺς προσφέρουν κάθε μῆνα ὡς δῶρον, νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης των. Ἔτσι, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας παρουσιάζουν τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θὰ δύνανται νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Μπαλζάκ, ἢ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βερν, πληρώνοντες ὀκτὼ δραχμὲς γιὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτά, ἀντὶ τῶν 20 ποὺ τιμῶνται ἕκαστον. Μὲ ἄλλους λόγους, σᾶς παρουσιάζεται μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ ν' ἀποκτήσετε δυὸ ἀριστουργήματα.

Ἡ διανομὴ τῶν δύο αὐτῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκετου» συνεχίζεται εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς ἐπαρχίας

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

Πῶς εἶνε σήμερα ἡ φυλακὲς τῶν Σοβιέτ. Γιατὶ ὁ κρατούμενος θεωρεῖται ὡς παραστρατημένος. Μιὰ ἐπίσκεψι στὸ σωφρονιστήριο Λαφορτόφσκι. Τὰ σύνεργα τῶν βασανιστηρίων τῆς Ὀχράνας. Ἀνατριχιαστικὰ ἐργαλεῖα. Πῶς γίνεται ἡ ἀνακρισις τοῦ «σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ κλπ. κλπ.

ΙΑ ἀπὸ τὶς πιὸ τρομαχτικὲς ὀργανώσεις τοῦκόσμου εἶνε κι' ἡ περίφημη Γκεπεοῦ, ἡ ἀνατριχιαστικὴ ἀσυνομία τῆς Ἐρυθρᾶς Ρωσσίας. Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι σήμερα δεκάδες χιλιάδες ἄνθρωποι ἔχουν πληρώσει μὲ τὴ ζωή τους τὶς ἀντίθετες πολιτικὲς ἰδέες τους κι' ἕνα πλῆθος ἄλλων δυστυχισμένων ἐξακολουθοῦν νὰ σαπίζουν στὶς ἀπαίσιες φυλακὲς τῶν Σοβιέτ.

Κι' ἀλήθεια, ἤξερα πράγματι, ὅτι ἡ φυλακὲς τῆς Ρωσσίας εἶνε μιὰ σωστὴ κόλασις. Αὐτὲς τὶς πληροφορίες τοὐλάχιστον μοῦ εἶχαν δώσει ἕνα σωρὸ εὐγενεῖς ποὺ γνώρισα στὸ Παρίσι. Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι ἤθελα νὰ τὶς ἐπισκεφθῶ παρὰ τὸν ἐνδόμυχο φόβο μου νὰ μπλέξω κι' ἐγὼ μὲ τοὺς καταδίκους, νὰ κατηγορηθῶ ὡς συνωμότης καὶ νὰ κλεισθῶ στὰ κάτεργα. Ὅλα τὰ πράγματα στὴ Ρωσσία εἶνε τόσο περίεργα!.

Ὡστόσο ἕνας δημοσιογράφος δὲν διστάζει νὰ χώσῃ τὴ μύτη του παντοῦ. Ἔτσι εἶχα τὸ θάρρος νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ ἐπιτροπᾶτο τῶν Ἐσωτερικῶν, νὰ δῶ τοὺς ἁρμοδίους συντρόφους καὶ νὰ καταφέρω νὰ μοῦ δοθῆ μιὰ δέσμη ἄδειες γιὰ ὅλες τὶς φυλακὲς τῆς Ἐρυθρᾶς Ρωσσίας. Τώρα ἤμην ἐλεύθερος νὰ ἐπισκεφθῶ ὁποια ἤθελα, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν πράγματι, οἱ κατάδικοι περνοῦν μιὰ μαρτυρικὴ ζωή. Μὰ δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω ὅτι ξεγελάστηκα. Εἶδα μ' ἔκπληξί μου ὅτι στὴν ὀργάνωσι τῶν φυλακῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ὁ κρατούμενος θεωρεῖται ἕνας ἄνθρωπος παραστρατημένος, ἀμόρφωτος ἢ τεμπέλης. Ἂν ἐγκληματήσῃ, τὸ ἔκανε γιατὶ τὸν κυρίευσε ὁ πόθος τῆς εὔκολης καὶ γρήγορης ἀπολαύσεως ἢ ἡ ἀπέχθεια πρὸς τὴν ἐργασία. Γιὰ τὰ Σοβὲτ λοιπόν, ἡ φυλακὴ εἶνε τὸ μέρος ὅπου ἐκπαιδεύεται ὁ ἄνθρωπος, μαθαίνει νὰ κάνῃ καλὴ χρῆσι τῆς μελλοντικῆς ἐλευθερίας του, νὰ φέρεται καλύτερα καὶ ν' ἀγαπᾶ νὰ ἐργάζεται. Ἡ φυλακὴ δηλαδή, δὲν εἶνε οὔτε μιὰ κόλασις, οὔτε ἕνας παράδεισος. Εἶνε μιὰ κατάστασις ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γιὰ τὴν ἠθική, τὴν πνευματικὴ καὶ τὴν κοινωνικὴ ἀνόρθωσι ἐκείνου ποὺ ἔσφαλε. Ὁ κατάδικος δὲν εἶνε ἐχθρός. Εἶνε ἕνας ἄτυχος ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ περιποίησι καὶ στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ δοθῆ ἕνα μάθημα, ἀλλ' ὄχι ἀπάνθρωπο.

Ἡ φυλακὴ εἶνε τὸ σχολειὸ τῶν μεγάλων στὴν χώρα τῆς Ε. Σ. Σ. Δ. Μὰ γιὰ νὰ μὴ σᾶς κουράζω μὲ θεωρίες καλύτερα ἄς σᾶς περιγράψω τὴν ἐπίσκεψί μου στὰ κόκκινα κάτεργα καὶ πρὸ πάντων τὴν «Τρουνταβάγια Κομμοῦνα», δηλαδὴ τὴν «κοινότητα ἐργασίας!»

Σὲ μιὰ παλιὰ συνοικία τῆς Μόσχας ὑπάρχει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Τσάρων, ἕνα τεράστιο κτίριο ποὺ χρησιμεύει γιὰ σωφρονιστήριο. Εἶνε ἡ φυλακὴ Λαφορτόφσκι, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ

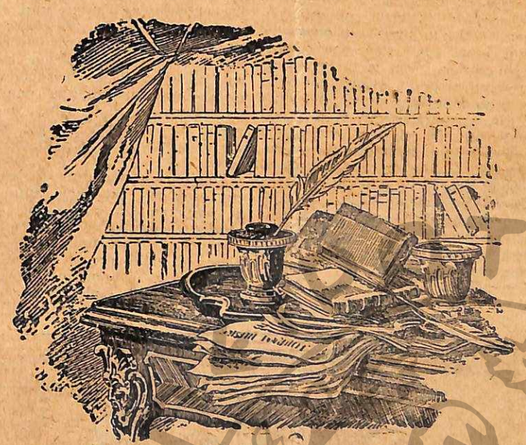

φημισμένες γιὰ τὴν μαρτυρικὴ ζωὴ τῶν καταδίκων. Γι' αὐτὸ ἄρχισα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἔρευνά μου ἐλπίζοντας ν' ἀνακαλύψω τρομαχτικὰ πράγματα. Ἤξερα ὅτι στὶς φυλακὲς Λαφορτόφσκι, ποὺ ἦταν ἄλλοτε στρατιωτικὲς κλεινόντουσαν ὅσοι ἀξιωματικοὶ ἢ αὐλικοὶ πέφταν στὴ δυσμένεια τοῦ αὐτοκράτορος, μὰ εἶχαν ἰσχυρὰ μέσα ὥστε γλύτωναν τὴ Σιβηρία. Ἐκεῖ πέρα πέθαιναν πρίγκηπες καὶ μεγάλοι εὐγενεῖς ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὰ βασανιστήρια, κι' ἡ τρομακτικὴ ὀργάνωσι τῆς Ὀχράνας ἐκεῖ ἔκλεινε τὰ ἄτυχα θύματά της.

Ἕνας ἐπίτροπος μοῦ διηγήθηκε ὅτι στὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια αὐτῆς τῆς φυλακῆς ὑπάρχουν ἀκόμη τὰ διάφορα σωφρονιστικὰ ἐργαλεῖα τῶν λευκῶν δεσμοφυλάκων. Εἶνε τρομαχτικὲς τανάλιες, μεγάλα ἄγκισ.ρα, μυτερὰ σίδερα ποὺ κοκκίνιζαν στὴ φωτιὰ καὶ χάραζαν τὸ δέρμα τοῦ ἐγκληματία, μαστίγια, καὶ στρεβλωτικὰ ἐργαλεῖα γιὰ τὴν παραμόρφωσι τοῦ σώματος τῶν καταδίκων καὶ γιὰ τὸ σπάσιμο τῶν κοκκάλων τους. Ὑπάρχουν ἀκόμη κι' ἕνα πλῆθος σιδερένιες μάσκες μὲ μυτερὰ καρφιὰ ποὺ χρησίμευαν γιὰ τὴν ἐκτέλεσι μιᾶς ἀνατριχιαστικῆς τιμωρίας: Τῆς στερήσεως τῆς ὁράσεως. Σ' αὐτὴν τὴν κατάδικη ὑπεβάλλοντο ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἄτυχους Ρωσσους εἶχαν τὴν τόλμη ν' ἀντικρύσουν κατάματα τὸν Τσάρο καὶ τὶς εὐνοούμενες γυναῖκες του!

Εὐτυχῶς, ὅτι αὐτὰ τὰ βασανιστήρια δὲν χρησιμοποιοῦνται σήμερα ἀπὸ τοὺς ἐρυθροὺς. Αὐτοὶ ἐφαρμόζουν μόνο τὴν βάσανο τοῦ κνούτου καὶ τὸ μαστίριο τῆς ἐξαντλητικῆς ἀνακρίσεως. Ὁδηγοῦν τὸν κατηγορούμενο στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ τὸν βάζουν νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα ὑπερβολικὰ κουραστικὴ καὶ τοῦ φωτίζουν ἐκτυφλωτικὰ τὸ πρόσωπο μ' ἕνα δυνατὴς ἐντάσεως λαμπτῆρα. Ὁ ἀνακριτὴς κι' οἱ βοηθοί του εἶνε ἀκριβῶς ἀπέναντί του, στὸ σκοτάδι καὶ παρακολουθοῦν καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι τοῦ καταδίκου, ψυχολογόντας τον ἂν λέει τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸ τὸ μαστίριο κρατᾶει μιὰ ὥρα, μιὰ μέρα ἢ πέντε μέρες, ἀναλόγως τοῦ σκληροῦ χαρακτήρος τοῦ κακοποιοῦ. Σπάνια ὅμως ὁ ἐγκληματίας ὑποφέρει αὐτὴ τὴν βάσανο. Συνήθως ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες τρελλὸς ἀτὸ τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς καὶ τὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις ποὺ κάνουν τὸ μυαλό του νὰ γυρίζῃ, ὁμολογεῖ τὸ ἔγκλημά του καὶ δέχεται πρόθυμα τὴν τιμωρία.

Μὰ ἂς γυρίσουμε πάλι στὴν ἀρήγησί μας. Οἱ κατάδικοι στὶς φυλακὲς Λαφορτόφσκυ περνοῦν ἀληθινὰ σὰν ἄνθρωποι. Οἱ ἐρυθροὶ φρόντισαν νὰ τροποποιήσουν αὐτὲς τὶς φυλακὲς, νὰ τὶς περιποιηθοῦν καὶ νὰ τὶς κάνουν μιὰ ὑποφερτὴ διαμονή. Καθάρισαν τὰ κελλιά, τοὺς βάλαν θέρμανσι, ἠλεκτρικὸ καὶ ἄφθονους λουτῆρες. Ἔπειτα ἔκανσν μιὰ ἀξιοθαύμαστη ἐγκατάστασι ραδιοφώνου, ἵδρυσαν μιὰ λέσχη καὶ ἐπέτρεψαν τὴν λειτουργία θεάτρου καὶ κινηματογράφου μέσα στὰ κάτεργα. Ἔτσι ὁ κατάδικος ἀπὸ τὸ κελλί του μπορεῖ νὰ παρακολουθῆ τὰ πάντα καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ τ' ἀγαθὰ τῶν ἐλεύθερων ἀνθρώπων.

Οἱ φυλακισμένοι ἐργάζονται μόνο ὀκτὼ ὧρες. Μὰ ἡ ἐργασία δὲν εἶνε ὑποχρεωτική. Μποροῦν νὰ δηλώσουν ὅτι εἶνε τεμπέληδες.Ἀλλὰ τότε,καὶ πολὺ σωστά, τρέφονται λιγώτερο καὶ δὲν ἔχουν ὅλες τὶς ἀπολαύσεις τῶν ἐργαζομένων. Μὰ τέτοιοι κατάδικοι ὑπάρχουν πολλοὶ λίγοι. Στοὺς 800 καταδίκους τῆς φυλακῆς Λαφορτόφσκυ, ὑπάρχουν μόνον εἴκοσι τεμπέληδες. "Ὅλ' οἱ ἄλλοι ἐργάζονται, μαθαίνουν γράμματα, λαμβάνουν μέρος σ' ἕνα σωρὸ διασκεδάσεις καὶ περνοῦν μιὰ ζωὴ ὑπερβολικὰ ἐλεύθερη. Ὅταν δὲ τελειώσει ἡ ποινή τους ἡ ἴδια ἡ διεύθυνσις τῶν φυλακῶν φροντίζει νὰ τοὺς βρῆ δουλειὰ καὶ τοὺς παρακολουθεῖ λίγους μῆνες, γιὰ νὰ μὴ μπλέξουν σὲ καμμιὰ βρῶμικη ὑπόθεσι καὶ κάνουν πάλι κι' ἄλλο ἔγκλημα!

Μὰ τὸ ποιὸ περίεργο εἶνε ὅτι οἱ κατάδικοι δὲν θέλουν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν φυλακή! Γιὰ νὰ γυρίσουν δέ μιὰ ὥρα ἀρχίτερα σ' αὐτὴν σπεδοῦν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσί τους νὰ κάνουν ἕνα παράπτωμα, γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ εὐτυχισμένο περιβάλλον τοῦ σωφρονιστηρίου, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει σὲ κανένα ἄλλο μέρος τῆς Εὐρώπης.

Κι' ἔτσι, μ' αὐτὸ τ' ἀξιοθαύμαστο σύστημα, λειτουργοῦν ὅλες οἱ φυλακὲς στὴν Ε.Σ.Σ.Δ. Ὡστόσο λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸν σταθμὸ τῆς Μόσχας ὑπάρχει ἀκόμη κάτι πιὸ καταπληκτικό. Βρίσκεται ἕνα χωρὶς ἔγκλημα-τῶν, ἡ περίφημη «Τρανταβάγια Κομμοῦνα». Εἶνε κτισμένη μέσα στὸ δάσος, σὲ μιὰ ὡμορφη τοποθεσία καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σωρὸ σπίτια κατακάθαρα, ἀληθινὲς ἀγρεπαύλεις. Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ πέρα ἔμεινα καταπληκτος καὶ νόμισα ὅτι βρισκόμουν σ' ἕνα χωριὸ ἀγαθῶν μουζίκων. Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ σὲ κάνῃ νὰ ματαύσῃς ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ κυκλοφοροῦσαν ἡ

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1631)

ΑΠΟ "ΑΣΤΕΡΑΣ,, ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΡΩΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΜΑΎ ΣΚΩΤ

Ἡ παράξενη τύχη 180 γκέρλς τοῦ νες τοῦ δημοσιογράφου Μὰκ τειες μιᾶς ναϊάδος. Ἀπὸ τὸ Μαΰ Σκὼτ παντρεύεται ἕναν μέλιτος στὸν Γαλάζιο Ποταμό. Βάνγκ — Γί — Πάν. Πῶς ἡ Μαΰ Χόλλυγουντ. Ἡ πρωτότυπες ἔρευ- Σέντερ. Ἡ ἐκπληκτικὲς περιπέ Χόλλυγουντ στὴ Σαγκάη. Ἡ Κινέζο ναύαρχο. Ὁ μῆνας τοῦ Ὁ μυστηριώδης θάνατος τοῦ Σκὼτ ἔγινε ἀρχηγὸς τῶν Κινέζων πειρατοῦ, κλπ. κλπ.

ΕΝΑΣ ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ὁ Μὰκ Σέντερ δημοσίευσε ἐσχάτως μιὰ πολὺ περάξενη στατιστικὴ γιὰ τὴν τύχη τῶν ὑποψηφίων «ἀστέρων» τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἐδιάλεξε ἕνα μεγάλο φίλμ τοῦ 1934 στὸ ὁποῖον εἶχαν λάβει μέρος 180 ὄμορφα κορίτσια καὶ κατήρτισε 180 ξεχωριστοὺς φακέλλους ἕνα γιὰ κάθε ἠθοποιὸ αὐτοῦ τοῦ φίλμ. Κατόπιν εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ κάνη 180 ἐρεύνες γιὰ νὰ δῆ τί ἀπόγιναν ὅλ' αὐτὰ τὰ κορίτσια. Εἶχαν μείνει στὸν κινηματογράφο ἢ μήπως εἶχαν ἀλλάξει ἐπάγγελμα;

Ἡ ἔρευνες τοῦ Μὰκ Σέντερ κράτησαν τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες καὶ κατέλῆξαν στὶς ἑξῆς ἐκπληκτικὲς ἀποκαλύψεις:

Ἀπὸ τὰ 180 κορίτσια τοῦ 1934 ποὺ ὡς ὑποψήφιοι «ἀστέρες» εἶχαν παίξει τὸν πρῶτο ρόλο τους ἢ εἶχαν κάνει ἁπλῶς τὴν ἐμφάνισί τους σ' ἕνα φίλμ, μόνο 41 ἔπαιξαν καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ σ' ἕνα μεγάλο φίλμ τοῦ 1935. Ἔπειτα. 31 παντρεύτηκαν κι' ἀπὸ αὐτὰ 12 εἶνε σήμερα μητέρες, 24 παράτησαν τὸν κινηματογράφο γιὰ τὸ θέατρο, 18 ἀποχαιρέτησαν τὴν ὀθόνη γιατὶ εἶχαν παχύνει ὑπερβολικά, 9 ἔγιναν χορεύτριες σὲ νυχτερινὰ κέντρα τοῦ Χόλλυγουντ καὶ τοῦ Λὸς Ἀντζελες, 16 ξαναγύρισαν ἀπογοητευμένες στὶς οἰκογένειές τους, 4 πῆγαν στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ ἐργασθοῦν ὡς ταξὶ - γκέρλς,1 ἀπὸ αὐτὰ τὰ κορίτσια ἔγινε ἱεραπόστολος στὸ Μεξικό, 2 ἔγιναν δασκάλες, 3 παραδίνουν μαθήματα χορεῦ, 1 εἶνε ἄρρωστο βαρειὰ στὴν Ἀριζόνα, 20 ἔγιναν «καμαρίερες-ἀστέρων»,καὶ τέλος 1 ἀπὸ αὐτὰ τὰ κορίτσια, ἡ Μαΰ Σκὼτ, ἔγινε οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ἀρχηγὸς τῶν Κινέζων πειρατῶν τοῦ Γαλάζιου ποταμοῦ καὶ τῆς Κίτρινης θάλασσας. Τὰ ὑπόλοιπα κορίτσια ἔχουν ἐξαφανισθῆ καὶ στάθηκε ἀδύνατο στὸν Μὰκ Σέντερ ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη τους.

Ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ὅπως ἀσφαλῶς θὰ μαντεύετε, ἔδωσε μεγαλύτερη προσοχὴ στὴν ἀλλόκοτη τύχη τῆς Μαΰ Σκὼτ καὶ κατόρθωσε μὲ χίλιες δυὸ δυσχέρειες νὰ μάθη ὅλη τὴν τυχοδιωκτικὴ, πολυτάραχη καὶ συναρπαστικὴ ζωή της, ποὺ μοιάζει μένα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐξωτικὰ καὶ παράξενα μυθιστορήματα.

Ἡ Μαΰ Σκὼτ ἦταν μιὰ ὄμορφη νέα μὲ πλατινένια μαλλιὰ ποὺ εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισίν της μαζὶ μὲ τὰ 180 γκέρλς, στὸν κινηματογράφο παίζοντας ρόλο Ναϊάδος στὸ μεγάλο φίλμ ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὴν ἀμφίβολη ἐπιτυχία της,στὸ φίλμ αὐτό, ἀπογοητεύθηκε κ' ἐγκατέλειψε τὸ Χόλλιγουντ μὲ τὴ σταθερὴ ἀπόφασι νὰ ρίχτῆ σ'ἄγνωστες περιπέτειες. Μιὰ μέρα ἔλοιπὸν ἔφτασε στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο κι' ἀπὸ ἐκεῖ πῆρε τὸ πρῶτο καράβι ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴ Σαγκάη, τὴν πόλι αὐτὴ τῆς Κίνας ποὺ εἶνε μοναδικὴ στὸν κόσμο μὲ τοὺς μυστηριώδεις κινδύνους της, τὰ ἐκπληκτικὰ ἀπρόοπτά της καὶ τὴν πυρετώδη καὶ πολεμικὴ ζωή της.

Ἡ Μαΰ Σκὼτ, μόλις ἔφθασε στὴ Σαγκάη φόρεσε τὴν πιὸ κομψὴ τουαλέττα της. Ἔβαλε τὸ πιὸ μεθυστικὸ ἄρωμά της καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο της γιὰ νὰ βρῆ δουλειά, γιατὶ ὅλη της ἡ περιουσία ἦταν μερικὰ δολλάρια. Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ λίγες ὧρες, προσελήφθη χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις ὡς χορεύτρια καὶ «ντιζέζ» σ' ἕνα εὐθυμο κέντρο, ποὺ βρισκόταν στὴν ἀνθισμένη ταρσίσα ἑνὸς οὐρανοξύστη τῆς εὐρωπαϊκῆς συνοικίας.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ ὑπέρκομψη καὶ πεντάμορφη Μαΰ Σκὼτ εἶχε μιὰ παράξενη τύχη: ἄρεσε στὸν κινέζο ναύαρχο Βάνγκ—Γὶ—Πάν! Ὁ κινέζος ναύαρχος μάλιστα, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μποτίλλια σαμπάνια ποὺ ἤπιαν μαζύ, τὴν ἐρωτεύθηκε τόσο τρελλά, ὥστε σὲ λίγες μῆνες τὴν ἔκανε νόμιμο σύζυγό του.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Μαΰ Σκὼτ μεταμορφώθηκε σὲ ἄλλη γυναῖκα κι' εἶδε τὴ ζωή της ν' ἀλλάξη μὲ μιὰ κινηματογραφικὴ ταχύτητα. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἄλλαξε τ' ὄνομά της κι' ἀτὸ Μαΰ Σκὼτ ἔγινε Βάνγκ—Μὰ — Γί, δηλαδὴ ἱερὸ-ἄνθος-τοῦ Βάνγκ, κ' ἔπειτα ἔφυγε μὲ τὸν κίτρινο ἄνδρα της γιὰ νὰ περάση τὸ μῆνα τοῦ μελίτος, πάνω στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, Τσίγκ-Πόο. Ἡ ἐκκεντρικὴ αὐτὴ, ἀμερικανίδα εἶχε ἕνα φορεῖο χρυσοστόλιστο, ντυμένο μὲ βαρύτιμα μεταξωτά, ποὺ τὸ σήκωναν τέσσερες γεροὶ κινέζοι, μὲ τὸ ὁποῖο ἔκανε περιπάτους σὰν βασίλισσα στὶς ὄχθες τοῦ Τσίγκ-Πόο. Ἐπίσης ὁ κινέζος ναύαρχος τῆς εἶχε χαρίσει καὶ μιὰ ὄμορφη «ζόνκα» γιὰ νὰ κάνη ἐκδρομὲς στὸ ποταμό, τὶς νύχτες ποὺ εἶχε φεγγάρι. Μὰ ὁ Βάνγκ—Γὶ—Πὰν ἦταν γέρος κι' ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες δὲν μτόρεσε φαίνεται ν' ἀνθέξη στὴ νέα του ζωὴ καὶ πέθανε ξαφνικὰ μ'ἕνα μυστηριώδη τρόπο, μιὰ νύχτα ποὺ εἶχε γυρίσει μὲ τὴ λευκὴ γυναῖκα του ἀπὸ τὸ Ναγκίν. Τί εἶχε συμβῆ μεταξύ τους; Κανεὶς ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ μάθη. Ὁ θάνατος καὶ τὸ καράβι του ξεκίνησε ἀμέσως κι' ἔφτασε στὸν ποταμὸ Γίνγκ—Τσὲ—Κιάνγκ, ποὺ μοιάζει μὲ θάλασσα γ.ατὶ ἡ ὄχθες του σὲ πολλὰ μέρη ἀπέχουν ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη πάνω ἀπὸ ἑξῆντα χιλιόμετρα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἔφθασαν στὰ νερὰ τοῦ Γαλάζιου ποταμοῦ, τὸ φέρετρο μὲ τὸν νεκρὸ τοῦ ναυάρχου ρίχτηκε στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ. Τὸ πλῆρωμα τώρα δὲν εἶχε πειὰ κυβερνήτη. Ὁ τρίτος καπετάνιος καὶ ὁ λοστρόμος, δυὸ ὄμποτοι μιγάδες, ἤρθαν στὰ χέρια, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Μαΰ Σκὼτ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ἀλληλοφαγωθοῦν, ἂν ἡ χήρα τοῦ ναυάρχου δὲν πρόσταζε τοὺς κινέζους ναῦτες νὸ τοὺς χωρίσουν. Κατόπιν, βλέποντας πὼς τὸ καράβι δὲν μποροῦσε νὰ μείνη δίχως καπετάνιο καὶ μὴ θέλοντας νὰ βάλη κανέναν ἄλλο στὴ θέσι τοῦ συζύγου της, ἔδιωξε ἀπὸ τὸ πλοῖο τους δυὸ μιγάδες, ἀποβιβάζοντάς τους στὴν πιὸ κοντινὴ ὄχθη καὶ ὕστερα ἐπειδὴ ἦταν νόμιμος σύζυγος καὶ γενικὸς κληρονόμος τοῦ Βάνγκ — Γὶ — Πάν,πῆρε αὐτὴ τὴ θέσι του στὴ γέφυρα.

Οἱ Κινέζοι ναῦτες στὴν ἀρχὴ ξύνισαν τὰ μοῦτρα του. Δὲν ἤθελαν μιὰ γυναῖκα ὡς καπετάνιο. Ὅταν ὅμως ἡ ἐξυπνη Ἀμερικανίδα, ἄνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ ναυάρχου κι' ἄρχισε νὰ τοὺς μοιράζη μὲ τὶς φοῦχτες τὸ χρυσάφι, οἱ στασιαστὲς ἡσύχασαν ἀμέσως καὶ βλέποντας ὅτι εἶχαν νὰ κάνουν μὲ μιὰ τολμηρὴ καὶ δραστήρια γυναῖκα, ἔσκυψαν τὸ κεφάλι καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγάς της.

Τὸ καράβι τοῦ ναυάρχου Βάνγκ — Γὶ — Πὰν ἦταν πειρατικὸ καὶ ὀπλισμένο μὲ τὰ τελειότερα πολεμικὰ μηχανήματα, ποὺ τὸ ἔκαναν νὰ μοιάζη μὲ θωρηκτό. Μ' αὐτὸ λοιπὸν ὁ κινέζος ναύαρχος τρομοκρατοῦσε καὶ λεηλατοῦσε τὶς ὄχθες τοῦ Γαλάζιου ποταμοῦ καθὼς καὶ τὰ παράλια τῆς Κίτρινης θαλάσσης. Χωριὰ ὁλόκληρα τοῦ πλήρωναν φόρο ὑποτελείας, οἱ ψαράδες τοῦ ἔδιναν, τὸ ἕνα τρίτο τῶν κερδῶν τους καὶ κάθε ἄλλο καράβι, ἐμπορικὸ ἢ ἐπιβατικὸ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ ποτάμι, ἔφθανε στὸ λιμάνι του ἀπογυμνωμένο ἀπὸ κάθε πολύτιμο ἀντικείμενο καθὼς καὶ ἀπὸ ὁλόκληρο τό φορτίο του.

Ἡ Μαΰ Σκὼτ λοιπὸν ἀπὸ τὰ ἔγγραφα πού βρῆκε στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ ναυάρχου ἔμαθε ὅλες τὶς ἐπιχειρήσεις του ποὺ τὶς ἀγνοοῦσε ὡς τότε καὶ πῆρε τὴν ἐκπληκτικὴ ἀπόφασι νὰ τὶς συνεχίση. Ἔγινε ἔτσι ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν τοῦ Γαλάζιου ποταμοῦ κι' ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ λεηλατῆ τὰ κινέζικα χωριὰ μὲ τοὺς ναῦτες της καὶ νὰ προσβάλη μὲ τὰ πολυβόλα της καὶ τὰ κανόνια της τὰ καράβια ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸ ποτάμι.

Ὁ Μὰκ Σέντερ, φυσικά, ὕστερ' ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνταρακτικὲς ἀνακαλύψεις ποὺ ἔκανε γιὰ τὴ Μαΰ Σκὼτ, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τὶς διηγηθῆ στὸν σκηνοθέτη της, τὸν περίφημο Κίνγκ Βιντόρ, ὁ ὁποῖος ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἀπόμεινε κατάπληκτος.

— Ἀλήθεια, ἔκανε, τὰ γκέρλς μου ἔχουν παράξενη τύχη. Ποιὸς θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῆ ὅτι ἡ Μαΰ Σκὼτ, ἐκείνη ἡ ὄμορφη ναϊάδα τοῦ φίλμ μου, θὰ γινόταν μιὰ μέρα ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν τοῦ Γαλάζιου ποταμοῦ! Ἀ!.. Ἀν τῆς περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα νἀρθῆ μὲ τὸ πειρατικὸ καράβι της νὰ ρίξη ἄγκυρα ἐδῶ στὸ ἀκρογιάλι τῆς Σάντα Μόνικα!.. Τί ἐκπληκτικὸ φίλμ ποὺ θὰ «γύριζα» μὲ αὐτὴ τὴ μυθιστορηματικὴ ζωή της!..

Μὰ κατὰ τῆς πληροφορίες τοῦ Σέντερ, ἡ Μαΰ Σκὼτ δὲν ἔχει πειὰ σκοπὸ νὰ ξαναγρίση στὸν κινηματογράφο!...

JEANNE ROUDOT

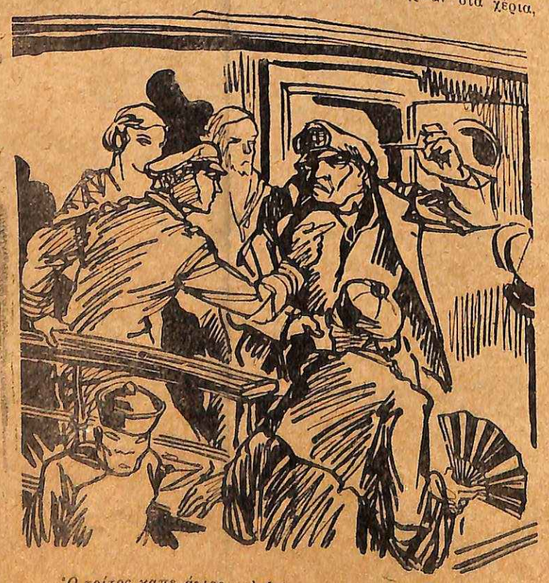

Ὁ τρίτος καπε ἄτιος κι' ὁ λοστρόμος ἤρθαν στὰ χέρια.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤΥΠΟΝ

Ἡ δυστυχία εἶχε μπῆ στὸ σπίτι τοῦ Ζὰν Μπαρτὲλ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ μεγαλύτερος γυιός του, ἕνας δυστυχισμένος ἐπίλπτι κός, κρεμ ἀσκηκε ἀπὸ ἕνα δέντρο τοῦ κήπου. Ἀπὸ τότε ὅλη ἡ εὐθυμία κ' ἡ χαρὰ ἔφυγε ἀπ' αὐτὴ τὴν ὄμορφη βίλλα, καὶ μέσα στὰ δωμάτια, παντοῦ, ἁπλώθηκε ἡ πένθιμη κι' ἀνατριχιαστικὴ σκιὰ τοῦ θανάτου. Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε πεθάνει ἐκεῖ πέρα κι' ἡ τελευταίες κραυγές του ἀντηχοῦσαν ἀκόμη στ' αὐτιὰ τῶν δικῶν του καὶ τῶν ὑπηρετῶν.

Ἡ μητέρα του τσάκισε τὴν ἴδια κιόλας ὥρα, ὅπως ἕνα ὄμορφο δέντρο ποὺ πέφτει καταγῆς ἀπὸ τὸ τσεκοῦρι τοῦ ξυλοκόπου. Ὁ πατέρας του πάλι ἀπέκτησε ἕνα βλέμμα παράφρονος, τὸ σῶμα του κυρτώθηκε κ' ἔγινε χλωμὸς σὰν πεθαμμένος. Μόνο ἡ ὄμορφη Λουσιέν, ἡ τετράξανθη Λουσιὲν δὲν ἔχασε τίποτε ἀπὸ τὰ θέλγητρά της. Ἔγινε μάλιστα πιὸ ὄμορφη μὲ τὰ μαῦρα κι' ἡ μελαγχολία ἔκανε πιὸ γοητευτικὸ τὸ πρόσωπό της. Ἐμοιαζε σὰν μιὰ θλιμμένη Παναγία. Μὰ κανεὶς πειὰ δὲν ἐνδιαφερόταν γι' αὐτήν. Ὅλοι κλαίγαν καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὸν πεθαμμένο. Ὁ Μπαρτὲλ ἔνοιωθε ὅτι εἶχαν κοπῆ πειὰ τὰ φτερά του. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ ποὺ εἶχε μαζέψει μὲ οἰκονομικοὺς συνδυασμοὺς κι' ἐπιχειρήσεις, ἦταν μοιραῖο νὰ πέσουν στὰ χέρια ἑνὸς ἀσυνείδητου γαμπροῦ. Ἡ Λουσιὲν ἦταν πειὰ σὲ ἡλικία γάμου. Δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν λοιπὸν νὰ τὴν ἀφήση νὰ μαραθῆ καὶ νὰ χαλάση τὰ ποιὸ ὄμορφα χρόνια τῆς ζωῆς της μέσα σ' αὐτὸ τὸ πένθιμο καὶ μελαγχολικὸ περιβάλλον. Οἱ γέροι τὸ εἶχαν πάρει πειὰ ἀπόφασι. Γι' αὐτοὺς ἡ χαρὰ εἶχε σβύσει ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἡ δυστυχία τοὺς εἶχε τσακίσει τὴν καρδιά. Ἦσαν δυὸ πεθαμμένοι ποὺ εἶχαν ἀνώφελα κι' ἄχρηστα πλούτη.

Ὤ, ἂν ζοῦσε ὁ Ἀλμπέρ, ὁ γυιος τους, ὅλα θὰ ἦταν διαφορετικά. Ἡ ζωή τους θὰ εἶχε ἕνα σκοπό: τὴν περιποίησί του. Μὰ τώρα ὅλα εἶχαν τελειώσει.

***

Ὁ Ζὰν Μπαρτὲλ καθισμένος στὸ γραφεῖο του μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στῆθος, χωρὶς καμμιὰ θέλησι, ἔμενε ὧρες ὁλόκληρες δίχως νὰ βγάλη οὔτε μιὰ λέξι, ἀκίνητος σὰν μαρμαρωμένος. Ἡ γυναῖκα του πάλι κλεισμένη μέσα στὴν κάμαρά της, προσεύχοταν γονατιστὴ μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τοῦ γυιοῦ της. Ἤξερε ὅτι οἱ αὐτόχειρες πάνε στὸ σκοτεινὸ βασίλειο τοῦ Διαβόλου. Γι' αὐτὸ κι' ὅλας ὁ ἀτυχος Ἀλμπὲρ θάφτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ δὲν ἐπέτρεψαν στοὺς δικούς του νὰ τοῦ βάλουν οὔτε ἕνα σταυρὸ πάνω στὸν τάφο του. Ὁ Ἀλμπὲρ ἦταν πειὰ ἕνας κολασμένος! Ἡ ψυχή του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ ἀνάπαυσι ὡς τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως. Ἤταν καταδικασμένη νὰ γυρίζη στὸ ἄπειρο, ἀνάμεσα στοὺς λαμπεροὺς ἀστερισμοὺς ὁλομόναχη σὰν καταραμένη...Κι' αὐτὸ τρέλλαινε τοὺς γονεῖς του.

Ἡ φτωχὴ Λουσιὲν μάταια ἀγωνιζόταν νὰ τοὺς παρηγορήση. Οἱ γονεῖς της εἶχαν πάθει μιὰ τρομερὴ ψύχωσι, μὲ τὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ τους. Εἶχαν ἀρχίσει μάλιστα νὰ δείχνουν σημεῖα ἀνισορροπίας. Καὶ ἡ Λουσιὲν καταλάβαινε μὲ τρόμο ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ κατασταλάξουν στὸ ψυχιατρεῖο.

Καὶ δὲν ἦταν μόνο αὐτό: Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις κι' ἡ στενοχώριες ἄρχισαν νὰ τῆς κλονίζουν καὶ τὴν δική της. Τὸ ρόδινο χρῶμα εἶχε φύγει σιγά—σιγὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπό της, τὰ χείλη της ἀπέκτησαν μιὰ ἀπέραντη ἔκφρασι πικρίας καὶ τὸ βλέμμα της εἶχε γίνει τόσο θλιμμένο ποὺ προκαλοῦσε τὴ συμπάθεια ἐκείνων ποὺ δὲν ἤξεραν τὴν τραγωδία της.

Κι' ὅμως εἶχε τὸ κουράγιο νὰ ὑπομένη αὐτὸ τὸ μαρτύριό της. Δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψη τοὺς γονεῖς της, ἤστω κι' ἂν δὲν τὴν πρόσεχαν καὶ νὰ φύγη γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι πρὸς τὸν ἥλιο καὶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἤταν ἕνα φρόνιμο καὶ λογικὸ κορίτσι ποὺ ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα τοὺς γονεῖς της. Ναί, ἦταν ἀποφασισμένη νὰ γεράση κοντά τους ὥς ὅτου ἐκεῖνοι νὰ κλείσουν τὰ μάτια τους.

Μὰ τί ἐγωῖσται πού εἶνε οἱ γέροι! ποτὲ δὲν ἀνεγνώρισαν αὐτὴ τὴ θυσία της. Ὅλη ἡ σκέψι τους εἶχε ἀφιερωθῆ στὴν ἀνάμνησι ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ πέταξε τὴ ζωὴ του σὰν ἀποτσίγαρο! Γιὰ ἐκείνην δὲν εἶχαν ποτὲ ἕνα χαμόγελο κι' ἕνα καλὸ λόγο. Κι' ὅταν ἀκόμη ζοῦσε ὁ Ἀλμπέρ, αὐτὸν περιποιόντουσαν.

Ἔτσι κι' ἐκείνη τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι ὅτι ἦταν ἕνα πλάσμα, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχη ἀπαιτήσεις, ποὺ ἦταν γεννημένο γιὰ νὰ ὑπηρετῆ τοὺς ἄλλους καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἔχη μιὰ προτοβουλία στὴ ζωή της.

Κι' ὅμως ἡ Λουσιὲν αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της δυνατὸ. Καὶ τώρα ἀκόμη μ' ὅλη τὴ στενοχώρια της ἔνοιωθε ὅτι εἶχε τὸ κουράγιο νὰ ξαναδώση τὴ χαρὰ στοὺς γονεῖς της. Μόνο ποὺ δὲν ἤξερε μὲ ποιὸ τρόπο. Μάταια συμβουλευόταν τὶς φίλες της. Ὅλες ἀπέφευγαν μὲ μιὰ ἀφάνταστη κακία νὰ τῆς δώσουν μιὰ συμβουλή. Ἡ περισσότερες μάλιστα τὴ συμβούλευαν νὰ τοὺς ἐγκαταλείψη καὶ νὰ κυττάξη τὸν ἑαυτό της.

— Λεφτά, ἔχουν, τῆς ἔλεγαν, ὥστε δὲν θὰ τοὺς λείψη τίποτε! Ἀφησέ τους ἂν θέλης νὰ μὴν πεθάνης ἀπὸ μαρασμό.

Ὅσο λογικὴ ὅμως κι' ἂν ἦταν αὐτὴ ἡ σκέψι,ἡ φίλες της τὴν ἔλεγαν μὲ κακία γιατὶ κατὰ βάθος δὲν χώνευαν τὴν Λουσιὲν ποὺ ἦταν τόσο ὄμορφη καὶ τόσο πλούσια. Ἤθελαν μάλιστα ἡ Λουσιὲν νὰ κάνη τὴν τρέλλα νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ νὰ βροῦν θέμα τῶν ἀτελειώτων συζητήσεών τους.

Ἡ Λουσιὲν ἀπεφασισε τότε νὰ συμβουλευθῆ τὸν Στέφαν Γκισμὲν, τὸν ἀδελφὸν μιᾶς ἀπὸ τίς γνωστὲς της. Ἐκεῖνος τὴν ἄκουσε μὲ προσοχὴ, σκέφτηκε λιγάκι κι' ὕστερα τῆς εἶπε:

— Ἡ ἐμπιστοσύνη νὰ μοῦ πῆς τὰ μυστικά σου μὲ κολακεύει τόσο πολύ, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ μὴ σὲ βοηθήσω. Μὰ τὸ σχέδιο μου εἶνε λίγο τολμηρό. Θὰ χρειασθῆ νὰ δοκιμάσης στενοχώριες, ἐξευτελισμούς, μαρτύρια. Μὰ ἔτσι μόνο μπορεῖ ν' ἀποσπάσουμε τὴν προσοχὴ τῶν γονέων σου ἀπὸ τὴ νοσηρὴ ἰδέα τοῦ θανάτου.

— Καὶ πῶς θὰ γίνη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ἡ Λουσιέν.

— Νὰ μὲ παντρευθῆς! Τῆς ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ Στέφαν.

Ἐκείνη στὴν ἀρχὴ τὰ ἔχασε. Δίστασε μήπως τυχὸν κι' αὐτὸς ἀκόμη τῆς ἔπαιζε κανένα ἄσχημο παιγνίδι. Μήπως εἶχε βρῆ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τῆς πάρη τὴν προῖκα της; Ἄλλωστε ποτὲ δὲν τῆς εἶχε δοθῆ ἡ ἀφορμὴ νὰ προσέξη τὸ χαρακτῆρα του. Ἐπειδὴ ὅμως τῆς μιλοῦσε μὲ εἰλικρίνεια ἡ Λουσιὲν ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάση κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ παιγνίδι. Καὶ δέχτηκε πρόθυμα ν' ἀκολουθήση τὶς συμβουλές του.

Πέρασαν λίγες μέρες καὶ ξαφνικὰ σ' ὅλους τοὺς γνωστοὺς τους ἐξάπασε τὸ σκάνδαλο ὅτι ἡ Λουσιὲν εἶχε φύγει μ' ἕναν τυχαῖο ἄνθρωπο.

Ὁ πατέρας της σκέφτηκε λίγο τὴν ἐξαφάνισί της κι' ὕστερα ἑτοιμαζόταν πάλι νὰ τὴν ξεχάση ὅταν παρουσιάστηκε ὁ ξαφνικὸς γαμπρός του. Μὲ ἀναίδεια ποὺ θὰ ζήλευε κι' ὁ τολμηρότερος ἀπατεὼν τοῦ ζήτησε οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, νὰ τοῦ δώση τὴν προῖκα τῆς Λουσιέν.

Μὰ ὁ Μπαρτὲλ ἐξαγριώθηκε ἀπὸ τὰ λόγια του καί, κατανικώντας τὴ στενοχώριά του γιὰ τὰ μαρτύρια τῆς Λουσιέν, εἶπε στοὺς ὑπηρέτες νὰ τὸν πετάξουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Τὸ ἴδιο ὅμως βράδυ ἡ Λουσιὲν μὲ δάκρυα στὰ μάτια γύρισε στὸ πατρικὸ σπίτι διωγμένη ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της.

Ἄρχισε τότε μιὰ ἐκνευριστικὴ ἱστορία. Κάθε μέρα ὁ ἄνδρας της τῆς ἔστελνε ἀπειλητικὰ γράμματα, τὴν τρομοκρατοῦσε καὶ τὴ φοβέριζε ὅτι θὰ τὴ σκοτώση. Ἐκείνη φυσικὰ τὰ ἔδειχνε στοὺς γονεῖς της, οἱ ὁποῖοι γινόντουσαν ἐξάλλοι ἀπὸ τὸ θυμο τους. Σιγὰ—σιγὰ δὲν σκεφτόντουσαν τώρα παρὰ μόνο τὴν τραγικὴ κατάστασι τῆς Λουσιέν. Ὁ πατέρας της ἄρχισε ν' ἀνακτᾶ τὴν παλιὰ δραστηριότητά του κι' ἡ μητέρα της ἔπαψε νὰ κλαίη κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη καὶ νὰ καταριέται τὸν γαμπρό της. Μιὰ μέρα δὲ δήλωσε στὸν ἄνδρα της.

— Πρέπει νὰ τελειώνουμε μιὰ καὶ καλὴ μ' αὐτὸ τὸν μασκαρᾶ!

Κι' ὁ πατέρας τῆς Λουσιὲν δέχτηκε νὰ τὸν κάνη νὰ σέβασθῆ τὴν κόρη του.

Ἡ Λουσιὲν ὅμως ὅλος συγκρατοῦσε τὴ χαρά της. Ἔβλεπε ὅτι οἱ γονεῖς της εἶχαν γιατρευτῆ κι' ὅταν κατάλαβε ὅτι ἤρθε ἡ κατάλληλη στιγμὴ τοὺς εἶπε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἐκεῖνοι γέλασαν μὲ τὸ σχέδιό της καὶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ τὴν εὐχαριστήσουν πὸν τοὺς εἶχε δώσει πάλι τὴ χαρά. Κάλεσαν ἀμέσως τὸν Στέφαν στὸ σπίτι τους, τὸν εὐχαριστήσαν καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ μείνη γιὰ πάντα κοντά τους.

Ἡ Λουσιὲν ποὺ ἀγαποῦσε τὸν Στέφαν, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι.Καὶ ἡ κωμῳδία τῆς συζυγικῆς ζωῆς τους ἄρχισε πάλι, ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τώρα παίζαν τὸ ρόλο δυὸ ἐρωτευμένων καὶ τρυφερῶν συζύγων.

ΠΩΛ ΝΤΥΠΟΝ

Ἡ Λουσιὲν γύρισε στὸ πατρικὸ σπίτι μὲ δάκρυα στὰ μάτι ...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΣΜΙΘ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Ο Χάρρυ Ντοῦμελ πίστευε πάντα ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου κλείνεται σὲ λίγες μόνο στιγμές ποὺ φτάνουν ὡστόσο νὰ φωτίσουν τὶς μέρες τῆς ζωῆς του μὲ τὸν λαμπρὸ ἥλιο τῆς χαρᾶς. Γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν παραπονιόταν γιὰ τὶς ἀτυχίες του. Ἤλπιζε ὅτι κάποτε ἡ μοῖρα του θὰ τὸν θυμόταν. Κάποτε θὰ χόταν καὶ γι' αὐτὸν ἡ ἐποχὴ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ ὅτι εἶνε εὐτυχισμένος. Κι' ἔτσι περίμενε ὑπομονητικά. Σκυμμένος πάνω στὰ χαρτιὰ τοῦ γραφείου του, δούλευε ἀκούραστα σωστὲς δέκα ὧρες, χανόταν μέσα στὴν πεζὴ ἀτμόσφαιρα τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν δημοσίων ἐγγράφων, ἀμίλητος καὶ τόσο τακτικὸς σὰν μιὰ κανονισμένη μηχανή. Ποτὲ δὲν εἶχε κάνει ἕνα λάθος. Ποτὲ ὁ προϊστάμενός του δὲν τὸν εἶχε ἐπιπλήξει γιὰ ἕνα παράπτωμα. Ἦταν ὁ τύπος τοῦ καλοῦ ὑπαλλήλου ποὺ ἔχει τακτοποιήσει τὶς ὑποθέσεις του, δὲν ἔχει ἀνησυχίες καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ κάνουν οἱ ἄλλοι.

Οἱ φίλοι του τὸν σεβόντουσαν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν:

— Ὁ Χάρρυ, ἔλεγαν, εἶνε ὁ πιὸ εἰλικρινὴς Ἄγγλος. Τὸ μυαλό του εἶνε ξεκαθαρισμένο ἀπὸ τὰ τολμηρὰ ὄνειρα καὶ δὲν σκέφτεται παρὰ μόνο τὴν πραγματικότητα.

Ἡ ζωή του κυλάει ὅπως ἕνα κατακάθαρο ρυάκι χωρὶς νὰ ταραχθῆ ποτὲ ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συγκίνησι.

— Ὁ Χάρρυ εἶνε εὐτυχής, δήλωναν οἱ γνωστοί του. Τὸ πρόσωπό του ἔχει τὴν ἤρεμη ἔκφρασι τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν κανονίσει τοὺς λογαριασμούς τους μ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ ποὺ δὲν τοὺς ἀπασχολοῦν τὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς.

Κι' ἀλήθεια, ὁ καϋμένος ὁ Χάρρυ ποτὲ δὲν εἶχε δοκιμάσει τὸν ἔρωτα. Ἦταν μιὰ μηχανὴ ἢ ἕνας κοντυλοφόρος ποὺ ἔγραφε διαρκῶς ἡμερομηνίες, ξηρὰ ὑπηρεσιακὰ ἔγγραφα κ' ὑπέγραφε καθαρὰ χωρὶς μουντζοῦρες τ' ὀνομά του.

Ὅταν ἡ νύχτα κατέβαινε πάνω στὰ ἐνεργὰ τοῦ Τάμεσι, ὁ Χάρρυ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἔκανε μιὰ βόλτα στὸ Χάϋδ—Πάρκ, καθόταν σ' ἕνα μπὰρ νὰ πιῆ ἕνα οὐΐσκυ κι' ὕστερα γύριζε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ φάη καὶ νὰ κοιμηθῆ. Μερικὲς φορὲς πάλι ἄφηνε τοὺς φίλους του νὰ τὸν παρασύρουν στὰ εὔθυμα κέντρα τοῦ Πικαντίλλυ, μὰ ποτὲ δὲν ἔμπλεκε σ' ἐφήμερες ἐρωτικὲς περιπέτειες.

Κι' ἔτσι κυλοῦσε ἡ ζωή του... Σὰν ρολόϊ.

Μιὰ μέρα ὡστόσο συνέβη κάτι ποὺ τὸν συγκλόνισε. Ἦταν μιὰ ἀπρόοπτη περιπέτεια ποὺ τοῦ ἄλλαξε κατόπιν τὴν ζωήν του καὶ τὸν χαρακτῆρα του. Κράτησε μόνο λίγες ὧρες, μὰ αὐτὲς ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ γίνη ὁ Χάρρυ Ντοῦμελ ἄλλος ἄνθρωπος. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ξαφνικὰ ἡ τύχη εἶχε θυμηθῆ νὰ τοῦ χαρίση τὴ μεγάλη εὐτυχία ποὺ περίμενε τόσα χρόνια τώρα στὴ ζωή του. Ἄρχισε μ' ἕνα χαμόγελο, ὅπως μιὰ ὥμορφη μέρα ἀρχίζει μὲ μιὰ μαγευτικὴ ἀνατολὴ ἡλίου. Μὰ ἀκοῦστε αὐτὴ τὴν ἱστορία Εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα γιατὶ δείχνει καθαρὰ ὅτι ὅλα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ἔχουν κανονισθῆ ἀπὸ προτήτερα κι' ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἕνα παιγνιδάκι στὰ χέρια τῆς μοίρας.

Τὸ πρωΐ μιᾶς γιορτῆς, ὁ φίλος του ὁ Τζώρτζ πῆγε στὸ σπίτι του. Ὁ Χάρρυ βρισκόταν ἀκόμη στὸ κρεββάτι του. Μὲ τὴν οἰκειότητα ποὺ ἔχει ἕνας ἀγαπημένος φίλος τὸν ξύπνησε ἀπὸ τῆς βίας καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ νιωθῆ:

— Ἔλα, τοῦ εἶπε, ὁ καιρὸς εἶνε τόσο ὥμορφος! Πᾶμε νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα στὸν Τάμεσι.

Ὁ Χάρρυ τὸν ἀκολούθησε ἀδιάφορος. Ναί, ἡ μέρα ἦταν ὥμορφη καὶ τὸ Λονδῖνο εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴν πυκνὴ ὁμίχλη ποὺ τὸ τύλιγε. Ἡ ἀνοιξι εἶχε στολίσει πράσινους τοὺς κήπους καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἦταν πιὸ λαμπερό.

Ὁ Ντοῦμελ ἔνοιωθε στὴν καρδιά του μιὰ κρυφὴ χαρά. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι προαισθανόταν ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοὺς συνέβαινε.

Μ' ἕνα ποταμόπλοιο, οἱ δυὸ φίλοι πῆγαν σὲ μιὰ γραφικὴ παραλία καὶ κάθησαν σ' ἕνα ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο. Γύρω τους ἕνα σωρὸ εὔθυμες συντροφιὲς χαιρόντουσαν τὸν ἐρχομό τῆς ἀνοίξεως μὲ ξεφωνητὰ καὶ μὲ τραγούδια Ὁ Χάρρυ κύτταζε ὅλον αὐτὸ τὸν εὔθυμο κόσμο κι' εὐχαριστιόταν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι διασκεδάδε μαζύ τους. Ξαφνικὰ τὸ βλέμμα του καρφώθηκε σ' ἕνα τραπέζι. Ὁ φίλος του ποὺ παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις του κι' εἶδε τὴν ἀλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας του ἀπόρησε:

— Τί συμβαίνει; Τὸν ρώτησε.

Ὁ Χάρρυ ἀπὸ τὴ συγκίνησι ἄργησε λίγα λεφτὰ νὰ τ' ἀπαντήση. Τέλος τοῦ εἶπε:

— Ποιὲς εἶν' αὐτὲς ἡ τρεῖς γυναῖκες; Κι' ἔδειξε λίγο πιὸ μακρυὰ ἀπ' τὸ τραπέζι τους.

— Δὲν ξέρω. Τοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος του. Μὰ, καθὼς, βλέπω, εἶνε πολὺ χαριτωμένες. Ἡ μιὰ μάλιστα κυττάζει πρὸς τὸ μέρος μας καὶ χαμογελάει. Τί λὲς, δὲν κάνουμε τὴ γνωριμία τους;

Ὁ Χάρρυ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του δὲν βρῆκε ὅτι τὸ φλέρτ ἦταν μιὰ κουταμάρα.

Δέχτηκε πρόθυμα νὰ παρακολουθήση τὸ φίλο του σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια κι' ἡ πολιορκία τῶν τριῶν γυναικῶν ἄρχισε μ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς αἰσθηματικῆς τέχνης.

Ἄρχισαν νὰ τὶς κυττοῦν προκλητικά, ν' ἀνταποδίδουν τὰ χαμόγελα, νὰ παρακολουθοῦν τὴν ὁμιλία τους καὶ νὰ πίνουν οὐίσκο εἰς ὑγείαν τους κάθε φορὰ ποὺ τοὺς ἔριχναν κανένα βλέμμα ἢ ἄγνωστες.

Αὐτὴ ἡ πολιορκία κράτησε ὡς τὸ ἀπόγευμα. Κι' οἱ δυό πὸ τὸ ἀλκοὸλ καὶ τὴν εὐτυχία.

— Πρέπει νὰ τ.ς γνωρίσουμε! ἐπέμενε ὁ Χάρρυ μὲ πεῖσμα μικροῦ παιδιοῦ.

Ὡστόσο ὁ Τζώρτζ δὲν ἦταν τῆς ἴδιας γνώμης.

— Εἶνε ξένες, τοῦ ἐξήγησε. Εἶνε Ἀμερικανίδες. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μᾶς περάσουν γιὰ ἀπολίτιστους. Μπορεῖ νὰ παρεξηγήσαμε τὸ φέρσιμό τους!

Μὰ ὁ Χάρρυ δὲν ἄκουγε τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ καταλάβαινε ἦταν ὅτι ὁ ἔρως εἶχε μπῆ ξαφνικὰ στὴν καρδιά του μ' ἕνα γυναικεῖο χαμόγελο.

— Πρέπει νὰ τὶς γνωρίσουμε, δήλωνε στὸ Τζώρτζ. Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν κάνω τὴ γνωριμία αὐτοῦ τοῦ γοητευτικοῦ πλάσματος. Μὰ κύτταξε, λοιπόν, τί ὥμορφη ποὺ εἶνε; Για πρόσεξε τὰ μάτια της... Ἔ, ὄχι, δὲν θ' ἀφήσω ποτὲ νὰ μοῦ ξεφύγη μιὰ τόσο σπάνια ὥμορφιά.

Ὁ φίλος του ἔπεφτε ἀπὸ τὴν μιὰ ἔκπληξι στὴν ἄλλη. Πρώτη φορὰ εἶχε «ἀγριέψει» τόσο πολὺ ὁ Χάρρυ Ντοῦμελ. Ἄρχισε μάλιστα νὰ φοβᾶται μήπως πάθει τίποτε. Γι' αὐτὸ ἔκανε τ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ πλησιάσουν τὶς τρεῖς Ἀμερικανίδες. Μὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο. Μέχρι τὴν ὥρα ποὺ πῆραν πάλι τὸ ποταμόπλοιο γιὸ νὰ γυρίσουν στὸ Λονδῖνο δὲν εἶχαν ἀνταλλάξει οὔτε μιὰ λέξι. Τέλος σηγουν. Οἱ δυὸ φίλοι τὶς ἀκολούθησαν μέχρι τὸ καράβι καὶ κάθησαν κοντά τους στὶς πολυθρόνες τοῦ καταστρώματος. Ἀπὸ ἕνα ἐντελῶς τυχαῖο γεγονός, ὁ Χάρρυ ἔπιασε κουβέντα μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ τοῦ τὸν θαύμαζε. Πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε νὰ ἔχη τόση τόλμη. Ὁ Χάρρυ ἦταν ἕνας περίφημος... Δὸν Ζουάν!

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Λονδῖνο, εἶχαν πειὰ γνωριστῆ καλά. Κι' οἱ πέντε συμφώνησαν νὰ διασκεδάσουν

— Μᾶς μένει ἕνα βράδυ, τοὺς δήλωσαν ἡ Ἀμερικανίδες. Αὔριο τὸ πρωΐ θὰ φύγουμε γιὰ λοιπὸν ὅσο μποροῦμε καλύτερα τὴ βραδυὰ μας.

—Ναί, ἂς χαροῦμε τὴ βραδυὰ μας Ζόζεφιν! ἔλεγε εὐτυφη γυναῖκα ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε. Ἡ νύχτα στὸ Λονδῖνο εἶνε γοητευτικὴ σὰν τὸ βλέμμα τῶν ματιῶν σου, κι' ἡ ζωή σου. Ναί, εἶνε πολὺ ὥμορφη ἀπόψε ἡ ζωὴ στὸ Πικαντίλλυ.

Κι' ἡ εὔθυμη συντροφιὰ γλέντησε ὡς τὰ ξημερώματα. Γύριαν ὅλα τὰ μιοῦζικ-χὼλ, χόρεψαν, ἤπιαν σαμπάνια καὶ εἶπαν ἕνα σωρὸ τρυφερὰ λόγια. Ἡ νει πειὰ δυὸ τρυφεροὶ φίλοι. Ἀλλὰ κι' ἡ Φράνσις κι' ὁ Τζώρτζ εἶχαν ὑποσχεθῆ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ν' ἀγαπιοῦνται αἰώνια. Ἡ μὶς Χάοισσον, ἡ τρίτη Ἀμερικανίδα διασκέδαζε μὲ τὰ δυὸ αἰσθηματικὰ ζευγαράκια ποὺ εἶχαν ἑνωθῆ τόσο ἀπρόοπτα μὲ τὴ θέλησι τῆς μοίρας. Ἀλλώστε γι' αὐτὴν αὐτὸ τίποτε πειὰ δὲν θὰ ὑπῆρχε. Τὸ ὑπερωκεάνειο θὰ τὶς ἐπαιρνε μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο στὸ ὁποῖο εἶχαν γνωρίσει τὰ πάντα. Ἀκόμη καὶ τὸν ἔρωτα.

Τὸ πρωΐ ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Χάρρυ καὶ τῆς Ζόζεφιν ἦταν τραγικός. Ἐκλαιγαν κι' οἱ δυὸ σὰν νὰ εἶχαν ἀγαπηθῆ πολλὰ χρόνια κι' ἡ τύχη τοὺς χώριζε ἀπρόοπτα Ὁ Τζώρτζ λυπόταν τὸ φίλο του ποὺ τὸν ἔβλεπε κυριευμένο ἀπὸ τὴ θλῖψι. Κι' ὅταν τὸ ὑπερωκεάνειο χάθηκε ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Λονδίνου καὶ δὲν διακρινόταν πειὰ ἡ σιλουέττα τῆς Ζόζεφιν, τῆς Φράνσις καὶ τῆς Χάρισσον, οἱ δυὸ φίλοι γύρισαν μελαγχολικοὶ στὸ γραφεῖο τους.

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ μέρα πέρασεν πολὺς καιρὸς. Ὁ Τζώρτζ, ὅπως ἦταν φυσικό, ξέχασε αὐτὴ τὴν ἐφήμερη περιπέτειά του. Μὰ ὁ Χάρρυ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ν' ἀγαπάη τὴ Ζόζεφιν καὶ νὰ περιμένη τὸν ἐρχομό της. Γι' αὐτὸν ἡ Ζόζεφιν Ὄλιβερ, ἦταν ὁ μεγάλος, ὁ μοναδικὸς ἔρως τῆς ζωῆς του καὶ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν ἐξεχάση.

Καὶ πέθανε βέβαιος ὅτι ἡ Ζόζεφιν δὲν τὸν εἶχε λησμονήσει κι' ὅτι μιὰ μέρα σκεφτόταν νὰ γυρίση στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ συναντήση τὸν ἀγαπημένο της.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΣΜΙΘ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποῖοι εἶνε οἱ τρεῖς μεγαλύτεροι γιατροί. Ὁ στρατάρχης Βιλλὰρ καὶ τὸ πουγγὶ μὲ τὰ χρυσᾶ λουδοβίκεια Πῶς τὸ τσέπωσε... ἀναιδέστατα!—Μιὰ μυῖγα στὲν καφὲ ἑνὸς ποιητοῦ. Οἱ λακωνισμοὶ τοῦ δόκτορος Ἄμπερνεθ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Βύρωνος πρὸς τοὺς λουστρο. Πῶς φίο πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ἔχασε ἕνα στοίχημά του μὲ τὸ Μπροῦμμελ, κλπ. κλπ.

Ο διάσημος γαλλος γιατρὸς Ντυμουλέν, στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του βλέποντας συγκεντρωμένους γύρω του τοὺς καλυτέρους γιατροὺς τῶν Παρισίων, εἶπε:

— Κύριοι, πεθαίνω κι' ἀφήνω πίσω μου τρεῖς μεγάλους γιατρούς!

Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους συναδέλφους τοῦ ἐτοιμοθανάτου, κύτταξε τὸν διπλανό του μὲ ἀγωνία, ἀναμένοντας ν' ἀκούση ἀπὸ τὸν Ντυμουλέν τ' ὀνομά του.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ὅμως ἀφοῦ, σώπασε μερικὲς στιγμὲς πρόσθεσε:

— Τὸ νερό, τὴν γυμναστική, καὶ τὴν καλὴ δίαιτα!..

***

Ὅταν πέθανε ὁ διοικητὴς τῆς Προβηγκίας Δοὺξ τοῦ Βαντόμ, ὁ Λουδοβίκος 14ος, διώρισε στὴ θέσι του τὸν περίφημο στρατάρχη ντὲ Βιλλάρ, στὸν ὁποῖον ἀπένειμε καὶ τὸν τίτλο τοῦ Δουκός.

Ὁ νέος Διοικητὴς ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὴν ἐπαρχία του κι' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ προύχοντες τοῦ τόπου οἱ ὁποῖοι, σύμφωνα μ' ἕνα παλιὸ ἔθιμον τοῦ προσέφεραν ὡς δῶρο, ἕνα πουγγὶ γεμάτο χρυσᾶ Λουδοβίκεια καὶ τοῦ εἶπαν:

—Σᾶς προσφέρουμε Ἐξοχότατε, τὸ μικρὸ αὐτὸ δῶρο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸ δεχθῆτε. Εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ποὺ προσφέραμε καὶ στὸν προκάτοχό σας, τὸν μακαρίτη Δοῦκα τοῦ Βαντόμ, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν τὸ ἐδέχθη καὶ μᾶς τὸ ἐπέστρεψε.

— Ἄ! σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς, ἀπήντησε ὁ στρατάρχης, τσεπώνοντας τὸ πουγγὶ μὲ τὰ Λουδοβίκεια. Ἀτυχῶς δὲν μπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ κάνω τὸ ἴδιο μὲ τὸν προκάτοχό μου, γιατὶ ἐκεῖνος ἦταν πολὺ μεγάλος ἄνθρωπος καὶ τὰ ἔργα του εἶνε ἀμίμητα!...

***

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Ζερὰρ ντὲ Νερβάλ, παίρνοντας κάποια ἡμέρα τὸν καφέ του σ' ἕνα καφενεῖο στὸ Παρίσι, εἶδε μέσα στὸ φλυτζάνι του μιὰ μυῖγα.

Ὁ ποιητὴς φώναξε ἀμέσως τὸ γκαρσόνι καὶ τοῦ εἶτε γελῶντας καὶ δίνοντάς του πίσω το φλυτζάνι του μὲ τὸν καφέ.

— Πάρτο πάλι αὐτό, σὲ παρακαλῶ, παιδί μου. Καὶ ἄλλη φορά, νὰ προσέχης νὰ μοῦ σερβίρης χωριστὰ τὸν καφέ, καὶ χωριστὰ τὶς... μυῖγες!

***

Ὁ περίφημος Ἄγγλος γιατρὸς Ἄμπερνεθ, ἦταν γνωστὸς γιὰ τὸν παροιμιώδη του λακωνισμό, καὶ γιὰ τὶς σύντομες, σχεδὸν μονοσύλλαβες, συμβουλές ποὺ ἔδινε στοὺς ἀσθενεῖς του. Μιὰ ἡμέρα, μία γυναῖκα τοῦ λαοῦ ἐπῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στὸ σπίτι του, καὶ μόλις τὸν εἶδε ξεγύμνωσε τὸ δεξὶ μπράτσο, καὶ χωρὶς νὰ τοῦ μιλήση καθόλου τοῦ ἔδειξε μιὰ πληγὴ ποὺ ἔσταζε ἀκόμα λίγο αἷμα. Ὁ Ἄμπερνεθ τὴν κύτταξε καὶ τὴν ρώτησε:

— Γρατζουνιά;

— Ὄχι! Δαγκωμα.

— Ἀπὸ γάτα;

— Ἀπὸ σκύλλο.

— Σήμερα;

— Χθές.

— Πονεῖτε;

— Ὄχι...

Ὁ Γιατρὸς ἐνθουσιασμένος μὲ τὶς ὀλιγόλογες ἀπαντήσεις τῆς γυναίκας αὐτῆς, μόνο ποὺ δὲν τὴν φίλησε ἀπ' τὴ χαρά του καὶ τὴ θεράπευσε δωρεάν.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ λακωνισμοῦ αὐτοῦ, ὁ Ἄμπερνεθ θύμωνε τρομερά ὅ.ταν τὸν ξυπνοῦσαν τὴν νύχτα γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ ἕναν ἄρρωστο.

Κάποτε, ἀκούγοντας μετὰ τὰ μεσάνυχτα, νὰ τοῦ χτυπᾶνε τὴν πόρτα, ὁ Ἄμπερνεθ ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ βγῆκε μόνος του στὸ παράθυρο.

— Ποιὸς εἶνε; φώναξε μανιασμένος.

— Γιατρέ μου... τρέξτε γρήγορα!... τὸ παιδί μου κατάπιε ἕνα ποντίκι!...

— Δὲν μπορῶ νὰ ἔρθω αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀποκρίθηκε ὁ ἄγγλος γιατρός. Δόστε του γρήγορα νὰ κατατιῆ καὶ μιά.... γάτα, καὶ ἀφῆστε με ἥσυχο!...

***

Εἶνε σὲ ὅλους γνωστὴ ἡ ἀγάπη ποὺ ἔδειχνε πρὸς τοὺς φίλους τους ὁ Βύρων.

Ἀκόμα καὶ μικρὸς ὅταν ἦταν μποροῦσε νὰ φθάση μέχρι θυσίας γιὰ νὰ σώση ἕνα φίλο του.

Μιὰ μέρα στὸ σχολεῖο—ὁ Βύρων θὰ ἦταν τότε μόλις 12 ἐτῶν—εἶδε κάποιο συμμαθητή του πολὺ μεγαλύτερό του στὴν ἡλικία καὶ πολὺ δυνατώτερο ἀτ' αὐτόν, νὰ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ φίλου του Ρορέρτου Ηὶλ—τοῦ κατόπιν μεγάλου πολιτικοῦ τῆς Ἀγγλίας—καὶ νὰ τὸν ρίχνη κάτω ἕτοιμος νὰ τὸν δείρη μ' ἕνα μαστίγιο ποὺ κρατοῦσε.

Τότε ὁ Βύρων ποὺ καταλαβε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βάλη μαζύ του καὶ νὰ σώση τὸ φίλο του ἔτρεξε καὶ τοῦ φώναξε:

— Στάσου! Πόσα χτυπήματα πρόκειται νὰ δώσης στὸ φίλο μου;

— Καὶ τί σε νοιάζει κι' ἐρωτᾶς ἐσύ; τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ θυμὸ ὁ συμμαθητής του.

— Γιατί, ἂν θέλης ἀτ' τὰ χτυπήματα ποὺ σκοπεύεις νὰ δώσης στὸ φίλο μου νὰ δώσης σὲ μένα τὰ μισά....

***

Ὁ περίφημος Ἄγγλος δανδὴς Μπροῦμελ, ὁ βασιλεὺς τῆς μόδας, ἐπιρόπεινε μιὰ μέρα στὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, νὰ βάλουν τὸ ἑξῆς στοίχημα:

— Εἶμαι τόσο δυνατός, εἶπε στὸν πρίγκηπα, ὥστε μπορῶ νὰ μεταφέρω στοὺς ὤμους μου τὴν ὑψηλότητά σας, καὶ νὰ περπατήσω ἔτσι 3 χιλιόμετρα, ἀπὸ τὸ Χάϋντε Πὰρκ στὸ Πικαντίλλι κι' ἀπ' ἐκεῖ ἕως τὰ ἀνάκτορά σας, ὅπου θὰ σᾶς κατεβάσω!...

Ὁ Πρίγκηψ δέχθηκε τὸ στοίχημα. Ὅποιος θὰ ἔχανε, θὰ πλήρωνε 2.000 λίρες, τὶς ὁποῖες καὶ κατέθεσαν στὸν ὑπασπιστὴ τοῦ πρίγκηπος ἐνώπιον 3 μαρτύρων ποὺ θὰ παρίσταντο κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ στοιχήματος.

Πολὺ πρωΐ τὴν ἑπομένην, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀντιληφθῆ ὁ κόσμος, συναντήθηκαν στὸ Πάρκο, τοῦ Χάϊντ - Πάρκ, τὸ ὁποῖο εἶχαν ὁρίσει ὡς σημεῖο τῆς ἐκκινήσεως.

Ὁ Πρίγκηψ κύτταξε τὸν Μπροῦμμελ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἔμπρὸς! Εἶμαι ἕτοιμος.

Ὁ Μπροῦμελ ὅμως δίσταζε.

Ὄχι, ἀκόμα, ὑψηλότατε. Δὲν βλέπω νὰ εἶσθε καθόλου ἕτοιμος!

—Πρέπει νὰ βγάλετε τὰ ροῦχασας!

—Γιατί; Καὶ τί σᾶς πειράζουν τὰ ροῦχα μου;

— Μὰ ἐγώ, ὑψηλότατε στοιχημάτισα νὰ μεταφέρω στοὺς ὤμους μου τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας καὶ ὄχι καὶ τὰ ροῦχα του...

Ὁ πρίγκηψ δέχθηκε.

Ἔστω! εἶπε, καὶ ἔβγαλε τὸ κουστούμι του.

Ὁ Μπροῦμμελ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζη:

— Καὶ τὰ παπούτσια σας! ὑψηλότατε, καὶ τὸ πουκάμισό σας, καὶ τὴ γραβάτα σας.... ὅλα.... ὅλα! Καὶ τό... ἐπαναλαμβάνω ὅτι στοιχημάτισα νὰ μεταφέρω τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας ἔτσι ὅπως εἶνε στὴ φυσική του κατάστασι.

Ὁ Πρίγκηψ φυσικὰ δὲν δεχτηκε τοὺς ὅρους αὐτοὺς ἀλλὰ ἔχασε τὸ στοίχημα.

***

Στὰ 1812, κατὰ τὴ μαχη ποὺ ἔγινε στὸν ποταμὸ Βερεζίνα, ὁ Γάλλος Στρατάρχης Οὐυτινό, Δοὺξ τοῦ Ρετζιο, ἔδειξε τέτοια τρελλὴ ἀνδρεία, ὥστε πληγώθηκε δυόφορές.

Ἀνήσυχος ὁ Μέγας Ναπολέων γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ προσφιλοῦς Στρατάρχου του, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ χειρουργεῖο ὅπου τὸν εἶχαν μεταφέρει γιὰ νὰ τὸν δῆ.

— Ἀγαπητέ μου, τί νὰ σᾶς πῶ! Τὸ παρακάνατε!! τοῦ εἶπε μὲ στοργικὴ αὐστηρότητα. Ἐκθέτετε τόσο τρελλὰ τὴ ζωή σας στὸν κίνδυνο. ὥστε ὅταν μάχεσθε κάτου, ὅλοι μας τρέμουμε μήπως μάθουμε ξαφνικὰ τὸ θάνατό σας!

— Μεγαλειότατε, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, ἀλλὰ ἔχω κι' ἐγὼ τὸ σκοπό μου! τοῦ ἀπάντησε μὲ συγκίνησι ὁ γενναῖος Στρατάρχης. Προσπαθῶ νὰ ξεπεράσω τὸ ρεκόρ τῶν τραυμάτων τοῦ Στρατάρχη ντὲ Μπουσικώ! Ἐκεῖνος, ὅπως ξέρετε, ἔχει τριανταένα τραύματα, κ' ἐγὼ μόλις ἔχω τριανταπέντε, μαζὺ μὲ τὰ δύο ποὺ κέρδισα σήμερα!.. Λίγη ὑπομονὴ ἀκόμη, καὶ σᾶς δίνω τὸ λόγομου πὼς θὲ θ' ἀργήσω νὰ τὸν... ξεπεράσω!!.

Ὁ Ναπολέων βαθειὰ συγκινημένος ἀπ' τὸ λόγια αὐτά, ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τὸν γενναῖο αὐτὸ πολεμιστὴ τῆς Γαλλίας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΠΙ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

ΤΩΝ A. SIMOND ET M. C. POINSOT

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔτσι εἶχε γίνει πολὺ συμπαθητικὴ στοὺς καλλιτέχνες, πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ ὑποστήριξί της δὲν περιοριζόταν μόνον σὲ λόγια. Πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, ὁ Μεσσονιὲ πρὸ πάντων, βρῆκαν στὴν κόμησσα τὴν ὀπαραίτητη βοήθεια ποὺ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ ἐξελιχθοῦν

Δὲν εἶνε λοιπὸν καθόλου περίεργο ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ Γαλλικοῦ Θρόνου, δοὺξ τῆς Ὀρλεάνης, ὁ ὁποῖος ὀνειρευόταν νὰ γίνῃ ὁ Μαικήνας τῶν καλλιτεχνῶν, εὗρισκε στὸ μέγαρό της μιὰ ἀτμόσφαιρα τόσο ταιριασμένη μὲ τὰ γοῦστα του. Τίποτε τὸ ἐκπληκτικό, γιατὶ ὁ πρίγκηψ αὐτὸς ἔκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ τύχῃ τῆς εὐνοίας τῆς πραγματικὰ ἀνώτερης αὐτῆς γυναίκας... Εἶχε πάει πρῶτα ἐκεῖ σὰν φίλος τῶν τεχνῶν καὶ τῆς καλῆς συντροφιάς, μὰ στὸ τέλος πήγαινε πειὰ σὰν φίλος τῆς κομήσσης. Ὅλοι δὲστὸ μέγαρο τὸν δεχόντουσαν σὰν μέλλοντα βασιλέα τῆς Γαλλίας.

Ἡ καρδιὰ τῆς κομήσσης ἔμεινε πάντα ἀφωσιωμένη στὴ βασιλικὴ ὑπόθεσι καὶ χτυποῦσε σύμφωνα μὲ τὴν καρδιὰ τοῦ πρίγκηπος. Ἕνα μυστικὸ πάθος κι' ἡ ὅμοιες ἐλπίδες ἔκαναν κάθε μέρα πιὸ δυνατοὺς τοὺς δεσμοὺς ποὺ ἕνωναν τὴν κόμησσα μὲ τὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης.

Ὅταν ἡ μεταβολὲς τῆς πολιτικῆς ἔδωσαν τέλος σ' αὐτὸ τὸ δεσμό, γιὰ τὸν ὁποῖο ὅλο τὸ Παρίσι εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐνδιαφέρεται, ὁ χωρισμὸς ἦταν ὁριστικός, γιατὶ ὁ δοὺξ ἔφυγε γιὰ τὴν ἐξορία. Ἕνα ἄλλο καθεστὼς εἶχε ἐγκατασταθῆ τώρα καὶ συγχρόνως ἄλλαξαν τὰ πεπρωμένα τῆς κομήσσης.

Μὰ καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Ναπολέοντος Γ', ἀκόμα κι' ὅταν ὁ δοὺξ ντὲ Μορνὺ ἦταν ὁ φίλος τῆς κομήσσης, τὸ σαλόνι της εἶχε χαρακτὴρα βασιλόφρονα. Καὶ πολλὲς φορὲς ἐξάσκησε ὅλη της τὴν ἐπίδρασι γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς βασιλικοὺς πρίγκηπες ἐναντίον τῶν διώξεων τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως. Ἔτσι, ὅταν ἡ Κυβέρνησις αὐτὴ ἀποφάσισε, σὰ 1852, νὰ δημεύσῃ τὴν ἀκίνητη περιουσία τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ὁ Μορνύ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει στὸ τραπέζι τῆς κομήσσης ντὲ Λεὸν τὰ παράπονα τῶν βασιλοφρόνων, θέλησε ν' ἀντιταχθῆ σ' αὐτὸ τὸ μέτρο, τὸ ὁποῖο εὕρισκε ἄτοπο, ἂν ὄχι ἄδικο. Μὰ σκόνταψε ἐπάνω σὲ μιὰ ἀπόφασι ἀκλόνητη κι' ἐξετέθη τοῦ κάκου. Ἡ ὑπόθεσις μάλιστα αὐτὴ συνετέλεσε πολὺ στὸ νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησί του.

***

Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κομήσσης ντὲ Λεὸν πρὸς τὸν δοῦκα ντὲ Μορνὺ κρατοῦσε ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ὁ τελευταῖος ἦταν πολὺ νέος. Ἡ κόμησσα εἶχε ἐντολή, ἂν ὄχι νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ, τοὐλάχιστον νὰ τὸν ἐμποδίζῃ νὰ ἐκτίθεται μ' ἕναν τρόπο ἀνεπανόρθωτο.

Αὐτὸ τὸ ἔκανε ἡ κόμησσα γιατὶ τέτοια ἐντολὴ εἶχε ἀναλάβει ἀπ' τὴ μητέρα τοῦ δουκὸς —καὶ τοῦ Ναπολέοντος Γ.— τὴν τέως βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας Ὀρτενσία τὴν κόρη τῆς συζύγου τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος Ἰωσηφίνας.

Ἀπὸ παιδὶ σχεδὸν ὁ δοὺξ σύχναζε στὸ σαλόνι τῆς κομήσσης καὶ περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες μπρὸς στὰ γόνατά της. Κατὰ συμβουλή της ὁ Μορνὺ τοποθέτησε τὴ μικρὴ σχετικῶς περιουσία του στὸν τραπεζιτικὸ οἶκο τοῦ πατέρα της, καὶ μέσα σέ λίγα χρόνια τὴν εἶδε νὰ δεκαπλασιάζεται. Τότε, σύμφωνα πάντοτε μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς προστατρίας του συνεταιρίστηκε σὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις κι' ἔτσι ἡ περιουσία του ἔγινε τεραστία. Ἀργότερα, κι' ἡ κόμησσα ντὲ Λεὸν ἐπωφελήθηκε τῆς μεγάλης θέσεως τοῦ ἐραστοῦ της καὶ ξανακέρδισε ἕνα μέρος τῶν ποσῶν τὰ ὁποῖα εἶχε χάσει κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1848.

***

Δίπλα σχεδὸν στὸ μέγαρο ντὲ Λεὸν ὑψώνόταν μιὰ κατοικία τα

Ἡ περίφημη ἠθοποιὸς τῆς Δευτέρας αὐτοκρατορίας Αἰμὲ Ντεκλὲ μὲ κλινολίνο τῆς ἐποχῆς

πεινοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ὁποία εἶχε ἐγκατασταθῆ ὁ ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόμησσα δοὺξ.

Γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὰ εἰρωνικὰ βλέμματα τῶν ὑπηρετῶν ἢ τὶς κριτικὲς τῶν κακῶν γλωσσῶν, νὰ τὶ εἶχαν ἐπινοήσει οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι: Εἶχαν φτιάξει ἕναν διάδρομο ποὺ μόνο αὐτοὶ τὸν ἤξεραν κι' ὁ ὁποῖος συνέδεε τὴ μικρὴ γκαρσονιέρα μὲ τὸ πολυτελὲς μέγαρο τῆς κομήσσης.

Ἰδέα μεσαιωνικὴ βέβαια, μὰ πρακτική. Ὅταν ὁ δεσμὸς τους ἔγινε γνωστός ὁ διάδρομος αὐτὸς ὠνομάστηκε «διάδρομος τοῦ ἔρωτος» κι' ἡ γκαρσονιέρα τοῦ Μορνὺ «φωλιὰ τῆς ἀγάπης».

Αὐτό τὸ πάθος ὅμως δὲν ὑπῆρξε χωρὶς σύννεφα. Μὰ τὰ σύννεφα αὐτὰ διαλυόντουσαν γρήγορα. Μετὰ τοὺς καυγάδες, ἡ συμφιλιώσεις ἔκαναν τὸν ἔρωτά τους πιὸ τρυφερό ἀκόμα.

Ἐξ ἄλλου ἦταν ἀδύνατον στὸ Μορνὺ νὰ μένῃ πιστὸς σὲ μιὰ γυναῖκα. Καὶ διηγοῦνται σχετικῶς τὴν παρακάτω ἐρωτικὴ του περιπέτεια στὸ σαλόνι τῆς κ. ντὲ Μπόσκαρι ντὲ Βὶλ - Πλαὶν.

Τὸ σαλόνι αὐτὸ τὸ ὠνόμαζαν ὁ «Παράδεισος τοῦ Μωάμεθ» ἐξ αἰτίας τῶν ὡραίων γυναικῶν ποὺ μαζευόντουσαν ἐκεῖ. Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ Μορνὺ συνάντησε στὸ σαλόνι τῆς κ. Μπόσκαρι κά ποια κ. ντὲ Ζ... τῆς ὁποίας τὰ κοριτσίστικα καὶ πονηρὰ συγχρόνως φερσίματα τόν ξετρέλλαναν ἀμέσως. Ἡ κυρία αὐτὴ διηγεῖτο μὲ ὕφος παρθένον ἱστορίες κοκέτικες ἀπὸ τὶς ὁποῖες προσεποιεῖτο πὼς δέν καταλάβαινε τίποτε καὶ ζητοῦσε ἐξηγήσεις σχετικῶς. Ὁ Μορνὺ πρόθυμος τὶς τῆς ἐξηγοῦσε μὲ ὑπονοούμενα ποὺ τὴν ἔκαναν νά κοκκινίζῃ. Ἔτσι τὴν ἐρωτεύθηκε, τὴν πολιόρκησε ἐπὶ καιρὸ ὡσότου ἕνα βράδυ ἔπεσε ἡρωϊκὰ στὸ πεδίον τοῦ ἔρωτος.

Τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ τοῦ Μορνὺ βάστηξε ἀρκετὸ καιρὸ καὶ φυσικὰ κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἡ σχέσεις του μὲ τὴν κόμησσα ντὲ Λεὸν ψυχράνθηκαν κάπως. Μὰ στὸ τέλος ἐξαναγύρισε ὁ ἄστατος δοὺξ πιὸ ἐρωτευμένος στὴν παλιά του ἀγάπη

***

Παρ' ὅλη τὴ ζωή του ποὺ ἦταν γεμάτη διασκεδάσεις, ἀδιάκοπα ἀνανεούμενες, παρ' ὅλες τὶς ἀσχολίες του ποὺ τοῦ δημιουργοῦσε ἡ ὑψηλή του κατάστασις, ὁ Μορνὺ λαχταροῦσε τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὴ γαλήνη τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

«Ὁ γάμος θὰ μοῦ φανῆ σὰν παράδεισος μπρὸς στὴ ζωή ποὺ κάνω τώρα, ἔλεγε μιὰ μέρα. Ἡ ζωὴ χωρὶς σπίτι, χωρὶς ἐλευθερία, χωρὶς παιδιά, εἶνε φρίκη!»

Καὶ ζητοῦσε τότε νὰ μοιάσῃ κι' αὐτὸς μὲ τοὺς ἄλλους πολίτες τῆς αὐτοκρατορίας αὐτῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε δημιουργήσει σχεδὸν ὁ ἴδιος, καὶ νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος ἀνάμεσα σὲ μιὰ γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποία θὰ τολμοῦσε νὰ ὁμολογήσῃ πὼς εἶνε σύζυγός του καὶ σὲ μιὰ οἰκογένεια τὴν ὁποία θὰ εἶχε δημιουργήσει ὁ ἴδιος.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ νὰ βρῆ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποία θὰ ἔκανε σύζυγό του. Ἔρριξε τὰ μάτια του στὴν ἀρχὴ σὲ μιὰ Ἀμερικανίδα, μὲ τὴν ὁποία μάλιστα καὶ μνηστεύτηκε γιὰ λίγο καιρὸ κ' ἡ ὁποία ἔγινε κατόπιν σύζυγος τοῦ μεγάλου γερμανοῦ ἀρχιστρατήγου Μόλτκε. Ἔπειτα προσέγγισε μιὰ νεαρὴ εὐγενῆ ποὺ ἀνῆκε στοὺς βασιλόφρονας τῆς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας τοῦ Σαὶν Ζερμαίν, τὴ δίδα ντὲ Μπουντεβὶλ. Ἡ συμπάθεια ποὺ ὁ Μορνὺ ἔδειχνε πάντοτε στοὺς βασιλόφρονας ἀριστοκράτες τοῦ εἶχε ἐξασφαλίσει τὴν εἴσοδο στοὺς κύκλους των — πρᾶμα ἐξαιρετικὸ γιὰ ἕνα Βοναπαρτιστή.

Ὅταν, ἔφυγε γιὰ τὴν Ρωσσία τὸ 1857, ὡς ἔκτακτος πρεσβευτὴς τοῦ Ναπολέοντος Γ! στὸν Τσάρο πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ξαναγυρίσῃ παντρεμμένος ἀπὸ κεῖ.

Ἡ Ρωσσὶς ἀριστοκράτις Σο-

φία Τρουμπετσκοῖ τράβηξε τὴν προσοχή του. Καὶ τότε ἐνθαρρυνόμενος ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Τσάρο ὁ ὁποῖος ἔδωσε στὴν ὡραία ὑπήκοό του μιὰ πολὺ μεγάλη προίκα, τὴν παντρεύτηκε κ' ἔτσι κράτησε τὸν ὅρκο ποὺ εἶχε κάνει φεύγοντας ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἡ κ. ντὲ Λεὸν ἔγινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν μανία της καὶ τοῦ ἔστειλε τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

«*Κύριε οἱ Γερμανικὲς ἐφημερίδες ἀναγγέλλουν τὸ γάμο σας μὲ μιὰ ρωσσίδα πριγκήπισσα. Σᾶς παρακαλῶ νὰ διαψεύσετε ἀμέσως τὴν εἴδησι αὐτή, ἂν δὲν θέλετε νὰ σᾶς ἀτιμάσω, ἐσᾶς καὶ πολλοὺς ἄλλους, παραδίδοντας στὴν δημοσιότητα ἔγγραφα σχετικὰ μὲ τὸ πραξικόπημα τῆς ἀνακηρύξεως τῆς αὐτοκρατορίας, τὰ ὁποῖα βρίσκονται εὐτυχῶς στὴν κατοχή μου.*

Ἡ κόμησσα τὰ παράλεγε ἴσως μὰ στὸ κάτω κάτω δὲν ἦταν καθόλου περίεργο νὰ βρίσκονται στὰ χέρια τῆς ἔγγραφα πού ἀφοροῦσαν τὸ πραξικόπημα τῆς ἀνακηρύξεως τῆς αὐτοκρατορίας. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν ἄλλωστε πὼς ὅταν ἔγινε τὸ πραξικόπημα αὐτό, εἶχε τὶς καλύτερες σχέσεις μὲ τὸ Μορνύ, καὶ πὼς μέσα στὸ σαλόνι της γινόντουσαν ἡ συσκέψεις καὶ ἡ συνωμοσίες τῶν Βοναπαρτιστῶν. Καλύτερα λοιπὸν, ἀπὸ τὸν καθένα, γνώριζε ὅλα τὰ παρασκήνια κ' εἶχεφε πολλὰ πράγματα γιὰ διάφορες προσωπικότητες. Κι' ὅμως ὁ Μορνύ, ἀψηφώντας την, τῆς ἔστειλε τὴν παρακάτω ἀτάντησι στὴν ἐπιστολή της:

«*Ναί, παντρεύομαι... Ὁ αὐτοκράτωρ τὸ θέλει καὶ ἡ Γαλλία τὸ ἐπιθυμεῖ. Ὅσο βρισκόμ υν στὴν ἐξουσία, ἡ ἀναφορὲς τῆς ἀστυνομίας μοῦ ἔλεγαν: Παντρευτεῖτε!.. Παντρευτεῖτε!.. Ἐλπίζω, καὶ τὸ ἐπιθυμῶ, ὅτι ἡ γυναῖκα μου δὲν θὰ ἔχῃ καλύτερη φίλη ἀπὸ σᾶς.*»

Συγχρόνως ὅμως ὁ Ναπολέων Γ! ἔλαβε ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κόμησσα νὰ προκαλέσῃ σκάνδαλο. Κάλεσε τοὺς Γκριτσέ!ι καὶ Πιετρί, τοὺς δυὸ περιφήμους Ἰταλοὺς σπιγοῦνους του ποὺ τοὺς τιμοῦσε μὲ ὅλη του τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἐνεργήσουν γρήγορα γιατὶ ὅπως διεδίδετο, σκόπευε νὰ παραδώσῃ τὰ ἐνοχοποιητικὰ ἔγγραφα στοὺς βασιλόφρονες.

Ὁ Γκριτσέλι τότε, γιὰ ἔξη χιλιάδες φράγκα ἔκανε ὅ,τι χρειαζόταν.

Ἡ κόμησσα «ἀπήχθη» ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ κρατήθηκε γιὰ λίγο καιρὸ περιωρισμένη, ὡς ὅτου νὰ παντρευτῆ ὁ Μορνύ.

Ἔτσι ὁ πολιτικὸς κίνδυνος ποὺ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ ὁ γάμος αὐτός, παραμερίστηκε. Μὰ παρουσιάστηκε τότε ἕνα ἄλλο ζήτημα χρηματικῆς φύσεως: ἡ κόμησσα ντὲ Λεόν, προφασιζόμενη τὰς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἔκανε μαζὺ μὲ τὸ Μορνύ, διεκήρυσσε πὼς εἶχε ζημιωθῆ πολὺ ἀπ' τὴν ἀποχώρησί του ὡς συνεταίρου της. Ζητοῦσε λοιπὸν ἀποζημίωσι κ' ἔλεγε πὼς θὰ κατέφευγε στὸ δικαστήριο.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ σοβαρό, γιατὶ ἂν γινότανε δίκη θ' ἀποκαλυπτόντουσαν διάφορα σκάνδαλα χρηματιστηριακά, στὰ ὁποῖα ἦσαν ἀνακατεμένες ἀνώτατες προσωπικότητες τῆς αὐτοκρατορίας κι' ὁ ἀντιπολιτευόμενος τύπος θὰ εὕρισκε ἄφθονο ὑλικὸ ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος.

Γι' αὐτὸ ὁ Ναπολέων, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὸ Μορνύ, ὁ ὁποῖος νομίζοντας πὼς εἶχε ξοφλήσῃ κάθε ὑποχρέωσί του ἀπέναντι τῆς κομήσσης, τοῦ συνιστοῦσε νὰ μὴ τῆς δώσῃ τίποτε, ἀνέλαβε ὁ ἴδιος τὴν ὑπόθεσι καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀποζημιώσῃ.

Ὅλοι ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποκλιθοῦν τότε μπρὸς στὴ θέλησί του καὶ παραχωρήθηκαν στὴν κόμησσα ντὲ Λεὸν τριάμισι ἑκατομμύρια φράγκα ἀπὸ τὴν προσωπικὴ περιουσία τοῦ δουκὸς ντὲ Μορνύ.

ΙΧ
Η ΘΕΑ ΜΟΔΑ

Ἡ δυὸ ἐποχὲς τῆς αὐτοκρ ορικῆς Μόδας.—Ἡ βασιλεία καὶ ἡ καταπτωσις τοῦ κρινολίνου.—Σοβαρὲς αἰσθητικὲς πλάνες.—Ὅπου μεγαλώνουν τὰ δωμάτια γιὰ νὰ χωρᾶνε τὰ κρινολίνα.—Ὑφάσματα καὶ χρώματα πρὸ πενῆντα χρόνων κτλ.

Ἡ ἱστορία τῆς μόδας ἐπὶ τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας μπορεῖ νὰ χωρισθῆ σὲ δυὸ περιόδους: στὴν ἐποχὴ τοῦ κρινολίνου καὶ στὴν ἐποχὴ τῶν προσπαθειῶν ποὺ ἔγιναν γιὰ νὰ τὸ ἐκθρονίσουν.

Τὸ κρινολίνο! Τὶ ἀστεῖα δὲν εἰπώθηκαν, τὶ καρικατοῦρες δὲν ἔγιναν γι' αὐτό. Ἐπὶ δέκα καὶ πλέον χρόνια ἦταν τὸ ὑποχρεωτικὸ θέμα ὅλων τῶν γελοιογράφων, τὸ μοτίβο ὅλων τῶν ἐλαφρῶν τραγουδιῶν. Μὰ ἡ κοινωνία ποὺ τὸ ὑψίστατο, ὅπως συμβαίνει πάντοτε, ἄκουγε τὰ τραγούδια κι' ἔβλεπε τὶς καρικατοῦρες κ' ἔξακολουθοῦσε νὰ τὸ ἀνέχεται.

Κι' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ καὶ τὸ τιμοῦσε γιατὶ εἶχε γεννηθῆ μέσα στὸ μυαλὸ τῆς αὐτοκρατείρας Εὐγενίας—ὅπως τοὐλάχιστον νομίζουν. Μὰ οἱ Γάλλοι ξεχνοῦσαν ὅτι οἱ γυναῖκες τὸ φοροῦσαν καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου-Φιλίππου.

Στὶς ἀρχὲς τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας τὸ κρινολίνο ξαναπαρουσιάστηκε δειλὰ δειλὰ καὶ κανένας δὲν ὑποψιαζόταν τότε τὴν καταπληκτικὴ ἐξάπλωσι ποὺ θὰ εἶχε κατόπιν.

Κατὰ τὸ γάμο τοῦ Ναπολέοντος Γ'. ὅλες ἡ κυρίες τῆς αὐλῆς καὶ τῆς ἀριστοκρατίας φοροῦσαν φορέματα χαριτωμένα ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ κρινολίνο. Μὰ μόλις ἡ Εὐγενία κάθησε στὸ θρόνο ἄρχισε νὰ ὀνειρεύεται νὰ ξαναζωντανέψῃ τὴν ἐποχὴ τῆς Μαρίας- Ἀντουανέττας κ' οἱ δυὸ παρίφημες μοδίστρες της—ἡ δὶς Παλμὺρ καὶ ἡ κ. Βινιὸν—γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν τῆς κατασκεύασαν φορέματα ἀνάλογα μ' αὐτὰ ποὺ φοροῦσεν ἡ κυρία Πομπαντοὺρ καὶ ποὺ θὰ ἐξελίσσοντο κατόπιν στὸ κρινολίνο.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ πάει πιὰ ἡ γυναικεία ἁρμονία καὶ χάρις. Τὰ πιὸ κομψὰ καὶ λυγερὰ γυναικεῖα σώματα ἐξαφανιζόντουσαν κάτω ἀπὸ ἕνα ἄβολο μπαλλόνι ποὺ φούσκωνε ὁλόενα μὲ πρόσθετα βολάν, καὶ κεντημένα λουλούδια.

Ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ κρινολίνο πάλι, στὸ στῆθος καὶ τοὺς ὤμους, ἔριχναν ἕνα σωρὸ λαχούρια καὶ γοῦνες ἀπὸ ἐρμίνα. Τὸ κεφάλι ἐξαφανιζόταν σ' ἕνα καπέλλο πλισσέ, γεμᾶτο κορδέλες καὶ στολίδια.

Μετὰ τὸ 1855, ἡ γυναῖκα τῆς μόδας ἔγινε ἕνα πακέτο ἀπὸ κορδέλλες, ὑφάσματα, δαντέλες, ἀπ' τὰ ὁποῖα οἱ ἔμποροι κ' οἱ μοδίστρες κέρδιζαν τοὺ κόσμου τὰ λεπτὰ καὶ τὰ ὁποῖα προσπαθοῦσαν νὰ διατηρήσουν μὲ κάθε θυσία στὴ μόδα, παρ' ὅλες τὶς ἀντιδράσεις ποὺ δημιουργήθηκαν.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ βοήθησε προπάντων τὸ κρινολίνο γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ, ἦταν τὸ ἑξῆς: Ἡ ἐγκυμοσύνη τῆς αὐτοκρατείρας Εὐγενίας. Γιὰ νὰ κρύβῃ τὴν κοιλιά της ἡ αὐτοκράτειρα, ἔκρυβε νὰ τὸ φοράῃ σὲ κάθε ἐμφάνισί της καί, ὅπως ἦταν πολὺ φυσικό, ὅλες ἡ κυρίες ἔσπευσαν νὰ τὴ μιμηθοῦν.

«*Μετὰ τὸ 1855* — γράφει ὁ σύγχρονος Μπονσό — *μιὰ γυναῖκα περιωπῆς ὅταν βγαίνῃ ἔξω εἶνε τὸ πιὸ μυστηριῶδες καὶ ἀνεξήγητο πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ! μόλις ἕνα κομματάκι ἀπὸ τὸ πρόσωπό της φαίνεται ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς φαλμπαλάδες, τὶς κορδέλλες καὶ τὰ πέπλα. Εἶνε ψηλὴ τάχα ἢ κοντή; Παχειὰ ἢ λεπτή; Ὅλ' αὐτὰ εἶνε μυστήρια ποὺ δὲν θὰ τὰ μαντέψετε ποτέ. Τὸ καπέλλο της κρύβει ἐντελῶς τὰ μάγουλά της, τὰ μαλλιά της καὶ τὸ λαιμό. Στοὺς ὦμους τὰ λαχούρια, σχηματίζουν ἕνα μαξιλαράκι καὶ κάτω τὰ πόδια κινοῦνται ἀνάμεσα στὴν τριπλῆ φωλιὰ ποὺ σχηματίζει ἡ φούστα, τὸ μισοφόρι κ' ἕν ἄλλο ἀκόμα ἐσωτερικὸ φουστάνι. Ἔτσι φαίνεται σὰν καμπάνα ἢ σὰν βαρέλι. Ἀκόμα κ' ἡ αὐτοκράτειρα ντύνεται ἔτσι κι' ὅταν μένει ἀκίνητη καὶ δὲν ἔχει τὴ λυγεράδα καὶ τὴν κομψότητα τοῦ περιπατήματός της, δυσκολεύεται κατεῖς νὰ τὴν ἀναγναρίσῃ.*»

Ἐξ ἄλλου συνέβη τότε ἕνα μοναδικὸ φαινόμενο: Τὸ κρινολίνο γιὰ ν' ἀριστοκρατοποιηθῆ, μεγάλωνε ὁλόενα σὲ ὄγκο. Καὶ πράγματι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἡ νέα μόδα, ἀπὸ τὴν αὐλή, εἶχε κατακτήσει ὅλο τὸ Παρίσι καὶ κατόπιν τὶς ἐπαρχίες. Ἡ ἀστὲς ἐσπευδαν νὰ ντυθοῦν ὅπως ἡ ἀριστοκράτηδες κ' ἔτσι ἦρθε μέρα ποὺ ἡ γυναῖκες τοῦ ὄχλου ντυνόντουσαν ὅμοια μὲ τὶς πριγκηπέσσες. Τὶ νὰ γίνῃ τότε διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ διάκρισις;

Μεγάλωσαν, ἁπλούστατα, ἡ ἀριστοκράτιδες, τὸ κρινολίνο σὲ ὄγκο τοῦ πέρασαν ἀπὸ μέσα σιδερένιους κύκλους γιὰ νὰ συγκρατεῖται κ' ἔτσι γίνηκε πραγματικὸ κλουβί! Τὸ ἐφτιαχναν μυτερό, μπροστὰ ἢ πίσω, ἁπλωτό, στρογγυλό, ἢ κωνικό, ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν καπρίτσιων.

Γιὰ νὰ εὐκολύνουν τὶς κυρίες μὲ τὰ κρινολίνα νὰ μπαινοβγαίνουν στὰ σπίτια τους, ἀναγκάστηκαν νὰ μεγαλώσουν τὶς πόρτες κι' ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς ἐποχῆς ἐπηρεάστηκε πολὺ ἀπ' τὸ κρινολίνο. Τὸ ἴδιο κ' ἡ ἀμαξοπηγική: Τὰ ἁμάξια ἄρχισαν νὰ φτειάχνονται ἔτσι ποὺ νὰ μποροῦν νὰ χωροῦν κυρίες μὲ τὰ κρινολίνα. Μονάχα τὰ λεωφορεῖα δὲν τροποποιήθηκαν κι' αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθοῦν παράπονα...καὶ σατυρικὰ τραγουδάκια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

ΚΗ'

»Τὸν ἀγάπησε ἐπειδὴ εἶχεν εὐγενικὴ καρδιὰ καὶ μεγάλην ἀντίληψι κι' ἐπειδὴ τὸ ὄνομά του ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐπαναλαμβάνει τὸ πλῆθος. Ὅλ' αὐτὰ τὴν συγκινοῦσαν καὶ τὴν ἐτρέλλαιναν. Πήγε λοιπὸν καὶ τὸν βρῆκε, καὶ τρυφερή, ψύχραιμη καὶ ἀποφασισμένη τοῦ εἶπε:

— Ὅλοι μ' ἐπιθυμοῦν, καί ὅμως ἐγὼ θέλω ἐσένα!

»Μὰ ὁ ἄσχημος ἄνδρας, ποὺ ἦταν φρόνιμος, κυτάχτηκε στὸν καθρέφτη καὶ ἂν καὶ λάτρευε ἐκείνη τὴν κοπέλλα ποὺ ἦταν πιὸ δροσερὴ κι' ἀπὸ τὰ λουλούδια, τῆς εἶπε μελαγχολικά:

»— Ἐγὼ νὰ σ' ἀγαπήσω; Ἐγὼ νὰ σὲ πάρω; Μὲ ποιὸ δικαίωμα, γιὰ ποιὸ λόγο; Ὁ ἔρωτας δὲν εἶνε ἄξιος νὰ λέγεται ἔρωτας, ἂν δὲν εἶνε ἢ ἀλλαγή, ἢ ἐξίσωσις δύο θελγήτρων τῆς ἴδιας ἀξίας...

»...Δὲν ὑπάρχει ἀληθινὸς γάμος χωρὶς τὴν ἰσότητα τῆς προσφορᾶς.

»Σὲ σένα ποὺ μοῦ προσφέρεις τὸ χαμόγελο τῶν ρόδων, τὴν ἀσπράδα τῶν κρίνων, τὴ λεπτὴ χάρι τῶν μικρῶν δένδρων ἐγὼ θὰ προσφέρω τὸν ἴσκιο καὶ τὸν χειμῶνα. Μὴ μοῦ εἰπῆς πῶς ἡ ἀγάπη σου μὲ μεταμορφώνει στὰ μάτια σου καὶ πῶς μὲ βλέπεις παρόμοιο μὲ τὸ ὄνειρό σου! Μιὰ μέρα, πολὺ γρήγορα—γιατὶ δὲν ὑπάρχει αἰωνία αὐταπάτη—θὰ μὲ ἰδῆς ὅπως εἶμαι πραγματικά, καὶ τότε θὰ εἶναι φρικτό, ὄχι μόνο γιὰ σένα, ποὺ μὲ τὰ μάτια σου, ὁλάνοιχτα καὶ γεμάτα δάκρυα θὰ ἀποφεύγης νὰ μ'ἀντικρύσης,καὶ θὰ συλλογίσαι τοὺς τόσους ἐρωτευμένους ποὺ ἔδιωξες κάποτε, ἀλλὰ καὶ γιὰ μένα! Γιὰ μένα ποὺ θὰ μαντέψω στὸ ἀγκάλιασμά σου τὴν δικαιολογημένη ἀηδία σου, γιὰ μένα, ποὺ θὰ ἀηδιάζω τὸ πρόσωπό μου ποὺ θὰ εἶνε τόσο περισσότερο ἀποκρουστικό, ὅσον ὁ καθρέφτης θὰ εἶνε ὠμορφότερος...

»...Ἀγαπητὴ ξετρελλαμένη, φύγε! Φύγε σοῦ λέγω, πήγαινε σ' αὐτὸν ποὺ σοῦ ἀξίζει, δώσε τὰ νειάτα σου στὰ νειάτα του, τὸ χαμόγελό σου στὸ χαμόγελό του καὶ τὴ χάρι σου στὴ χάρι του. Ἄσπρο τριαντάφυλλο, παντρέψου τὸν κρίνο, ἑνώσου φωτοβόλημα μὲ τὴ λάμψι, δὲν ὑπάρχει ἐγκληματικὴ παραφροσύνη πιὸ γόνιμη σὲ μελλοντικὲς πίκρες, ἀπὸ τὴν ἕνωσι τῆς ἀσχήμιας μὲ τὴν ὠμορφιά. Θὰ σὲ σκότωνα, ἢ θὰ μὲ σκότωνες, ἂν σ' ἔβλεπα αὔριο νὰ κυτάζης ἕνα νέο ποὺ περνᾶ, ὠμορφο σὰν καὶ σένα! Καὶ ὄχι μόνο θὰ ὑπόφερες ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσί σου καὶ τοὺς θυμούς σου, ἀλλὰ καὶ πολὺ γρήγορα δὲν θὰ ἤσουν πειὰ ὡραία, ἐξ αἰτίας τῶν γηρατειῶν μου καὶ τῆς ἀσχήμιας μου.

»Τὸ χλωμό μου φίλημα θὰ ἐμάραινε τὰ χείλη σου, ἡ θαμπωμένες ματιές μου θὰ ἔσβυναν τὰ μάτια σου καὶ ὅλος ὁ ἴσκιος μου θὰ ἔπεφτε ἀπάνω σου, γιατὶ ἡ πιὸ καθαρὴ πηγὴ δὲν καθρεφτίζει ἀτιμώρητα τὸν ἴσκιο τοῦ κυπαρισσιοῦ, καὶ θὰ μισοῦσα στὸν ἑαυτό σου, τὴν ἀσχήμια ποὺ θὰ σοῦ ἔδινα..

«... Μὰ καὶ ἂν μολαταῦτα, ἐμένες νέα καὶ ὡραία, καὶ ἂν στὸν πεισματάρικο ἐνθουσιασμό σου μὲ ἔβλεπες ἀδιάκοπα ὅπως μ' ἐφαντάσθηκες, μάθε πὼς ἡ εὐτυχία θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατη, ὦ πολυαγαπημένη, μέσα στὴν ἀγκαλιά σου. Σὲ ἀγαπῶ, τὸ ξέρεις. Ξέρεις πὼς μόνο μὲ τὴν ἰδέα τοῦ στόματός σου ἀπάνω στὸ στόμα μου, καὶ τοῦ στήθους σου ἀπάνω στὸ στῆθος μου, καὶ τῶν λυμένων μαλλιῶν σου ἀπάνω στὸ μέτωπό μου, ἡ τρεμοῦλα τοῦ πόθου μὲ τραντάζει καὶ μὲ ἀρρωσταίνει!

Κι' ὅμως ἂν ἔλυνες γιὰ μένα τὰ μαλλιά σου, ἂν ἔπεφτες ἀπάνω στὴν καρδιά μου, ἂν μοῦ ἔδινες τὰ χείλη σου, ἀντὶ γιὰ στιγμὲς ἡδονῆς θὰ μοῦ ἀνέβαινε στὸ λαρύγγι ὅλη ἡ ἀντιπάθεια.

Δυστυχισμένος ποὺ εἶμαι!...»

Αὐτὰ λέγει ὁ Κατοὺλ Μαντές.

Κρούει, τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου

Καὶ φωνάζει στοὺς ἀσχημους ἄνδρας:

— Φυλαχθῆτε! Προσέξτε μὴν μπλέξετε μὲ ὠμορφη φιλενάδα! σύζυγο!..

Θὰ μ' ἐρωτήσετε ἢ μᾶλλον θὰ τὸν ρωτοῦσατε,ἂν σᾶς ἦταν δυνατόν:

— «Καὶτότε; Τί πρέπει νὰ κάνουν οἱ ἄσχημοι ἄνδρες; Νὰ μείνουν ἀνέραστοι; Ἢ νὰ ἐρωτευθοῦν μὲ κανένα θηλυκὸ τέρας, φάγνοντας νὰ τὸ βροῦν ἀνάμεσα στὶς πιὸ ἄσχημες γυναῖκες τοῦ.. «ὡραίου φύλου»;

Θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐγώ, πάνω σ' ὅλα αὐτά;

Ὁ Κατοὺλ Μαντὲς δὲν ἔχει ἄδικο, ἀλλὰ δὲν ἔχει καὶ δίκηο. Γράφει ὑπερβολές, παραούρεται σ' ἀκρότητας.

Γιατὶ ἔχουμε—ὅπως θὰ ἐξέρετε ἀσφαλῶς—ἄπειρα παραδείγματα ὡραιοτάτων γυναικῶν, ἡ ὁποῖες ἀγάπησαν ἐλάχιστα ὡραίους ἄνδρας. Καὶ ὅμως τοὺς ἀγάπησαν πραγματικά, τοὺς ἀγάπησαν μὲ τὴν καρδιά τους, τοὺς ἀγάπησαν διὰ βίου.

Μὴν ξεχνᾶτε σχετικῶς καὶ τὸ ἀλληγορικὸ ἐκεῖνο γαλλικὸ παραμῦθι τοῦ Περρώ. Τὸ βασιλόπουλο εἶνε πανάσχημο, ἀλλὰ ἔξυπνο πολὺ καὶ πάνσοφο. Ἡ βασιλοπούλα εἶνε μαγευτικὰ ὡραία, ἀλλὰ ἀμαθεστάτη καὶ χοντροκέφαλη. Καὶ ὅμως ἀγαπιοῦνται, ἀγαπιοῦνται τρελλά, παθητικά.

Πῶς γίνεται τὸ θαῦμα αὐτό; Ἀπλούστατα διὰ τῆς ἐρωτικῆς αὐταπάτης.

Τὸ Βασιλόπουλο δὲν βλέπει τὴν κουταμάρα τῆς βασιλοπούλας. Τὴν καλύπτει, σὰν μαγικὸ μαγνάδι, ἡ ὠμορφιά της.

Κ' ἡ Βασιλοπούλα δὲν βλέπει τὴν ἀσχήμια τοῦ βασιλόπουλου. Τὴν κρύβει ἡ ἐξυπνάδα κι' ἡ σοφία του.

Καὶ ἐπιπλέον:

Εἶνε τόση ἡ ἀγάπη τους ὥστε ἀλληλοσυμπληροῦνται. Ἡ βασιλοπούλα χαρίζει στὸ βασιλόπουλο ὠμορφιὰ καὶ τὸ βασιλόπουλο τῆς χαρίζει ἐξυπνάδα.

Μήτως δὲν εἶνε αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ἔρωτας; «Καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν», λέγει τὸ Εὐαγγέλιον. Καὶ προσθέτουμε ἡμεῖς: Καὶ εἰς ψυχὴν μίαν καὶ εἰς ἕνα πνεῦμα,καὶ μίαν ἔκφρασιν!..

***

Δὲν πρέπει συνεπῶς ν' ἀποκλείωμεν ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοὺς ἀσχήμους. Καὶ μάλιστα ὅταν ἔχουν ὡραίαν ψυχήν.

Πόσοι ὡραῖοι ἄνδρες εἶνε δέν,μᾶς εἶνε ἀκατανίκητα ἀποκρουστικοί;

Καὶ πόσοι ἄδρες ἄσχημοι, δὲν μᾶς ἐλκύουν μὲ τὴν καλοσύνην των, τόσον ὥστε νὰ μᾶς φαίνωνται ὡραῖοι;

Πάντως ὁ κανὼν σχετικῶς δὲν εἶνε γενικός. Ὑπάρχουν δηλαδὴ καὶ ἄσχημοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν παρὰ τὴν ἀσχήμιαν τῶν ὡς μόνον ἐφόδιον στὴ ζωή. Ὑπάρχουν ἄσχημοι γέροντες, ἀπαίσιοι καὶ ἀποκρουστικοί, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ κατακτήσουν τὸ θῆλυ βασιζόμενοι εἰς τὰ πλούτη των.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ βαδίζουν ἐπάνω εἰς ἕνα ὀλισθηρὸν δρόμον, κινδυνεύοντες νὰ παραπατήσουν ἀπὸ βήματος εἰς βῆμα, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Καὶ παραπατοῦν συχνά, καὶ πέφτουν καὶ τσακίζονται.

Γιατὶ ἡ ἀσχημία δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐπιβληθῆ μὲ τὸ χρῆμα.

Τὸ χρῆμα δὲν ἀνοίγει τὶς γυναικεῖες καρδιές. Καὶ ὅταν τὶς ἀνοίξει—στὴν ἐποχή μας γίνεται καὶ αὐτὸ ἀκόμη—καὶ ὅταν τὶς ἀνοίξει, λέγω, γρήγορα θὰ ξανακλείσουν μὲ ἀηδίαν καὶ ὁ ἄσχημος θὰ μείνη ἔξω τοῦ νυμφῶνος, μὲ τὰ χρυσᾶ κλειδιά, ἐπὶ τῶν ὁποίων τόσον ἐβασίσθη, στὰ χέρια.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο αὐταπατῶνται ὡστόσο καὶ πέφτουν εἰς ὀλέθρια λάθη, πολλοὶ γηραιοὶ πλούσιοι νυμφίοι. Νυμφεύονται νεαρὲς καὶ ὡραῖες νέες, βασιζόμενοι μόνον στὰ πλούτη των. Ἀνίκανοι νὰ δοῦν ὀλίγον πέραν τῆς μύτης των, ἔχουν τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ἐκυρίευσαν τὸν Παράδεισον. Ἀλλὰ ὁ παράδεισός των αὐτὸς εἶνε ἐντελῶς σαθρός. Ἔχει κτισθῆ ἐπὶ τῆς ἄμμου. Καὶ ἀρκεῖ ἡ ἐλαχίστη ριπὴ ἀνέμου διὰ νὰ τὸν ἀποβαραθρώση καὶ νὰ τὸν μεταβάλη εἰς ἐρείπια.

Ἔτσι οἱ ἄφρονες αὐτοὶ σύζυγοι ξυπνοῦν ἕνα πρωΐ, ξυπνοῦν ἀπὸ τὴν μακαριότητά τους, ξυπνοῦν ἀπὸ τὸ γλυκύτερον τῶν ὀνείρων των πρὸ τῶν ἐρειπίων τῆς πλέον δεινῆς καὶ ἀνεπανορθώτου καταστροφῆς. Ἡ αὐταπάτη τουςκαταρρακοῦται.

Ἡ σύζυγός των ἢ ἡ φίλη των δὲν τοὺς ἀνήκει πλέον, δὲν τοὺς ἀνῆκε ποτέ. Δελεασθεῖσα πρὸς στιγμήν, ἀπὸ τὸ χρῆμα συνῆλθε, ἀνένηψε καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπανορθώση τὸ λάθος της, δίδοντας τὴν καρδιά της εἰς ἕνα περισσότερο βολικὸν σύζυγον, εἰς ἕνα νέον καὶ ὡραῖον ὁ ὁποῖος ἂν δὲν ἔχει χρήματα ἔχει ὅμως ὅ,τι λείπει ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν σύζυγό της: Νεότητα, ὠμορφιά, σφρῖγος. Καὶ ὁ σύζυγος;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΣΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΤΑΝ κανεὶς γυρίζει ἀπὸ τὶς χῶρες τῶν τροπικῶν, ἔχει νὰ διηγηθῆ πάντα ἕνα σωρὸ ἐνδιαφέροντα πραγματα στοὺς φίλους του. Κάθε λοιπὸν περιηγητὴς ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό του ἐφοδιάζεται, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἀναμνηστικῶν φωτογραφιῶν, καὶ μ' ἀρκετὴ φαντασία γιὰ νὰ καταπλήξη τοὺς φίλους του μὲ τὶς δραματικὲς περιπετειές του.

Μόλις πατήσει τὸ πόδι του στὴν πατρίδα του ξετυλίγει τὶς φωτογραφίες, τὶς ἁπλώνει στὸ πιὸ ἐμφανῆ σημεῖα τοῦ σαλονιοῦ τοῦ σπιτιοῦ του κι' ὕστερα τυλίγεται σὲ μιὰ μυστηριώδη κι' αἰνιγματικὴ σιωπή. Οἱ γνωστοί του ποὺ πηγαίνουν νὰ τοῦ εὐχηθοῦν τὸ «καλῶς ἤλθες» μένουν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἐμπρὸς σὲ τόσα θαύματα.

Βλέπουν παραδείγμανος χάριν στὶς φωτογραφίες κροκοδείλους νὰ χασμουριοῦνται, τίγρεις νὰ κάνουν τὴν τουαλέττα τους, ἀνθρωποφάγους νὰ ἑτοιμάζουν τὸ γεῦμα τους κι' ὤμορφες ἰθαγενεῖς ἐντελῶς γυμνὲς ποὺ ἀκονίζουν τὰ δόντια τους γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸ περίφημο σὲξ - ἀπήλ. Μέσα σ' ὅλες αὐτὲς ποζάρει, σὲ χίλια ἀντίτυπα ἡ φωτογραφία τοῦ τολμηροῦ περιηγητὴ μὲ δέκα σειρὲς φυσίγγια, καβάλλα σὲ πανύψηλους ἐλέφαντες τὴν ὥρα ποὺ συνομιλεῖ μὲ τοὺς πολεμιστὰς μιᾶς φυλῆς, τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶται καὶ τὴν ὥρα ποὺ σκοτώνει τὶς περίφημες μυῖγες τσὲ—τσὲ ποὺ φέρνουν τὸν ὕπνο τοῦ θανάτου.

Ὅλοι φυσικὰ ἔχουν νὰ τοῦ κάνουν ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις καὶ κρέμονται κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ χείλη του κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ τοὺς διηγηθῆ μιὰ περιπέτειά του. Καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα γίνονται πιστευτά. Μπορεῖ βέβαια νὰ μὴ συμβαίνουν στὸ Παρίσι, αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποκλείει καθόλου τὴν πιθανότητα νὰ ἔχουν συμβῆ στὴν Ἀφρικὴ ἢ στὴ χώρα τῶν μαϊμούδων. Κάθε περιηγητὴς εἶνε ὁ ἄνθρωπος τῆς μέρας. Οἱ δημοσιογράφοι τοῦ παίρνουν συνεντεύξεις, ἡ φωτογραφία του δημοσιεύεται σ' ὅλα τὰ περιοδικὰ καὶ κάθε λέξι του ἀκούγεται μὲ μεγάλο σεβασμὸ ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς του. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τὸ κουράγιο νὰ μείνη μόνος του στὴ ζούγκλα δὲν εἶνε ἕνας τυχαῖος. Εἶνε κάτι. Εἶνε ἕνας τολμηρός, ἕνας γενναῖος, ἕνας πραγματικὸς ἄνδρας.

Αὐτὰ ἀκριβῶς σκεπτόταν κι' ἡ πλούσια Μάργκαρετ καθώς κυττοῦσε προσεχτικὰ τὶς φωτογραφίες τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Ὁ καϋμένος ὁ Τέντυ εἶχε τραβήξει ἀληθινὰ μαρτύρια στὶς ζούγκλες τῆς Μαδαγασκάρης, ἐκεῖ κάτω στ' ἀπαίσια νερὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

Τὸ ἔβλεπε κανεὶς ἀπὸ τὶς φωτογραφίες του. Κι' εἶχε, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἕνα σωρὸ ἀναμνηστικὲς φωτογραφίες τὶς ὁποῖες εἶχε ταχτοποιήσει σ' ἕνα χρυσοδεμένο ἀλμπούμ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μάργκαρετ τρελλαινόταν γιὰ τὶς περιπέτειες τῆς ζούγκλας τῆς τὸ εἶχε χαρίσει μὲ τὴν ἀκόλουθη ἀφιέρωσι: «Στὴν ἀγαπημένη μου, γιὰ τὸ χατῆρι τῆς ὁποίας θὰ μποροῦσα νὰ κυνηγήσω ἄλλη μιὰ φορὰ λεοντάρια ἀνάμεσα στοὺς ἀπαίσιους ἰθαγενεῖς Σακαλάβα.» Ἔ, τί λέτε κι' ἐσεῖς; Δὲν ἦταν χαριτωμένη αὐτὴ ἡ ἀφιέρωσις; Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ ἐξομολόγησις γεμάτη τρυφερότητα καὶ πάθος... Εἶχε δίκηο λοιπὸν ἡ ὤμορφη Μάργκαρετ νὰ τὸν ἀγαπᾶ παράφορα καὶ νὰ βιάζεται νὰ γίνη γυνσῖκα τοῦ πιὸ τολμηροῦ καὶ τοῦ πιὸ γενναίου ἐξερευνητοῦ τῆς Μαδαγασκάρης!

— Τὴν ξέρετε τὴ Μαδαγασκάρη; Ἔλεγε συχνὰ στὶς φίλες της. Εἶνε ἕνα μεγάλο νησὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς. Χωρίζεται ἀπὸ τὴ μαύρη ἤπειρο μὲ τὸ κανάλι τῆς Μοζαμβίκης. Ἔχει ἀπέραντες πεδιάδες, πανύψηλα βουνὰ καὶ τρομερὰ ἕλη γεμᾶτα ἀπὸ τεράστια κουνούπια σὰν νυχτερίδες! Στὴν Ταναναρίβα, τὴν πρωτεύουσά της, κατοικοῦν μερικὲς χιλιάδες πολιτισμένων ἀνθρώπων. Σ' ὅλο ὅμως τ' ἄλλο νησὶ εἶνε κυρίαρχες ἡ φυλὲς τῶν Σακαλάβας καὶ τῶν Χόβας ποὺ ἔχουν ἀπόκρυφες κι' ἀνατριχιαστικὲς ἱεροτελεστίες καὶ ἡ ὁποῖες δὲν χανεύουν τοὺς λευκοὺς ἀποίκους. Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου γίλιες φορὲς γλύτωσε ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ θανάτου. Μὰ εἶχε τύχη, γιατὶ ἤξερε ὅτι τὸν λατρεύω κι' ὅτι θὰ μὲ λυποῦσε ὑπερβολικὰ ἡ ἐξαφάνισί του.

Κι' ἀλήθεια, ἡ καϋμένη ἡ Μάργκαρετ ἔνοιωθε μιὰ παθολογικὴ ἀγάπη γιὰ τὸν Τέντυ. Βέβαια, ὁ ἀρραβωνιαστικός της δὲν ἦταν καὶ τόσο ὤμορφος, οὔτε καὶ τόσο νέος. Εἶχε ὅμως ἕνα γενάκι ποὺ τοῦ πήγαινε θαυμάσια κι' ἕνα λεπτὸ καὶ νευρῶδες σῶμα ἀνθρώπου ποὺ ἔχει ταλαιπωρηθῆ στὴ ζωή του. Ἔπειτα, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦταν ἕνας μεγάλος ἐξερευνητής, ἤξερε νὰ παίζη θαυμάσιο γκόλφ, τέννις καὶ νὰ χορεύη σὰν Ἀργεντινός. Ἦταν, λοιπόν, ἄξιος τῆς ἀγάπης τῆς Μάργκαρετ.

Ὡστόσο, ἐκεῖνο ποὺ τὴν παραξένευε λιγάκι ἦταν ὅτι ὁ Τέντυ πολλὲς φορὲς τῆς διηγεῖτο τὶς ἴδιες ἱστορίες μ' ἄλλα λόγια καὶ μ' ἄλλους ἥρωες, σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ λέει ψέμματα. Μὰ σ' αὐτὸ ἡ ἐρωτευμένη νέα δὲν ἔδινε καὶ τόση σημασία, γιατὶ ἦταν βέβαιη ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικός της κυνήγησε λεοντάρια στὴ Μαδαγασκάρη, ἀφοῦ εἶχε βγάλει ἐκεῖ πέρα ἕνα πλῆθος φωτογραφίες, στὴν Ταναναρίβα, στὶς ζούγκλες, μὲ τὸ καραβάνι του, μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς, μὲ ἕνα πλῆθος ἄγρια ζῶα ἀκόμη καὶ μ' ἐκεῖνα τὰ τεράστια ψάρια ποὺ τρέφονται μόνο ἀπὸ ἀνθρωπινὸ κρέας!

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Τέντυ ἦταν ἕνας ἥρως. Ἄλλωστε ἡ Μάργκαρετ κολακεύόταν γιατὶ ἤξερε καλὰ ὅτι ὁ Τέντυ εἶχε ἀποφασίσει αὐτὸ τὸ ταξίδι γιὰ νὰ τῆς κινήση τὴ ἐνδιαφέρον καὶ ν' ἀποκτήση τὴ συμπάθειά της. Καὶ καθὼς βλέπετε εἶχε πετύχει τὸ σκοπό του. Ἀλλὰ ποιός ἦταν αὐτὸς ὁ περίφημος Τέντυ; Χμ! "Αν πιστέψουμε τὸν προϊστάμενό του ἦταν ἕνας ἀρχιεμπόρος! Ὁπλὴ τὴ μέρα ζωγράφιζε καραγκιόζηδες στὰ χαρτιά του κι' ὀνειρευόταν τὴν δραματικὴ ἀπαγωγὴ τῆς Μάργκαρετ. Ναί, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ κλέψη τὴν πλούσια κόρη τοῦ καθηγητοῦ Οὐίλιαμσον, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε παράφορα καὶ γιατὶ εἶχε μιὰ τεράστια προῖκα ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε μιὰ ἄνετη ζωὴ χωρὶς σκοτοῦδες. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο. Βέβαια, ἐκεῖνος τὴν ἀγαποῦσε παράφορα, μὰ ἡ Μάργκαρετ οὔτε τὸν εἶχε προσέξει καθόλου. Ποιὸς σκοτίζεται ἄλλωστε γιὰ τὰ μυρμήγκια ποὺ συναντᾶ στὸ δρόμο του καὶ τὰ ὁποῖα πατάει μ' ἀδιαφορία; Ἔτσι ὁ φτωχὸς Τέντυ ὑπέφερε τρομαχτικὰ μαρτύρια κι' ὅλη τὴ μέρα δὲν σκεφτόταν τίποτα ἄλλο παρὰ μὲ τὶ τρόπο νὰ τῆς κινήση τὸ ἐνδιαφέρον.

— Ἂν ἤμουν ἀεροπόρος, σκεφτόταν, θὰ κατέβριπτα τὸ φεκὸρ τῆς ταχύτητος ἢ τοῦ ὕψους. Ἂν ἤμουν κολυμβητὴς θὰ ψυκοῦσα στοὺς ναυτικοὺς ἀγῶνες. Ἂν ἤμουν τζόκεϋ θὰ κερδίζα ἕνα «γκράν πρί». Μὰ δυστυχῶς δὲν εἶμαι τίποτε, καὶ μὲ τὴ θέσι μου τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κερδίσω εἶνε ἑξῆντα δολλάρια τὴ βδομάδα.

Ἦταν, καθὼς καταλαβαίνετε, πολὺ τραγικὴ ἡ θέσι τοῦ φτωχοῦ Τέντυ. Ἕνας ἄλλος βέβαια θὰ ἐγκατέλειπε αὐτὰ τὰ τολμηρὰ κι' ἀπραγματοποίητα ὄνειρα, μὰ ὁ Τέντυ σ' αὐτὲς τὶς δουλειὲς εἶχε μεγάλη ὑπομονὴ καὶ θέλησι. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βρῆ μιὰ λύσι αὐτοῦ τοῦ αἰνίγματος ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε.

Καὶ ξαφνικά, στὴν αὔθουσα τοῦ κινηματογράφου, τὴν ὥρα ποὺ παρακολουθοῦσε ἕνα φίλμ τῆς ζούγκλας, τοῦ ἦρθε μιὰ θαυμάσια ἰδέα: σκέφθηκε νὰ γίνη ἐξερευνητής! Θὰ πῆτε ἴσως ὅτι τρελλάθηκε; Μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ ἴδιο εἶπαν κι' ὅλοι οἱ συνάδελφοί του, ὅταν ἄκουσαν τὰ σχέδιά του. Δὲν μποροῦσε νὰ χωρέση τὸ μυαλό τους τὸν Τέντυ ἐξερευνητή.

Ὡστόσο ὁ Τέντυ τὸ εἶχε πάρει πειά ἀπόφασι. Παραιτήθηκε ἀπὸ τὴ δουλειά του, διέθεσε ὅλες τὶς οἰκονομίες του γιὰ νὰ ἐφοδιασθῆ μ' ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ ἔγραψε ἕνα τρυφερὸ γράμμα στὴ Μάργκαρετ. Τῆς ἐξιστοροῦσε τὸν ἔρωτά του καὶ τῆς δήλωνε ὅτι, γιὰ νὰ τὴν ἐξεύρη πήγαινε νὰ κυνηγήση λεοντάρια στὴ... Μαδαγασκάρη.

Ἡ Μάργκαρετ διάβασε προσεχτικὰ τὸ γράμμα του κι' ἔμεινε σκεφτική. Αὐτὸς ὁ ἐρωτευμένος εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν ἐνδιαφέρη. Φαίνεται ὅτι ἦταν σοβαρὸς ἄνθρωπος, γιατὶ δὲν τὴν ἐνοχλοῦσε μ' ἀνόητες ἐξομολογήσεις. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ τὸν σκέφτεται. Ἔτσι ἀνυπομονοῦσε νὰ λαμβάνη εἰδήσεις του καὶ κωμάρωνε τὶς φωτογραφίες ποὺ τῆς ἔστελνε ἀπὸ τὸ παράξενο νησὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ πέρασε ἕνας χρόνος. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Μάργκαρετ εἶχε ἐρωτευθῆ τὸν Τέντυ καὶ τώρα τὸν παρακαλοῦσε νὰ γυρίση μιὰ ὥρα ἀρχίτερα κοντά της. Κι' ὁ Τέντυ συγκινήθηκε ἀπὸ τὶς παρακλήσεις της καὶ γύρισε.

Οἱ ἀρραβῶνες τους ἔγιναν μὲ πρωτοφανῆ μεγαλοπρέπεια. Ὁ Τέντυ εἶχε γίνει ξαφνικὰ ἕνας μεγάλος ἐξερευνητὴς κι' ὅλες ἡ ἐφημερίδες τοῦ ζητοῦσαν ἄρθρα γιὰ νὰ καλοπιάσουν αὐτὸν τὸν μέλλοντα γαμπρὸ τοῦ Οὐίλιαμσον. Κι' ὅλα πῆγαν περίφημα μέχρι τὴ μέρα τοῦ γάμου, γιατὶ ὁ Τέντυ, ὅπως σᾶς εἴπαμε ἦτανε ἔξυπνος καὶ τυχερὸς ἄνθρωπος.

Καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ ὅτι ὁ Τέντυ εἶχε μείνει ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ταναναρίβας καὶ δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ φωτογραφίζεται μὲ διαφόρους ἰθαγενεῖς καὶ νὰ σκηνοθετῆ ... μεγάλα κυνήγια καὶ δραματικὲς περιπέτειες.

Ὡστόσο σήμερα ὁ Τέντυ ἔχει παντρευθῆ τὴ Μάργκαρετ καὶ δὲν δίνει οὔτε ἕνα σέντ γιὰ τὶς κακογλωσσιὲς ἐκείνων ποὺ ξέρουν τὸ τέχνασμά του.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος	Δρχ. 200	Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια	6
» Ἑξάμηνος	» 100	Ἀμερικῆς »	7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴ συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου,

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Ἡ Σελίς τῆς Γυναίκας

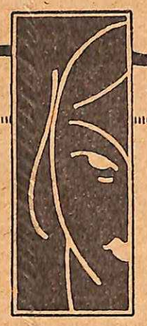

(Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπίτι, ἡ κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

Βρισκόμαστε στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ ποιὸς λίγο ποιὸς πολύ, περνοῦμε τὶς περισσότερες βραδυές μας στὸ ὕπαιθρο.

Ὅση ζέστη καὶ ἄν κάνη τὴν ἡμέρα, ἡ βραδυὲς εἶνε σχεδὸν πάντα δροσερές. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μᾶς λείπη κάτι γιὰ νὰ ρίξουμε στοὺς ὤμους μας ὅταν καθήσουμε στὸν ὑπαίθριο κινηματογράφο ἤ σ' ἕνα ἄλλο ὑπαίθριο κέντρο.

Τὸ πρακτικώτερο ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ μικρὴ κάπα, ἄλλοτε κοντήτερη κι' ἄλλοτε πιὸ μακριά, ποὺ ἡ μόδα εὐνοεῖ τόσο τὰ τελευταῖα χρόνια.

Ἡ κάπα δὲν χρειάζεται πολὺ ὕφασμα κι' αὐτὸ εἶνε κάτι ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει τώρα ποὺ τὸ κάθε τί εἶνε ἀκριβό. Μποροῦμε ὅμως νὰ κατορθώσουμε νὰ μὴκοστίση καὶ τίποτε ἀπολύτως ἄν τύχη νὰ ἔχουμε μιὰ φούστα λιγάκι περασμένης μόδας ποὺ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ φορεθῆ ὡς φούστα.

Χρησιμοποιοῦμε τὴν ἀνάποδη τοῦ ὑφάσματος γιὰ καλὴ κι' ἔτσι τὸ ὕφασμά μας φαίνεται καινούργιο. Ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ φούστα κόβουμε τὴν κάπα μας καὶ τοιουτοτρόπως ἀκολουθοῦμε τὴν μόδα χωρὶς νὰ ξοδεύσουμε τίποτε.

Φυσικὰ ἡ κάπα μας θὰ εἶνε πιὸ ἀμπιγιὲ ἤ πιὸ καθημερινὴ ἀναλόγως τοῦ ὑφάσματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε καμωμένη. Δὲν ἀποκλείονται διόλου καὶ τὰ μεταξωτά, τὰ λαινὰζ ὅμως εἶνε πρακτικώτερα.

ΤΙ ΒΛΕΠΟΥΜΕ

— Ἀπειρία ἀπὸ ἐμπριμὲ φορέματα, ἄλλα μὲ λουλούδια ἄλλα μὲ βοῦλες σὲ ἀφάνταστη ποικιλία συνδυασμῶν χρωμάτων.

— Πολλὰ σκωτσέζικα γιὰ φουστανάκια ἁπλᾶ τοῦ περιπάτου μὲ τὸ ὕφασμα τοποθετημένο διαγωνίως.

— Ζακετοῦλες σὲ εἶδος βαρέζ, δηλαδὴ ἐντελῶς ριχτὲς καὶ ἀνοιχτὲς μπροστά.

— Ἄνθη ἀπὸ πικὲ καὶ ὀρῦγκαντί, ἄλλοτε στὸν ὦμο καὶ ἄλλοτε στὸ τελείωμα τοῦ λαιμοῦ.

— Γάντια ὁμοιόχρωμα μὲ τὸ φόρεμα.

— Καπλὶν γαρνιρισμένες μὲ λουλούδια καὶ μικρὰ σχήματα γιὰ καπελλάκια τοῦ δρόμου.

— Ὑποδήματα σὲ δύο χρώματα: καφὲ καὶ λευκό, λευκὸ καὶ μαῦρο καὶ πολλὰ σὲ εἶδος σάνδαλα.

ΤΟ ΜΑΚΡΟΣ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ

Ἡ φοῦστες ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν μακριές. Τὸ μάκρος των θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι σταθεροποιήθηκε κ' ἔπειτα ἀπὸ τὶς μεταβολὲς ποὺ παρουσίασε ἐδῶ καὶ λίγο καιρό.

Ἡ μόδα ἀντελήφθη φαίνεται πόσο μεγαλύτερα χάρι προσδίδει στὴ γυναικεία σιλουέττα ἡ μακριὰ φούστα ποὺ τῆς προσθέτει ἀνάστημα καὶ κομψότητα. Φυσικὰ ὑπάρχει μιὰ αἰσθητὴ διαφορὰ μεταξὺ φούστας περιπάτου καὶ φούστας βραδυνῆς τουαλέττας. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει τὶς φοῦστες νὰ ἔχουν σταθεροποιήσει ἐν μέρει τὸ μάκρος των.

ΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Ἄρχισαν νὰ κάνουν δειλὰ-δειλὰ τὴν ἐμφάνισί τους ἡ τορσάντες καὶ καθὼς λέγεται τὴν μόδα αὐτὴ τὴν ζωντάνεψε ἡ πριγκήπισσα Μαρίνα. Ὁ Λουσιὲν Λελὸγκ ποὺ ἔοραψε τὸ νυφικὸ φόρεμά της τῆς σύστησε νὰ πλέξη μὲ τὰ μαλλιὰ της μέρος τοῦ νυφικοῦ πέπλου της καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ὡραιότατο, καθὼς μάλιστα τὸ μικρὸ στεφάνι ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλλιᾶς εἶχε ἀντικατασταθῆ ἀπὸ ἕνα μικρὸ διάδημα ὅλο μαργαριτάρια.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Ὅλες ἡ τοῦλάχιστον ἡ περισσότερες κολυμπᾶτε, ἀλλὰ ἀσφαλῶς δὲν ξέρετε ὅλες πόσο ὠφέλιμο εἶνε τὸ κολύμπι ὄχι μόνον στὴν ὑγεία, ἀλλὰ καὶ στὴν ὁμορφιά σας. Γιὰ νὰ ὠφελῆ ὅμως δὲν πρέπει νὰ κάνη κατάχρησι, γιατὶ τότε ἐξασθενεῖτε. Τὸ σωστὸ εἶνε νὰμὴ μένετε στὴ θάλασσα κολυμπῶντας πάρα πάνω ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας. Εἶνε τὸ ἀνώτερο «ὅριο». Ὕστερα στεγνώνετε στὸν ἥλιο καὶ δὲν ξαναβουτᾶτε ὅπως κάνουν μερικοί. Τότε μόνον ὠφελεῖ τὸ κολύμπι. Ἡ κινήσεις ποὺ κάνουμε γιὰ νὰ κολυμπήσουμε εἶνε καλές, γιατὶ γυμνάζουν ὅλους τοὺς μῦς. Γι' αὐτὸ κανένα ἄλλο σπὸρ δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ κολύμπι. Προσθέσατε τὸ ἰώδιο καὶ τὸν θαλάσσιο ἀέρα καὶ θ' ἰδῆτε ὅτι εἶνε τὸ μόνο πραγματικὸ ὑγιεινὸ σπόρ. Ἄνθρωπος ποὺ κολυμπᾶ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴν ἔχη ὡραῖα χρώματα καὶ πλαστικὴ ὁμορφιά.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΤΗΣ

Ἡ πλάτη παίζει μεγάλο ρόλο στὴ γυναικεία ὁμορφιά Πολλὲς γυναῖκες ὅμως τὸ ἀγνοοῦν αὐτὸ ἤ δὲν τοῦ δίδουν ὅση σημασία θὰ ἔπρεπε.

Ἡ πλάτη δὲν πρέπει νὰ ἔχη λίπος, ἀλλὰ καὶ οὔτε πρέπει νὰ εἶνε κοκκαλιάρα, ὅπως κοινῶς λέμε. Πρέπει νὰ εἶνε ἴσια νὰ μὴν ἔχη ἐπάνω στὸν σβέρκο τὸ λεγόμενο ψωμάκι ποὺ γηράσκει πρόωρα καὶ εἶνε πολὺ ἄσχημο στὴ θέα. Καταστρέφει ὅλη τὴ γραμμὴ πίσω.

Τὸ μασάζ κατορθώνει νὰ διατηρήση τὴν ὁμορφιὰ τῆς πλάτης. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν εἶνε εὔκολο γιὰ τὸν καθένα, κάθε πρωὶ μὲ τὸ πλύσιμό μας μποροῦμε νὰ κάνουμε ἕνα εἶδος μασὰζ ποὺ γίνεται ἄν τριβόμαστε καλὰ μ' ἕνα ἄγριο γάντι τὸ ὁποῖο θὰ βροῦμε σὲ ὅλα τὰ μυροπωλεῖα καὶ φαρμακεῖα.

Ἀπὸ τὴν καλὴ διατήρησι τῆς πλάτης ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἡ ὁμορφιὰ τοῦ ντεκολτέ.

ΤΟ ΜΕΛΙ ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ μέλι εἶνε πολὺ ὠφέλιμο γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα γιατὶ τῆς δίδει φρεσκάδα καὶ ζωηρότητα.

Γίνονται πολλὲς σκευασίες μὲ μέλι, ἀλλὰ ἡ ἁπλουστέρα ὅλων εἶνε ν' ἀνακατέψωμε ἴση ποσότητα μέλι καὶ νερὸ καὶ νὰ βρέχωμε μὲ τὸ μεῖγμα αὐτὸ τὸ μέτωπό μας προτοῦ πλαγιάσωμε! Ἐμποδίζομε τὶς ρυτίδες ποὺ μᾶς ἐπισκέπτονται ἐνίοτε τόσον πρόωρα!

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Γιὰ μερικοὺς εἶνε πρόβλημα τὸ πῶς θὰ τὰ φέρουν βόλτα στὰ ἔξοδα τοῦ σπιτοῦ μὲ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς ποὺ κάθε μέρα γίνεται καὶ πιὸ αἰσθητή. Στὴν νοικοκυρὰ ἐναπόκειται λοιπὸν νὰ ὑπερπηδήση αὐτὸν τὸν σκόπελον. Μπορεῖ νὰ βρῆ χίλιους τρόπους γιὰ ν' ἀντεπεξέλθη καὶ νὰ βοηθήση τὸν ἄνδρα της. Ἐν πρώτοις γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐξοχῆς, θὰ ἐξετάση νὰ ἰδῆ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ στερήση αὐτῆς τῆς ἀπολαύσεως τὰ παιδιά της (ἀκοτε εἶνε καὶ ζήτημα ὑγείας) χωρὶς μ' αὐτὸ νὰ πελαγώσουν στὰ ἔξοδα. Θὰ συ βουλευθῆ τὸν γιατρό της νὰ ἰδῆ ἄν τοὺς συνιστᾶ θάλασσα ἤ βουνὸ καὶ ἀναλόγως θὰ ἐνεργήση. Καὶ στὸ σκηνὴ στήνεται εὔκολα καὶ στοιχίζει φυσικὰ πολὺ λιγώτερο ἀπὸ τὸ νὰ νοικιάσουμε σπίτι. Ἐκτὸς ἄν μποροῦμε νὰ πᾶμε σὲ μέρος ποὺ ὑπάρχουν χωριατόσπιτα καὶ μποροῦμε νὰ νοικιάσουμε ἀντὶ μικροῦ ποσοῦ ἕνα ἤ δύο δωμάτια.

Βεβαίως ἡ ζωὴ σὲ χωριατόσπιτο ἤ σὲ σκηνὴ δὲν εἶνε πολὺ ἀναπαυτική, ἀλλὰ ἀφοῦ πρόκειται νὰ ὠφεληθοῦν τὰ παιδιά μας, μποροῦμε νὰ κάνουμε κάθε θυσία.

Θὰ προσέχουμε ἰδιαιτέρως τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ νὰ εἶνε ὑγιεινό, θρεπτικὸ καὶ ἄφθονο, θαρὸς ἀέρας ἀνοίγει τὴν ὄρ ξι καὶ τρία πράγματα ποὺ θὰ ὠφελήσουν τὰ παιδιά μας εἶνε: καθαρὸς ἀέρας, φαῖ θρεπτικὸ καὶ ὕπνος.

Η δις ΛΙΑΛΑ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Πῶς μεταβάλλεται μιὰ φούστα σὲ κάπα

(ἰδὲς τὸ κείμενον)

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΣΑΛΛΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1597)

λούθησε νὰ προχωρῆ...

Ὅταν ἔφτασαν μποστὰ στὸ βωμό, ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύφη βρέθηκαν ὁ ἕνας μποστὰ στὸν ἄλλο.

Ἀπὸ τὴ θέσι της ἡ Σάλλυ ἀντελήφθη τὸ ξαφνιασμένο βλέμμα τοῦ Μπίλλ, ὅταν αὐτὸς γύρισε κι' εἶδε ποιὰ ἦταν ἐκείνη ποὺ στεκόταν στὸ πλοῖ του. Κατόπιν τὸν εἶδε ποὺ ἔκαμε μιὰ στροφή, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ ἐκεῖ, κι' ἡ καρδιά της σκίρτησε ἀπὸ τρελλὴ χαρά. Σήκωσε τὰ ὑγρά της μάτια ποὺ ἦσαν γεμᾶτα ἀγάπη καὶ τὸ βλέμμα της συνάντησε τὸ δικό του. Ὅλο της τὸ εἶναι ὥρμησε πρὸς αὐτόν. Μὲ πνιγμένη ἀναπνοὴ τὸν ἐπερίμενε νὰ τῆς ἀνοίξη τὴν ἀγκαλιά του καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ πέση μέσα σ' αὐτή

Ἀλλοίμονο ὅμως! Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ποὺ φαντάστηκε ἡ Σάλλυ δὲν ἔγινε. Ὁ Μπίλλ ξαναγύρισε πίσω στὴν Ζέλδα καὶ κάτι εἶπε σ' αὐτὴν καὶ στὸ θεῖο τῆς Σάλλυ ποὺ τὴν συνώδευε. Κατόπιν ἔσκυψε καὶ μίλησε τοῦ πάστορα ποὺ ἐμβρόντητος παρακολουθοῦσε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή.

— Θεέ μου, θὰ τὴν παντρευτῆ! σκέφτηκε ἡ Σάλλυ καὶ ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ σπαράζεται ἀπὸ μιὰ ἀνείπωτη θλῖψι, καθὼς ὁ πάστωρ ἄρχισε νὰ διαβάζη τὴ γαμήλια δέησι κάτω ἀπὸ τὰ κατάπληκτα βλέμματα τῶν προσκεκλημένων.

Ὥστε τὴν Ζέλδα ἀγαποῦσε στ' ἀλήθεια κι' αὐτὴν ἤθελε νὰ παντρευτῆ! Ἡ δυστυχισμένη νέα προσπαθοῦσε νὰ παρηγορηθῆ, τούλάχιστον μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὅσο σκληρὴ κι' ἄν ἦταν αὐτὴ ἡ θυσία ποὺ ἔκαμε τὴν ἀπάλλασσε ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὴν ἀγαποῦσε.

— Οὐΐλιαμ Ρίτσι, θέλεις νὰ πάρης τὴν Ἄλλυ Γκράχαμ ὡς νόμιμον σύζυγον; ρώτησε σὲ λίγο ὁ πάστωρ τὸν Μπίλλ, σὲ τόνο ἐπίσημο καὶ ἐπιβλητικό.

Ἡ Σάλλυ σήκωσε τὸ ξανθό της κεφάλι καὶ κύτταξε τὸν πάστορα σαστισμένη. Τὶ ἐνοοῦσε μ' αὐτὰ ποὺ ἔλεγε καὶ γιατὶ διάβαζε τ' ὄνομά της μέσα ἀπὸ τὶς ἄδειες τοῦ γάμου ποὺ ἔβγαλαν ὁ Μπίλλ καὶ ἐκείνη σήμερα τὸ πρωΐ;

— Σάλλυ Γκράχαμ, ἐξακολούθησε ὁ πάστωρ στὸν ἴδιο τόνο, ἀπευθυνόμενος στὴν Ζέλντα, θέλης νὰ πάρης τὸν Οὐΐλιαμ Ρίτσι ὡς νόμιμον σύζυγον;

— Ναί, θέλω, πῆγε νὰ φωνάξη ἡ Σάλλυ. Μὰ σώπασε ὅταν ἄκουσε τὴν Ζέλντα νὰ ἀπαντᾶ ἀντὶ αὐτῆς.

***

Ὅταν ἡ τελετὴ τελείωσε, τῆς φτωχῆς Σάλλυ τῆς φάνηκε πὼς ἔφθασε ἡ τελευταία της ὥρα. Ὡς τ' αὐτιά της ἔφταναν συγκεχυμένα οἱ εὔθυμοι ἦχοι κάποιου ἐμβατήριου κι ὁ θόρυβος τῶν προσκεκλημένων οἱ ὁποῖοι, σὰν νὰ ἐλευθερώθησαν ἄξαφνα ἀπὸ κάποια μαγικὴ δύναμι ποὺ τοὺς κρατοῦσε καθηλωμένους στὶς θέσεις τους, ὥρμησαν πρὸς τὸ βωμὸ ζητῶντας ἐξηγήσεις. Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἦταν ξένα πρὸς αὐτήν. Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε τὴν δύναμι νὰ προσέξη ἦταν ὁ Μπίλλ ποὺ ἔτρεξε κατ' ἐπάνω της, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια καὶ ἄρχισε νὰ τὴν σύρη βιαστικὰ πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ κήπου.

— Μπίλλ, φώναξε ἡ Σάλλυ τρέχοντας ἄθελα κατόπιν του, τὶ κάνεις; ποῦ πᾶμε;

— Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ ἐξηγήσεις, εἶπε αὐτὸς σπρώχνοντάς την σχεδὸν μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Τὸ βαπόρι φεύγει σὲ δέκα λεπτά.

— Δὲν σὲ καταταλαβαίνω! φώναξε τρομαγμένη καθὼς ὁ σωφὲρ ἔβαζε ἐμπρός. Γιατὶ φεύγεις ἔτσι μαζύ μου; Ἐγὼ δὲν εἶμαι γυναῖκα σου.

— Ἐσὺ εἶσαι ἡ ἀγαπητή μου γυναικοῦλα ἀφοῦ ἐμᾶς τοὺς δυὸ στεφάνωσε ὁ πάστωρ.

Ἡ Σάλλυ τὸν ἄκουγε κατάπληκτη. Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε:

— Τὴν ἔξω ἐγὼ τὶ πράγμα εἶνε ἡ Ζέλδα καὶ γι' αὐτὸ ὅταν τὴν εἶδα στὸ πλάϊ μου ἀντὶ γιὰ σένα κατάλαβα τὶ παιχνίδι σοῦ σκάρωσε μὲ τὸ νὰ σ' ἀφίση νὰ πιστέψης πὼς ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ. Στὴν ἀρχὴ ἡ πρώτη μου σκέψις ἦταν νὰ τρέξω κοντά σου. Κατόπιν σκέφθηκα πὼς αὐτὸ θὰ δημιουργοῦσε ζήτημα ποὺ ἄν ὄχι ἄλλο θὰ μᾶς καθυστεροῦσε καὶ θὰ χάναμε τὸ βαπόρι. Σὰν νομικὸς ποὺ εἶμαι βρῆκα ἀμέσως τὴ λύσι. Εἶπα στὴ Ζέλδα καθαρὰ καὶ ξάστερα πὼς ἄν ἤθελε νὰ μείνη στὸ πλάϊ μου ὡς πληρεξούσιός σου, εἶχε καλῶς. Ἀλλοιῶς θὰ τὴν ἄφιν μόνη στὸ βωμὸ καὶ θὰ ἐρχόμουν κοντά σου. Ἐκείνη γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν ταπείνωσι αὐτή, δέχτηκε. Τότε ἐξηγήθηκα καὶ μὲ τὸ θεῖό σου καὶ ἐδήλωσα στὸν πάστορα ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα βρισκόταν κοντά μου ἡ Ζέλδα. Ἔτσι ἡ τελετὴ ἐξηκολούθησε σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε, καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρεις.

Ἔγινε μιὰ μικρὴ σιωπή. Τὴ θεία ἐκείνη στιγμὴ ἡ Σάλλυ κύτταξε τὸν Μπίλλ μὲ μάτια ὑγρὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Δυὸ μεγάλα θαύματα εἶχαν γίνει· ὁ Μπίλλ τὴ ἀγαποῦσε ἀκόμα καὶ τὴν ἔκανε γυναῖκα του.

Κατόπιν ἐκεῖνος ἔγειρε κοντά της καὶ τὰ χείλη του ζήτησαν τὰ δικά της. Μέσα στὴ μέθη τοῦ πρώτου συζυγικοῦ φιλιοῦ ἡ Σάλλυ ξέχασε τὶς φρικτὲς στιγμὲς ἀγωνίας ποὺ εἶχε περάσει.

ΕΝΑΣ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1604)

σος ἐναντίον τοῦ Μπέϋλυ, τόσο ἦταν ἀπασχολημένη ἡ σκέψις του, μὲ τὸ νὰ θαυμάζη τὸν ἑαυτό του. Συλλογιζόταν τώρα τὶ θὰ ἔγραφαν ἡ ἐφημερίδες τὴν ἑπομένη. Ἀσφαλῶς θὰ δημοσίευαν τὴ φωτογραφία του δίπλα στὴ φωτογραφία τοῦ Μπέϋλυ. Ὁ Γκρήγκ γελοῦσε τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνέβηκε στὸ βαγόνι καθὼς συλλογίστηκε τὰ μοῦτρα ποὺ θάκανε ἡ Τζέϋν Ἐντινγκτον, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ διάβαζε τὴν εἴδησι...

Ἀργά, τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Ὁ Γκρήγκ εἶχε διαλέξει ἕνα ἀδειανὸ διαμέρισμα, κάθησε ἀναπαυτικά, μὲ τὴ πίπα του στὸ στόμα καὶ ἀναπολοῦσε τὴ σκηνὴ τοῦ φόνου.

Ὅταν τὸ τραῖνο ἀνέπτυξε ταχύτητα, ὁ Γκρήγκ θυμήθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ξεφορτωθῆ τὸ περίστροφο. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πετάξη τὸ ὅπλο ἀπὸ τὸ παράθυρο, σκέφθηκε νὰ κρατήση γιὰ ἐνθύμιο τὸ ἀδειανὸ φυσίγγιο. Ἄνοιξε τὸ περίστροφο καὶ ἐκβαστικὰ ἀφήρεσε τὸν κάλυκα. Ἀμέσως ὅμως ἄνοιξε τὰ μάτια του διάπλατα, σὰν νὰ μὴν πίστευε ἐκεῖνο ποὺ ἔβλεπε. Κύτταξε πάλι τὸ φυσίγγιο ποὺ κρατοῦσε. Τὸ φυσίγγιο ἦταν ψεύτικο!..,

Μηχανικά, ὁ Γκρήγκ ἔκρυψε πάλι τὸ περίστροφο στὴν τσέπη του. Ἔνοιωσε ἕνα κῦμα αἵματος ν' ἀνεβαίνη στὸ κεφάλι του καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ἔβγαλε τὸ καπέλλο του γιὰ νὰ σκουπίση τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του. Ἀλλὰ τὸ χέρι του ἔτρεμε καὶ τὸ καπέλλο του ἔπεσε. Ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε. Καὶ τότε μονάχα παρατήρησε ὅτι προσεξεῖχε ἕνα διπλωμένο χαρτάκι, ἀνάμεσα στὴ φόδρα καὶ στὴ πέτσινη λουρίδα τοῦ καπέλλου του.

Μόλις τὸ ξεδίπωσε, ὁ Γκρήγκ ἀναγνώρισε τὸ σταθερό, εὐθὺ γράψιμο τοῦ Κόγραδ Μπέϋλυ, καὶ σατισμένος διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ ξέρω τὶ σκέπτεσαι γιὰ μένα, ποτὲ δὲν βγῆκα στὴ σκηνή, στὴ δεύτερη πράξι τοῦ ἔργου προτοῦ ἐξετάσω τὸ περίστροφο ἀπάνω στὸ τραπεζάκι καὶ ποτὲ δὲν ἔπαιξα τὴ σκηνὴ τοῦ φόνου, προτοῦ μοῦ κάνει νεῦμα ὁ ὑπάλληλος ἀπὸ τὰ παρασκήνια, νὰ παίξω χωρὶς φόβο.

Ἀπέτυχες ὡς ἠθοποιὸς ἀλλὰ κι' ὡς ἐγκληματίας, κακορρίζικε, ἄθλιε Γκρήγκ!!»

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1621)

συχα καὶ μ' ἀπόλυτη ἐλευθερία στοὺς δρόμους, ἦταν ἐγκληματίαι, λωποδύτες, ἀπατεῶνες καὶ κατάχρασταί.

Τὸ ἱστορικὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς τῆς ἀξιοθαύμαστης κοινότητος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἕνας ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῆς Τσέκας, ὁ σύντροφος Πογκρεμπίνσκι πῆρε ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Μπουτύρκι ἔντεκα ἐγκληματίες καὶ τοὺς ἔφερε ἐδῶ χωρὶς δεσμοφύλακες, παρὰ μόνο μ' ἕναν ἀρχηγό. Τοὺς ἔβαλε νὰ ἐργασθοῦν σ' ἕνα κατάστημα κι' ὅταν εἶδε ὅτι ἦσαν ἡσυχοι ἔφερε κι' ἄλλους. Μὰ οἱ ἄνθρωποι τῶν γύρω κοινοτήτων τρομοκρατήθηκαν. Ὀχύρωσαν τὰ χωριά τους ὁπλίσθηκαν σὰν ἀστακοὶ κι' ἀπειλοῦσαν νὰ «ξεκαθαρίσουν» αὐτοὺς τοὺς «ἡσυχους ἐγκληματίες». Ἔτσι μέχρι τὸ 1927 δὲν ἔπαυσαν τὰ ἐπεισόδια στὴν «Τρανταβάγια Κομμοῦνα». Τέλος οἱ ἴδιοι οἱ κατάδικοι ἀνέλαβαν τὴν διοίκησι τῆς κοινότητος καὶ ἀπὸ τότε λειτουργεῖ ὑποδειγματικά. Ὁ Πρόεδρός της εἶνε ἕνας πρώην διάσημος πορτοφολᾶς! Σύμφωνα ὡστόσο μὲ τοὺς κανόνες ὁ κατάδικος πρέπει νὰ μείνη δυὸ μῆνες στὴν κοινότητα γιὰ νὰ συνηθίση, ἔπειτα τοῦ δίνουν μιὰ ἡμερησία ἄδεια νὰ πάη στὴ Μόσχα καὶ τέλος τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ παντρευθῆ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὶς γυναικεῖες φυλακὲς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.

Καθὼς δὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, οἱ κατάδικοι περνοῦν μιὰ ἀρκετὰ καλὴ οἰκογενειακὴ ζωή, ἔχουν παιδιά, κι' ἐργάζονται σὰν τίμιοι ἄνθρωποι.

Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα ποὺ κατάφεραν νὰ πραγματοποιήσουν μόνο οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐρυθροῦ παραδείσου.

ΛΟΥΙ ΚΑΡΩ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἔγνοια του!...

— Μὰ κορίτσι μου αὐτὸς ὁ ἀρραβωνιαστικός σου κατάντησε φορτομα. Ἀπὸ τότε ποὺ μπῆκε στὸ σπίτι μας ὅλα αὐτὸς θέλει νὰ τὰ διευθύνη ἐδῶ μέσα!...

— Ἀφῆστε τον χαλὲ μπαμπά!... Σὲ δέκα ἡμέρες θὰ γίνη ἄντρας μου καὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν... Τώρα ἐντελεῖ... τὶς τελευταίες θελήσεις του!...

***

— Τάμαθες; Ὁ Γιῶργος τίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα!...

— Μπᾶ! Παράξενο, ποτέ μου δὲν τὸ φανταζόμουνα αὐτό...

— Πῶς, δὲν τὸν ἔβλεπες ποὺ ἦταν τώρα τελευταία τόσο μελαγχολικός; Φαίνεται πὼς θὰ εἶχε μεγάλες στενοχώριες....

— Ναί, ἤξερα πὼς εἶχε στενοχώριες ἀλλὰ δὲν φανταζόμουνα πὼς εἶχε καί.... μυαλά!...

***

Στὸν κῆπο

Ἡ σύζυγος. —

— Κύτταξε, ἄθλιε ... ὡς καὶ τὰ δέντρα ἀκόμα, ἔχουν βάλει τὴ καινούργια φορεσιά τους τώρα τὴν ἄνοιξι....

Ὁ σύζυγος. —

— Ναί, ἀγάπη μου... τὸ βλέπω. Μὰ ἐκεῖνα δὲν πληρώνουνε.... μοδίστρες!

Σαλυριωὴ Σελίς

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

(Ἐπιστολὴ παραθεριζόντος πολιτευτοῦ)

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, δὲν ἔχετε [ἰδέα
πόσον ὡραῖα τὰ περνῶ τόσας ἡμέ- [ρας τώρα
ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ τὰ θεωρῶ [χυδαῖα
κι' ἂν θάρθω δὲν ἐσκέφθηκα ἀ- [κόμα γιὰ τὴν ὥρα

Ἐδῶ, θαρρῶ, πὼς μ' ἔβαλαν σὲ νέα [κολυμβήθρα,
κουβέντες γιὰ πολιτικὰ καθὼς καὶ [πρὶν δὲν πιάνω
καὶ τρώγω πάντα χάρισμα γιαούρ- [τη καὶ μιξίθρα,
σὰν νάμουνα ἀρχιληστὴς καὶ κάτι [παραπάνω.

Μοῦ πλένουν τὸ πουκάμισο στὸ [ποταμάκι κάτω
χωριατοποῦλες δροσερὲς μὲ ζαγα- [ρένια χείλια,
γιὰ τίποτε δὲν σκέπτομαι καὶ κυ- [νηγῶ στὸ πιάτο
χῆνες, παπιά, κότες, πουλιά, λα- [κοὺς μὲ πετραχήλια!

Ὅλη τὴν ὥρα τεμπελιὰ καὶ ὕπνο [καὶ ραχάτι,
ὅταν δ' ὁ ἥλιος κατεβῇ ἀπὸ τὴ [ράχη πίσω,
πάω στὴ βρύσι γιὰ νερὸ κι' ἐγὼ [μὲ τὸ κανάτι
καὶ τριγυρίζω τὸ σταμνὶ χαμμιάς... [γιὰ νὰ τσαπίσω

Τάσεις γιὰ νὰ φιλοσοφῶ πολὺ σπα- [νίως δείχνω,
ἂν δὲ κανένα ξήτημα τοιοῦτον μὲ [ξαλίσῃ,
κάτω στὸν ἴσκιο τὸν παχὺ στὸ ξά- [πλωμα τὸ ρίχνω
καὶ βρίσκω μέσ' στὸν ὕπνο μου [τὴν καλυτέρα λύσι.

Σὰν ντιστεγκὲ φὲν ντὲ σιέκλ μὲ ἕνα [γαϊδουράκι
κάμνω πολλακὶς ἐκδρομὰς μὲ δὸν [Κιχώτου φόρτε,
ὅλα πηγαίνουν μιὰ χαρά, δίχως [νάχω μεράκι
κι' ἂν ἤμουν εὐμορφότερος θὰ [ἔκανα καὶ κόρτε!.

Ο ΚΡΥΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ἡ νεόπλουτες δεσποινίδες

— Λοιπόν, δεσποινίς, δὲν ξέρετε τὴ «Λίμνη» τοῦ Λαμαρτίνου;... Περίεργο!

— Μὴ σᾶς φαίνεται καὶ τόσο περίεργο, κύριε, γιατὶ ἔχω... ταξιδέψει πολὺ λίγο στὴ ζωή μου..

***

Τὸ μακιγιὰζ

Ὁ ζωγράφος: Λοιπόν, νὰ σᾶς ζωγραφίσω, κυρία μου;

Ἡ κυρία: Ὄχι, σᾶς εὐχαριστῶ. Ζωγραφίζομαι... μόνη μου κάθε πρωί...

***

Φυσικὸν

— Ὁ Τοτὸς καὶ ἡ Κικὴ εἶνε ἀκόμα ἐρωτευμένοι;

— Ὄχι! Πρὸ ὀλίγου... παντρεύτηκαν!....

***

Μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα

— Ξεύρετε ὅμως, ἀγαπητέ μου, ὅτι ἀργεῖτε πολὺ νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀμοιβή μου!..

— Καί, σεῖς γιατρέ μου ἀργήσατε πολὺ νὰ μὲ θεραπεύσετε!

***

Στὸ ἀτελιέ

Ὁ Ζωγράφος.— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, προσέχετε. Μὴ βάζετε τὰ χέρια σας σ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα. Εἶνε ἀκόμα νωπή...

Ὁ Νεόπλουτος.— Μὴν ἐνοχλεῖσθε γι' αὐτό. Φορῶ τὰ... γάντια μου!..

***

Στὸ Κακουργιοδικεῖο:

Πρόεδρος.— Γιατὶ σκότωσες τὴ γυναῖκα σου, ἀφοῦ, ἂν δὲν ἤθελες μποροῦσες νὰ τὴν χωρίσῃς;..

Κατηγορούμενος: Τῆς εἶχα ὁρκιστῆ, κύριε Πρόεδρε, ὅτι θὰ τὴν χωριζόμουνα μόνο... μετὰ τὸ θάνατό της!..

***

Ὁ Δάσκαλος:— Ποιὸς λέγεται χῆρος;

Ὁ Μαθητής:— Ὁ σύζυγος τῆς χήρας!

***

— Κρίσις, δυστυχία, φίλε μου. Δουλειὲς τίποτα. Ὅλα εἶνε σταματημένα...

— Μπᾶ! Περίεργο! Ἐμένα χθὲς ἕνας φίλος μου μοῦ ἔλεγε πὼς εἶνε εὐχαριστημένος, πὼς ἡ δουλειές του πᾶνε περίφημα καὶ πὼς μάλιστα θ' αὐξήσῃ καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ γραφείου του!...

—Καὶ τὶ ἐπάγγελμα κάνει ὁ φίλος σας;

— Ἔχει... ἐνεχυροδανειστήριο!...

***

— Ἀμαλία, πρόσεξε σοῦ λέω. Μ' αὐτὸ τὸ ντεκολτὲ θὰ σὲ πάρουνε γιὰ καμμιά... ἐλαφρή...

— Ἐμένα; Δὲν πιστεύω! Χτὲς ζυγίστηκα καὶ βγῆκα 64 ὀκάδες!...

***

— Ξέρετε τὶ εὐχαριστεῖ περισσότερο μιὰ γυναῖκα;

— Τὶ ἄλλο ἀπὸ τὴν ὡμορφιά της!

— Ἀπατᾶσαι· ἡ ἀσχημία τῆς φίλης της!

***

Στὸ ταμεῖον τοῦ Θεάτρου.

—Πόσο πληρώνουν οἱ θεαταὶ τῆς Βας θέσεως.

— 20 δραχμές!

— Πᾶρτε 10. Εἶμαι μονόφθαλμος!

***

Ὁ Δικαστής: Ἐθυσίασες λοιπὸν τὴν ὑπόληψί σου, τὴν τιμή σου, τὴν ἐλευθερία σου, γιὰ νὰ κλέψεις 50 παληοδραχμές!

Ὁ Κατηγορούμενος: Ἔχετε δίκηο, κύριε Πρόεδρε, ἀλλὰ δὲν φταίω ἐγώ. Αὐτὲς βρῆκα μόνο στὴν κάσα!..

***

Στὸ γυμνάσιο:

Ὁ Καθηγητής: — Γιατὶ ἡ μέρες τὸν χειμῶνα εἶνε μικρὲς καὶ τὸ καλοκαῖρι μεγάλες;

Ὁ Μαθητής: — Τὸ χειμῶνα λόγῳ τοῦ ψύχους συστέλλονται καὶ τὸ καλοκαῖρι, μὲ τὴ ζέστη... διαστέλλονται!..

***

— Τὶ ὡραῖο ἔργο ἡ «Ἀϊντὰ»

— Θαυμάσιο!.. Τὸ ἔχω διαβάσει!

***

Στὸ ἑστιατόριο

Ὁ κύριος Κ. ἀφοῦ ἔφαγε μιὰ σούπα, μισὴ μερίδα μυαλὸ καὶ μιὰ γιαούρτη, ζητεῖ τὸ λογαριασμό:

— Ἔλα δῶ, παιδί μου. Τί σοῦ ὀφείλω;

— Ἔχετε, μιὰ σούπα, μιὰ γιαούρτη καὶ μιὰ μυαλά...

— Ὄχι. Μυαλὰ ἔχω... ὀλίγα!

***

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία μου. Δὲν ἔχετε ἀπολύτως τίποτα. Μόνο ἔχετε ἀνάγκη ἀναπαύσεως.

— Μά, γιατρέ μου!.. εἴδατε τὴ γλῶσσα μου πῶς εἶνε;

— Μὰ ἀκριβῶς αὐτὴ ἔχει περισσότερη ἀνάγκη... ἀναπαύσεως!

***

Στὶς ἐξετάσεις.

— Ἡ ἀλώπηξ, γενικὴ τῆς ἀλώπεκος· τίνος γένους εἶνε;

— Θηλυκοῦ.

— Ἀπὸ ποῦ τὸ καταλαβαίνεις;

— Ἀπὸ τὴν... πονηρία της!..

***

Σουβενὶρ

— Καὶ τί ἔχετε μέσα σ' αὐτὸ τὸ μενταγιόν; Καμμιὰ ἀνάμνησι βέβαια.

— Ναί. Λίγες τρίχες ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἀνδρός μου.

— Μά... ὁ σύζυγός σας ζῇ ἀκόμα!

—Ναί! Ἀλλὰ τοῦ ἔπεσαν ὅλα τὰ μαλλιά!..

***

Μεταξὺ λωποδυτῶν

— Πόσο σοῦ κόστισε αὐτὸ τὸ ὡρολόγι;...

— Δυὸ μηνῶν... φυλάκισι!

***

— Καὶ ἂν σᾶς δανείσω τὸ ποσὸν ποὺ μοῦ ζητᾶτε, μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι ἀργότερα δὲν θἄχω καμμιὰ ἐνόχλησι ἀπὸ σᾶς;

— Νὰ εἶσθε βέβαιος, πὼς οὔτε θ' ἀκούσετε πιὰ νὰ γίνεται λόγος γιὰ μένα!...

***

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, πόσες φορὲς στὴ ζωή του σφάλλει ὁ ἄνθρωπος;

— Τρεῖς! Ὅταν γεννιέται, ὅταν παντρεύεται καὶ ὅταν... πεθαίνει!..

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

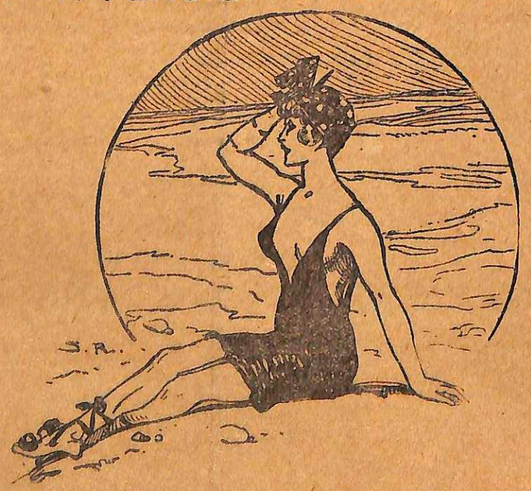

ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Κάθεται στὴν ἀμμουδιὰ ἡ καλλονή, ἡ σφόδρα ...ἀμερικάνικη
Ἄ!, τὶ γραμμές, τὶ ἐμορφιές, τὶ στῆθος καὶ τὶ μπούτιον,
Στὰ μπάνια εἶνε σκάνδαλον, εἶνε Σειρὴν καὶ μπάνικη
Καὶ χάνεται ἡ τάλαινα γιὰ... μακροβούτιον!...

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
Καὶ τιμὰς Ἀσυναγωνίστους
ΑΧ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5 ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ
ΞΙΔΙΚΟΤΗΣ
ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ — ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET
Τὸ μόνον συστηματικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κλάδου του εἰς τὰ Βαλκάνια
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ
Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18
Τηλέφ. 21—378
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37
Ἡ μεγάλη πεῖρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

Γυναικεῖα Φορέματα
Ἕτοιμα καὶ ἐπὶ Παραγγελίᾳ
ΣΤΟΝ
ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ
Εὐαγγελιστρίας — Περικλέους 58.

Φορέματα ἐμπριμὲ	ἀπὸ δρχ.	275.—
Ρόμπες Ζαπονὲ	» »	125.—
Κρὲπ - Ζορζὲτ ἐμπριμὲ ..	» »	450.—
Φορέματα Μαροκὲν	ἀπὸ δρχ.	810.—
Ἐπανωφόρια μεταξωτὰ ..	» »	950.—
Φορέματα μεταξωτὰ κρὲπ ντὲ σὶν .....'....	» »	550.—
Παλτὰ μάλλινα σπὸρ	» »	475.—
Φορέματα κουκουλάρικα	» »	350.—
Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ.. ..	» »	250.—

Δεχόμεθα φασὸν
Παγύδοσις ἐντὸς 24 ὡρῶν
Ζητοῦνται πεπειραμέναι μοδίσται

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.
ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894
Διαθέτει τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν χαρτου ταπετσαρίας εἰς τιμὰς ἐργοστασίου.
Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω τὸ τετραγωνικὸν μέτρον μετὰ τοποθετήσεως.

Ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου τὸ
Ἐμπορορραφεῖον Ι. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗ
ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ 5 (παρὰ τῇ ΠΛ. ΣΗΤΟΣ)

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,
ΔΕΛΤΙΟΝ Η' ΒΙΒΛΙΟΥ
"ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ"
ΖΑΝ ΕΤΕΝΣΕΛ
Μὲ 4 τοιαῦτα δελτία μπορεῖτε νὰ πάρετε ἐκτὸς τοῦ βιβλίου «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» καὶ οἱονδήποτε ἄλλο βιβλίον τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἐκλογῆς σας.
Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ZANDE

Τὸ κραγιόνι τῆς μόδας
Ποὺ κατέκτησε τὸ Παρίσι, Λονδῖνον
Βερολῖνον καὶ Νέαν Ὑόρκην
ἔφθασεν εἰς τὰς Ἀθήνας
Εἶνε ἀνώτερον ὅλων
Καὶ πωλεῖται εἰς τὰ καλύτερα καταστήματα.
Προϊὸν τῆς ZANDE COSMETIC Co NEW-YORK

ΔΙΤΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Ε. Ι. ΚΟΜΝΗΝΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 48Α
ΑΘΗΝΑΙ

30 ΕΙΔΩΝ ΚΟΛΩΝΙΕΣ
50 ΕΙΔΩΝ ΑΡΩΜΑΤΑ
ΧΥΜΑ
ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ: Κορνάρου 4, Ἐμμ. Μπενάκη 8, Θεμιστοκλέους 33, Πατησίων 18α.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Θεσσαλονίκη, Βόλος, Πάτραι, Δράμα, Ζάκυνθος.

Μὴ λησμονῆτε τὸ ἄρωμα - θαῦμα

NUIT D' ATHENES

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ